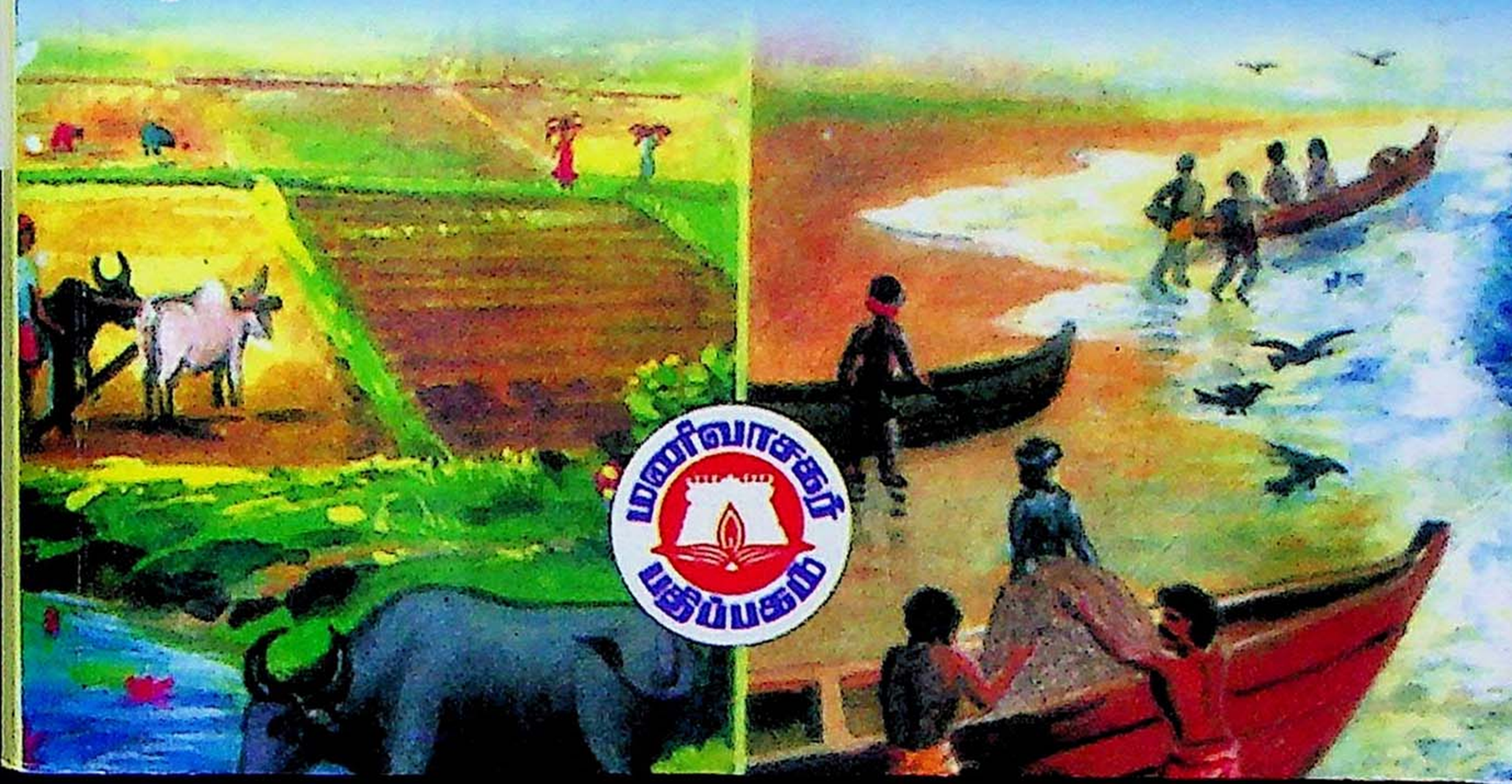

நல்ல குறுந்தொகையில்
நானிலம்

முனைவர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்

நல்ல குறுந்தொகையில் நானிலம்

முனைவர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-600108.

முன்னுரை

குறுந்தொகை என்பது தமிழ் மொழியில் உள்ள எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றாகும். நாவலர்களால் 'நல்ல குறுந்தொகை' என நவிலப்படும் இந் நூல் முத்தமிழ்ப் புலமையும் வித்தகக் கவித்திறனும் வாய்ந்த பல புலவர் பெருமக்களால் ஆக்கப்பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டதாகும். அகப்பொருட் கருத்துப் பெட்டகமாகிய இந் நூலில் அவ்வக ஒழுக்கங்கள் நடைபெறத் துணை நிற்கும் இயற்கையின் எழில் நலங்களைப் புலவர்கள் எங்ஙனம் சொல்லோவியங்களாகப் படைத்துள்ளனர் என்பதை உரைப்பதே நூல் எழுதப்பட்டதன் நோக்கமாகும்.

சங்க காலப் புலவர்கள் தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தை இயற்கையின் எழிலில் ஊடுருவச் செய்து, அதன்கண் கண்டதை உன்னி, உன்னி ஆரவின்பத்தை அடைந்தனர். தாம் பெற்ற பெருமகிழ்வை வையகமும் பெற வேண்டுமென்ற நன்னோக்கினால் இயற்கையின் இயல்புகளை உயர்வு நவீர்சியின்றி இயம்பியுள்ளனர்.

பிற்காலப் புலவர்கள் தத்தம் அறிவை இயற்கைக் கடலில் செலுத்தி, அவண் கண்டெடுத்த கருப் பொருளாம் முத்துகளைக் கற்பனை நூல் கொண்டு மாலையாக யாத்துத் தந்தனர். சங்கப் புலவர்களோ தம் புலனைக் கற்பனையில் தீட்டாமல் இயற்கையின் தன்மைகளை உள்ளது உள்ளவாறே சுவைபட எடுத்தியம்புவதில் ஈடிணையற்று விளங்கினர். சங்கப் புலவர்களின் இச் சிறப்பினை உணரச் செய்ய இச் சிறு நூல் உதவுமாயின் அதுவே நூல் எழுதப்பட்டதன் பயனாகும்.

நானிலத்தைக் காண நயமுடன் அழைக்கும் புலவர் பெருமக்களைக் காணச் செல்லும் உங்கள்முன் நான் ஏன் தடையாக நிற்க வேண்டும்! நூலிஊட்டி சென்று புலவர் செம்மல்களோடு சிறந்த தொடர்பு கொள்ளுங்கள் எனக்கூறி வழி அறிவிப்பாக நிற்க விழையும்,

அன்பன்

சு.செல்லப்பன்

பொருளடக்கம்

5

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	நிலவகை	5
2.	குறிஞ்சி	11
3.	பாலை	40
4.	முல்லை	58
5.	மருதம்	68
6.	நெய்தல்	79

நல்ல குறுந்தொகையில் நானிலம்

---

1. நிலவகை

உலகம் முதன்முதலில் சூரியனிலிருந்து பிரிந்து வீழ்ந்த ஒரு நெருப்புக் கோளமாக இருந்தது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. கீழே விழுந்த அந் நெருப்புக் கோளத்தின் மேற்பகுதி நாளடைவில் குளிர்ந்து கல்லாக மாறியது. காலப்போக்கில் இக்கல் உடைந்து மண் தோன்றலாயிற்று. கல் தோன்றிய பின்னரே மண் உண்டாயிற்று என்பதைக் “கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே” என்ற புறப்பொருள் வெண்பா அடியால் அறிய முடிகிறது. கல்லும் மண்ணும் கலந்த இடங்களில் காடுகள் வளரலாயின. கற்களின்மேல் இயற்கை கொட்டிய மழைத்துளியின் பெருக்கு, ஆங்கிருந்து அருவிகளாகக் கீழே வீழ்ந்து, ஆறுகளாகப் பெருகி, ஆங்காங்குள்ள நிலப்பகுதிகளை வயல்களாக மாற்றிப் பின்னர், முற்கூறிய கோளப்பகுதி குளிர்ந்தபோது உண்டான பள்ளங்களில் நிறைந்திருந்த கடல் நீரோடு சென்று கலக்கலாயிற்று.

இந்த இயற்கை அடிப்படையை ஒட்டியே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நிலங்களைப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர் போலும். முன்னர்த் தோன்றிய மலையும் மலையைச் சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலம் எனப் பெயர் பெற்றது. கல்லும் மணலும் கலந்த வெப்பம் மிக்க பரந்த வெளி பாலை நிலம் என்றழைக்கப்

படலாயிற்று. மலையை அடுத்துத் தோன்றிய காடுகளும், அவற்றைச் சார்ந்த பகுதிகளும் முல்லை நிலமென வழங்கலாயின. மலையிலிருந்து பெருக்கெடுத்த ஆறுகளால் வளப்பம் பெற்ற வயல்களும், அவற்றைச் சார்ந்த பகுதிகளும் மருதம் எனவும், அந்த ஆறுகள் சென்று கலக்குமிடமாகிய கடலும் அக் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் எனவும் சிறப்புப் பெயர் பெறலாயின. மலை முகடு குறிஞ்சியாகவும், மலையும் காடும் மயங்கிய இடம் பாலையாகவும், மலையடுத்த காடுகள் முல்லையாகவும், மலையிற் தோன்றிய ஆறுகள் பாய்ந்த வயல்வெளி மருதமாகவும், ஆறுகள் சென்று முடிவடையும் கடல் நெய்தலாகவுமாயின.

இவ்வாறு ஐவகை நிலங்கள் இருந்த போதிலுங்கூட, பண்டைய மக்கள் அவற்றை நானிலமாகவே போற்றி வந்தனர். குறிஞ்சியும் முல்லையும் வெப்பத்தால் காய்ந்து கிடக்கும் இடமே பாலையாதலால், அப்பாலையை அவர்கள் தனி நிலமாக வைத்து எண்ணவில்லை. குறுஞ்சியும் முல்லையும் மயங்கிய இடமே பலை எனக்கொள்ளப்பட்டது என்ற கருத்தை,

“வேனலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்
நானலந் திருகத் தன்மையிற் குன்றி
முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்
பலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”

என்ற சிலப்பதிகார அடிகள் நன்கு வலியுறுத்துவனவாக அமைகின்றன.

மழை தவழும் மலைச்சாரலில் பல்வேறு பூக்கள் மலர்ந்திருந்த போதிலும், அவற்றுள் தேன் நிறைந்த பூவான குறிஞ்சிப் பூவே சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. அதனால் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்பெயர் பெற்றது. இதே போன்றுதான் மற்ற நிலப் பகுதிகளும், அதனதனித்தத்தில் உள்ள ஒரு சிறப்பான பொருளைக் கொண்டு, அதனதன் பெயர்களைப் பெறலாயின. மலையும் காடும் மயங்கிய

வெப்பம் மிக்க பரந்த வெளியில், உயர்ந்து வளர்ந்த பாலை மரங்கள் நிறைந்திருந்தமையால், அப்பகுதி பாலை நிலம் என்ற பெயரைக் கொண்டது. காடுகளிலே வளர்ந்த முல்லைக் கொடிகள், தம் வெள்ளை மலர் காட்டி, அங்கு வருவோர்க்கு இன்ப மணம் ஊட்டியதால், காடுகள் முல்லை எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டன. நெல்லாலும் கரும்பாலும் அணிபூண்ட வயலினிடத்தே வேலை செய்வோர்க்கு, மருத மரத்தின் நிழல் மகிழ்வுட்டுவதாக அமைந்ததால் வயற்புறங்கள் மருதம் எனப் பெயர் பெற்றன. கடலையடுத்துள்ள உப்பங்கழிகளில் குவளை, ஆம்பல் போன்ற பல்வேறு மலர்கள் மலர்ந்திருந்தபோதிலும், நெய்தல் மலர்த்தொகுதியானது, தம் பசிய இலைகளுக்கு மேலே தலை தூக்கி நின்று, மகளிரது மையுண்ட கண்களைப் போல் மாட்சிமை பெற்று விளங்கி, அக்கழியை அழகு செய்தலான் கடலும், கடல் சார்ந்த இடம் நெய்தல் எனவும் பெயர் பூண்டன. இவ்வாறாக இயற்கையமைப்புக்கு ஏற்பப் பிரித்து, அவ்வப் பகுதிகளில் சிறந்து விளங்கும் ஒரு பொருளைக் கொண்டே அவ்வப் பகுதிகளுக்குப் பெயரிட்டு. நிலத்தைப் பாகுபாடு செய்து அழைத்த பெருமை, உலகில் வேறு எந்த நாட்டவர்க்கும் கிடைக்காது, தமிழர்களுக்கு மட்டுமே கிடைத்த தனிப் பெரும் பெருமையாகும்.

பண்டைய அப் பெருமக்கள் நிலங்களைப் பிரித்ததோடு மட்டும் அமையாது, அங்கு வாழ்ந்த மக்கள், பறவைகள், விலங்குகள், அவ்வப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் செய்த தொழில்கள், அவர்கள் உண்டு வந்த உணவு ஆகியவற்றையும் கூறிப் போந்துள்ளனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகனைத் தெய்வமென வழிபட்டனர். அந்நிலத் தலைவர்கள் பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன் என்றழைக்கப்பட்டனர். அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் குறவர், கானவர், குறத்தியராவர். கிளியும், மயிலும் ஆங்குப் பறந்து திரிந்த பறவைகளிற் சிறந்தவை. புலி, கரடி, சிங்கம், யானை முதலியன அந்நிலத்து விலங்குகள். குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள ஊரின் பெயர் சிறுகுடி என்பதாகும். வேங்கைப் பூ, காந்தள் பூ, குறிஞ்சிப் பூ முதலியன அங்கிருந்த சிறந்த பூக்களாகும். சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, மூங்கில் போன்ற மரங்கள் அங்கு நிறைந்திருந்தன.

குன்றுவாழ் மக்கள் மலைநெல்லரிசி, மூங்கிலரிசி, தினை முதலியவற்றைத் தம் உணவுப் பொருள்களாகக் கொண்டனர். தினை காத்தல், மலைநெல் விதைத்தல். தேனழித்தல், கிழங்கு கிண்டி எடுத்தல் ஆகியவை குறிஞ்சி நில மக்கள் மேற்கொண்டதொழில்களாகும். அவர்கள் அருவி நீரிலும் சுனைநீரிலும் ஆடி மகிழ்ந்து பாடி இன்புற்றனர்.

பாலை நில மக்களின் வழிபடு தெய்வம் துர்க்கை. இந் நிலத்துத் தலைமக்கள் விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றி எனவும், மற்றையோர் எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர் எனவும் பெயர் பெற்றனர். புறா, பருந்து, எருவை, கழுகு என்பவை அந் நிலத்துப் பறவைகள். பாலை நிலத்தில் வாழ் வதாகச் சொல்லப்பட்ட விலங்கு செந்நாய். அங்கிருந்த ஊர் குறும்பு என்றழைக்கப்பட்டது. பாலையின் பூக்கள் குராம் பூவும் மராம் பூவுமாகும். உழிஞை, பாலை, ஓமை, இருப்பை முதலியன அங்கிருந்த மரங்கள். மக்கள் போர் செய்யக் கூடியவர்கள். அத்தோடு வழியில் செல்வோரைக் கொன்று அவர்களின் பொருளைச் சூறையாடுவார்கள். வழியில் செல்வோரிடத்தே பொருளில்லையாயினும், தலை வேறுபட்ட முண்டங்கள் குதித்துத் துள்ளுதலைக் காண்பதற்காக, அவர்களின் தலைகளைச் சிற்சில சமயங்களில் இப் பாலை நில மக்கள் வெட்டுதலுமுண்டு. “கொள்ளும் பொருளிலராயினும், வம்பலர் துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெளவலின் புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொள் ஆறு” எனப் பாலையை வருணிக்கிறார் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ. இவ்வாறு கொள்ளையடித்ததைக் கொண்டே இங்கு வாழ்வோர் தம் உணவுப் பொருள்களைப் பெற்று வந்தனர்.

நெடுமால் முல்லைநிலமக்களின் கடவுள். நிலத் தலைவர்கள் குறும்பொறை நாடன், தோன்றல் என்றழைக்கப்பட்டார்கள். மற்றைய மக்கள் இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் ஆவர். முல்லை நிலப் பறவை காட்டுக்கோழி; மானும் முயலும் அந்நிலத்துக்குரிய விலங்குகள். முல்லையில் உள்ள ஊர் பாடி என்றழைக்கப்பட்டது. முல்லைப்பூ, குல்லைப்பூ, தோன்றிப் பூ, பிடவம் பூ என்பன ஆங்கு விளங்கிய பூக்களாகும். முல்லை

நிலத்தைக் கொன்றை, காயா, குருந்தம் முதலிய மரங்கள் அணி செய்தன. வரகு, சாமை, முதிரை முதலியன மக்களின் உணவாயின. சாமை விதைத்தல், அவற்றிற்குக் களைகட்டல், அவற்றை அரிதல் முதலியன முல்லை நிலமக்களின் தொழில்களாயின. கொன்றைக் குழலூதியும், கொல்லேறு தழுவியும், குரவைக் கூத்தாடியும் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் களித்திருந்தனர்.

மருத நிலத்தின் கடவுள் இந்திரன். அந்நிலத் தலைவர்கள் ஊரன், மகிழ்நன் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். மற்ற மக்கள் உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைச்சியர் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். வண்டானம், மகன்றில், நாரை, அன்னம், கம்புள், குருகு, தாரா ஆகிய புட்களின் ஒலி இந்நிலத்தே என்றும் கேட்ட வண்ணமிருக்கும். இப் பறவைகள் எழுப்பும் ஒலி அரசர்கள் போர் செய்யுமிடத்தே தோன்றும் ஒலியை ஒத்திருக்கும் என்பார் இளங்கோவடிகள்.

“கம்புட் கோழியுங் கனைகுரல் நாரையும்
செங்கால் அன்னமும் பைங்கால் கொக்கும்
கானக் கோழியும் நீர்நிறக் காக்கையும்
உள்ளும் ஊரலும் புள்ளும் புதாவும்
வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப்
பல்வேறு குழுஉக்குரல் பரந்த வோதையும்”

(சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை 114-119)

நீர்நிலைகள் தோறும் நீர் நாய்களும், எருமைகளும் காணப்பட்டன. வயற்புறத்தே எருதுகளும் அசைபோட்டு நின்றன. தாமரைப் பூ, கழுநீர்ப் பூ, குவளைப் பூ ஆகியவற்றால் இந்நிலம் அழகு பெற்றது. இந்நிலத்தில் உள்ள ஊர்கள் பேரூர் என்றோ அல்லது முதூர் என்றோ அழைக்கப்பட்டன. காஞ்சி, வஞ்சி, மருத மரங்களின் நிழல் உழவர்களுக்குப் பேருதவியாக அமைந்தது. நெல்லரிசி இங்குள்ளோரின் உணவாயிற்று. செந்நெல் பயிரிடுதலே இங்குள்ளோரின் தொழில். மக்கள் குளத்தில் முழுகிப் புது நீராடிப் பூரித்து மகிழ்ந்தனர்.

நெய்தல் நிலக் கடவுள் வருணன். சேர்ப்பன், புலம்பன் என்பன இந்நிலத்தில் இருந்த தலைவர்களின் சிறப்புப் பெயர்கள். நுளையர், நுளைச்சியர், பரதவர், பரத்தியர் என்பன ஆங்கிருந்த மற்றையோரைக் குறிக்கும் பெயர்களாயின. இந்நிலத்தின் புள் கடற்காகம்; விலங்கு சுறாமீன்; ஊர்களின் பெயர் பாக்கம், பட்டினம்; நெய்தற் பூ, தாழம் பூ, முண்டகப் பூ, கடப்பம் பூ ஆகிய பூக்களும், கண்டல், புன்னை, ஞாழல் ஆகிய மரங்களும் நெய்தலுக்குரியவையாகக் கருதப்பட்டன. இங்கிருந்த மக்கள் மீனையும், உப்பையும் விற்று, அவற்றால் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு தம் உணவுப்பொருள்களைப் பெற்றனர். மீன் பிடித்தல், உப்புண்டாக்கல், அவற்றை விற்றல், மீன் உலர்த்துதல் முதலியன அவர்கள் செய்து வந்த தொழில்களாகும். மீனுணங்கலை உண்ண வரும் பறவைகளை ஓட்டியும், கடலினிடத்தே ஆடியும் அங்கிருந்தோர் அகம் மிக மகிழ்ந்திருந்தனர்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்ட வகையையும், அவ்வந் நிலங்களின் தன்மைகளையும் ஒருவாறு அறிந்தோம். கற்றறிந்த பெருமக்களால் “நல்ல குறுந்தொகை” என்றேத்தப்படும் குறுந்தொகையில் இந் நிலங்கள் எவ்வாறு விளக்கம் பெற்றுள்ளன என்பதை இனிக் காணுவோமாக!

2. குறிஞ்சி

குன்றத்தில் காந்தட் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்துள்ளன. அவை குருதியை ஒப்பச் செவ்விய நிறம் கொண்டவை. அப் பூக்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கியிருப்பதானது, போர்க்களத்தில் யானைகளைக் குத்தியதனால் இரத்தக்கறை படிந்துள்ள வேல்களை வரிசையாக நட்டு வைத்திருப்பது போன்ற தோற்றத்தைக் கொடுக்கிறது. மலை நாட்டில் சிற்சில இடங்களில், ஆங்கே இயல்பாக வளர்ந்த காந்தளே வயல்களுக்கு வேலியாக அமைதலும் உண்டு. பிளவுகளையும், முழைகளையும் உடைய பக்கமலை முழுவதும் காந்தள் மலர்களால் மணம் பெறுகிறது. காந்தள் மலரின் இதழ்கள் தானாக விரியும்வரை காத்திருக்க விரும்பாத வண்டுகள் அவற்றின் இதழ்களை விரிக்க முயல்கின்றன. பெரியோர்களை எவ்விதம் வரவேற்று உபசரிப்பது என்பதையறிந்த கடனறி மக்கள், தாம் அறிந்த பெரியோர்களை எவ்வாறு மகிழ்வோடு வரவேற்று உபசரிப்பார்களோ அதே போன்று அக்காந்தள் மலர்களும் இதழ் விரித்து வண்டுகள் தம்மிடம் உள்ள தேனை உண்ண வழி செய்கின்றன. இப் பூக்களின் நறிய தாதைத் தும்பி என்னும் வண்டு தேர்ந்து உண்ணும். அவ்வண்டு தேனுண்டு திளைத்த வண்டு ஆதலால், பாம்பினால் உமிழ்ப் பெற்ற மணிபோல ஒளி பெற்றுத் திகழ்கிறது. இதனை ஆசிரியர் பெருங்கண்ணனார்,

“..... அலங்குலைக் காந்தள்

நறுந்தா தூதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி

பாம்புமிழ் மணியிற் றோன்றும்”

(கு.தொ. 239)

[அலங்குலைக் காந்தள் நறுந்தாது - அசைகின்ற கொத்துகளில் உள்ள காந்தட் பூவின் இனிய தாதினை; ஊதும் குறுஞ்சிறைத் தும்பி - ஊதுகின்ற குறுகிய சிறகுகளையுடைய தும்பி என்னும் வண்டானது; பாம்பு உமிழ் மணியின் தோன்றும் - பாம்பினால் உமிழ்ப்படுகின்ற மணியைப் போலத் தோற்றமளிக்கும்.]

என அழகுபடக் கூறியுள்ளார்கள். காந்தள் மலர், பாம்பின் படம்போல இருக்கும். ஆகவே அதிலுள்ள வண்டானது பாம்பினால் உமிழப்பட்ட மணிபோலத் தோற்றமளிப்பதாயிற்று. கீழ்க் காற்றினால் அலைக்கப்பட்ட காந்தள் மலர்கள் பாறைகளின் மேல் கவிந்து கிடக்கின்றன. அக்காட்சி, பாம்புகள் படம் ஒடுங்கிக் குவிந்து கிடப்பதைப் போல இருக்கிறது என்கிறார் மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் என்ற புலவர்.

“பாம்புபை யவிந்தது போலக் கூம்பிக்
கொண்டலிற் றொலைந்த வொண்ணெங் காந்தள்
கல்மிசைக் கவியும்.....” (கு.தொ. 185)

[கொண்டலில் தொலைந்த-கீழ்க் காற்றினால் வீழ்த்தப்பட்ட, ஒள் செங்காந்தள் - ஒள்ளிய செவ்விய காந்தள் மலர், பாம்பு பை அவிந்தது போலக் கூம்பி - பாம்பினது படம் ஒடுங்கியதைப் போலக் குவிந்து, கல் மிசைக் கவியும் - பாறைகளின் மேல் கவிந்து கிடக்கும்.]

பாறையின்மீது செங்காந்தள் படர்ந்து மலர்ந்திருப்பது போரில் புண் பெற்ற யானையின் முகத்தைப் போன்றிருக்கிறது எனக் கூறுவதன் மூலம் யானையின் நெற்றியைப் பாறைக்கும், அந் நெற்றியில் ஏற்பட்டுள்ள செந்நிறப் புண்களைக் காந்தள் மலர்களுக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ள செந்தமிழ்ப் புலவர் மிளைவேள்தித்தனின் உவமை நலம் பாராட்டுதற்குரிய ஒன்றாகும்.

மலைச் சாரலில் குறிஞ்சிப் பூக்களும் மலர்கின்றன. குறிஞ்சி மரத்தின் கொம்புகள் கரிய நிறம் கொண்டவை. அக்கொம்புகளில் உள்ள மலர்களில் மிகுதியான தேன் நிறைந்திருக்கும். மிக்க சுவையுடைய அத் தேனை வண்டுகள் சேகரிக்கின்றன.

“.....சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும்.....” (கு.தொ. 3)

[சாரல் - மலைப்பக்கத்தில் உள்ள, கருங் கோற் குறிஞ்சிப் பூ கொண்டு - கரிய கொம்புகளை உடைய குறிஞ்சி மரத்தில் மலர்ந்த பூக்களைக் கொண்டு, பெருந்தேன் இழைக்கும் - வண்டுகள் நிறைந்த தேனை உண்டாக்கும்.]

மலைச் சாரலில் கூதளம் என்ற மற்றொரு வகை மலரும் மலர்வதுண்டு. இது கார் காலத்தில் மலர்வது. இம்மலர்கள் உட்டுளையை உடையவை. அதாவது தண்டிலிருந்து கழன்று கீழே விழக் கூடியவை. இம்மலர், காம்பினின்றும் கழன்று கீழ் விழுவதானது, மகளிரது கைகளிலிருந்து வளைகள் கழன்று விழுவதை ஒத்திருக்கிறது என்கிறார் நாகம்போத்தன் என்ற புலவர். மகளிருடைய கை கூதளத்தின் கொடியையும் அதிலிருந்து கழன்று விழும் வளைகள் பூக்களையும் ஒத்தனவாயின.

மலையில் நொச்சி என்ற ஒரு வகை மரம் வளருகிறது. அம் மலைநொச்சியின் இலைகள் மயிலின் அடியைப் போன்றிருக்கும். “மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி” என்றார் புலவரும். அதன் பூக்கள் கரிய நிறம் கொண்டவையாய்ப் பார்வைக்கு நீலமணி போலத் தோன்றும். இப் பூக்கள் யாமத்தில் உதிரும். வேளிற் காலத்தில் வெண் கடம்பின் மலர்களால் மலைச்சாரல் மணம் பெற்றுத் திகழும். இப் பூக்கள் வலமாகச் சுழிந்திருப்பதாதலின் ‘வலஞ்சரி’ மரா அம்’ என்றழைக்கப்படுகின்றன.

ஆங்காங்கே கிடக்கும் உருளைக் கற்களுக்கு அருகே மாணைக் கொடிகள் இருக்கின்றன. இவை மிக விரைவாக வளரும் தன்மை உடையவை. குண்டுக் கற்கள்மீது இவை படர்ந்திருக்கும். சிற்சில சமயங்களில் இக்கொடிகளுக்கு அருகில் யானைகள் வந்து படுத்து உறங்குவதுண்டு. உறக்கம் தெளிந்து எழுவதற்குள் அந்த யானைகள் மீது மாணைக் கொடிகள் படர்ந்து விடும். யானை படுத்து உறங்கி எழுவதற்குள் அதன்மீது படர்ந்து விடும் அளவுக்கு விரைவாக வளரும் தன்மையையுடையது இக்கொடி. இதனை, “துறுகல் அயலது மாணை மாக்கொடி துஞ்சு களிறு இவரும்” எனப் புலவர் பரணர் சிறப்பிக்கிறார். மலைப்பக்கங்களில் மலைச்சேம்பு என்ற ஒரு வகைச் சேம்பு வளர்வதுண்டு. அதனுடைய இலைகள் மிகப் பெரியவை. அவ்விலைகள் காற்றில் அசைந்தாடுவதானது யானைகளின் காதுகள் ஆடுவதைப் போன்றிருக்கிறது. மலைச் சாரலில் ஆங்காங்கே மிளகுக் கொடிகள் நிறைந்திருப்பதும் உண்டு.

குண்டுக் கற்கள் புழுதி படிந்து கிடக்கின்றன. பெருமழை பெய்தபோது அப்புழுதி முற்றிலும் கழுவப்பட்டமையால் கற்கள் தூய்மையடைகின்றன. இப்போது அக்கற்கள் யானைப் பாகனால் நன்றாகக் கழுவப்பட்ட யானைகளைப் போலத் தோற்றமளிக்கின்றன.

“மாசறக் கழீஇய யானை போலப்

பெரும்பெய லுழந்த இரும்பிணர்த் துறுகல்” (கு.தொ.13)

[மாசு அறகழீஇய - மேலேயுள்ள புழுதி முற்றிலும் நீங்கும்படியாகப் பாகனால் கழுவப்பட்ட, யானை போல - யானையைப் போல, பெரு பெயல் உழந்த - பெரிய மழை பெய்தமையால் நனைந்த (புழுதி நீங்கப் பெற்றுத் தூய்மையுற்ற), இரு பிணர் - மிகவும் சுரசுரப்பையுடைய, துறுகல் - உருண்டைக் கல் (இருந்தது).]

மழையால் கழுவப்பட்ட கல், பாகனால் கழுவப்பட்ட யானையைப் போன்றிருக்கிறது என்கிறார் கபிலர். இதே கருத்தை எதிர்மறையாக மழையால் கழுவப்படாத கல்லானது புழுதி படிந்த யானையைப் போன்றிருக்கிறது என்கிறார் மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

“மழைகழுஉ மறந்த மாயிருந் துறுகல்

துகள்சூழ் யானையிற் பொலியத் தோன்றும்”

(கு.தொ. 279)

மலையின் சரிவில் பெரிய கரிய உருண்டைக் கல் ஒன்று இருக்கிறது. அக்கல், பெண் யானையானது கையை மறைத்துக் கொண்டு நின்றால் எப்படியிருக்குமோ அதுபோல இருக்கிறது. அருவியால் கழுவப் பெற்ற சிறிய குண்டுக் கற்கள் நீலமணியைப் போலத் தோன்றுகின்றன. பாறைகளின் இடையே இற்றி (இச்சி) மரம் ஒன்று முளைத்து வளர்ந்திருக்கின்றது. அதனுடைய வேர் பாறையின்மீது சிறிது தொலைவு படர்ந்து சென்று பிறகு மண் உள்ள இடத்தில் பூமிக்குள்ளே சென்றிருக்கிறது. பாறை - அதன்மீது இச்சியின் வேர். கரிய பாறையின்மீது இற்றி மரத்தின் வெண்மையான வேர் படர்ந்திருப்பதானது மலையிலிருந்து கீழிறங்கும் அருவியைப் போலத் தோன்றுகிறது.

“புல்வீழ் ழிற்றிக் கல்விவர் வெள்வேர்

வரையிழி யருவியிற் றோன்று(ம்)” (கு.தொ. 106)

[புல்வீழ் இற்றி - புல்லிய விழுதையுடைய இற்றி மரத்தினது, கல் இவர் வெள் வேர் - கற்களின் மீது படர்ந்துள்ள வெண்மையான வேரானது, வரை இழி அருவியின் தோன்றும் - மலைப் பக்கத்திலிருந்து கீழே வீழ்கின்ற அருவியைப் போலத் தோற்றமளிக்கும்.]

என்பது மேற்கூறிய செய்தியை உள்ளடக்கியிருக்கும் கபிலர் பெருமானின் வாக்காகும். கரிய பாறை - மலைக்கும், அதன்மேல் படர்ந்துள்ள வேர் - அருவிக்கும் உவமையாக்கப் பட்டுள்ளன.

மலைகளில் உள்ள பழத்தோட்டங்களுக்குச் சிற்சில இடங்களில் மூங்கில்களே வாழ்வேலியாக அமைகின்றன. மூங்கில் மரத்தின் நுனியில் உள்ள இலைகளை உண்ணுவதற்காக ஒரு யானை மூங்கிலை வளைக்கிறது. மூங்கில் வளைந்திருக்கிறதே தவிர முறியவில்லை. தொலைவில் ஒரு தினைப்புனம். அங்குத் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்வோர் கவணிலே கல்லை வைத்து விரைவாக வீசுகின்றனர். கவணிலிருந்து கல் புறப்படும்போது உண்டாகும் ஒருவகை ஒலி மூங்கிலை வளைத்துள்ள யானையின் காதுகளில் படுகிறது. புதிய அந்த ஒலியைக் கேட்டுப் பயந்த யானை தான் வளைத்திருந்த மூங்கிலை விட்டுவிடுகிறது. அதனால் மூங்கில் தன் பழைய நிலையை அடைகிறது. வளைந்திருந்த அம் மூங்கில் மேலே சென்ற காட்சியானது, மீன் அகப்பட்ட காலத்தில் மீன் பிடிப்போன் தான் பிடித்திருக்கும் கோலை விரைவாகத் தூக்கும்போது தூண்டில் விரைந்து மேலெழுவதை ஒத்திருந்தது. இக் காட்சி,

“ஏனல் காவலர் கவணொலி வெரீஇக்

கான யானை கை விடு பசுங்கழை

மீனெறி தூண்டிலி னிவக்கும்” (கு.தொ. 54)

[ஏனல் காவலர் - தினைப்புனம் காப்பார், கவணொலி வெரீஇ - விடுகின்ற கவண் கல்லின் ஒலிக்கு அஞ்சி, கை

விடு பசு கழை - கைவிடப்பட்ட பசிய மூங்கிலானது, மீன் எறி தூண்டிலின் நிவக்கும் - மீன் கிடைத்த காலத்தில் மீன் பிடிப்போன் விரைவாகக் கோலை நிமிர்த்த அப்போது மேல் எழும் தூண்டிலை ஒத்திருந்தது.]

என ஒரு புலவரால் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் புலவரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. யானையால் கைவிடப்பட்டு மேலே சென்ற மூங்கிலுக்கு மீனெறி தூண்டிலை உவமையாகக் கூறியமையால் இவர் மீனெறி தூண்டிலார் என்றே அழைக்கப்படுகிறார். யானையால் வளைத்துப் பின்னர் விடப்பட்ட போது மூங்கில் மேலே செல்லும் தோற்றமானது அவிழ்த்து விடப்பட்ட குதிரை துள்ளி விழும் எழுச்சியைப் போன்றிருக்கிறது என்கிறார் - வேறொரு புலவர். ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மூங்கிலின் குருத்துகள் மேலே கத்தி முனை போல நீட்டிக் கொண்டுள்ளன. அவை மலை முகடுகளில் தொங்கும் தேனிறால்களைத் தொட்டவண்ணமுள்ளன. காற்றால் மரங்கள் அசையும்போது குருத்துகளும் அசைவதால் தேனடைகள் கிழிக்கப்படுகின்றன. காற்றினால் மூங்கில் மரங்கள் ஒன்றினோடொன்று உரையும்போது உண்டாகும் ஒருவகை ஒலி மலைப்பகுதி எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது.]

சுற்றிலும் மூங்கிலை வேலியாகக் கொண்ட இடங்களில் பலா மரங்கள் நிறைந்துள்ளன. ஆங்காங்கே வேர்ப் பலாக்களும் இருக்கின்றன. அவற்றின் வேர்களில் மிகுதியான பழக்குலைகள் தொங்குகின்றன. மேலும் அங்கே பலா மரத்தின் சிறிய கொம்புகளில் பெரிய பழங்கள் தொங்குவதைக் காணலாம். அக்கொம்புகள் அவற்றைத் தாங்க முடியாமல் வளைகின்றன. பலாவின் சினைதொறும் தொங்கும் இப்பழங்கள் மிக்க சுவை வாய்ந்தவை. இச்சுவைக்கு ஒருவன் தன் சொந்த முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு பெற்ற உணவைத் தன் சொந்த வீட்டிலேயே இருந்து உண்ணும்போது அடையும் இன்பத்தை ஈடாகக் கூறுகிறார் வெண்பூதன் என்ற புலவர்.

“தம்மிற் றமதுண் டன்ன சினைதொறும்

தீம்பழந் தூங்கும் பலவின்”

(கு.தொ. 83)

[தம் இல் - தமது வீட்டின் கண் இருந்து, தமது உண்டன்ன - தமது முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளில் தம் கூற்றை உண்டாற்

போன்ற இன்சுவையைத் தருவனவாகி, சினைதொறும் -
கொம்பு தோறும், தீம்பழம் - இனிய பழங்கள், தூங்கும்
பலவின் - தொங்குகின்ற பலா மரங்களையுடையது.]

என்பன அவரது சொற்களாகும். வேரிலும், அடி மரத்திலும்,
கிளையிலும் ஒருபடியாகத் தொகுத்து வைத்தன போலத்
தொங்குகின்ற தணிந்த குலைகளையுடைய பலா மரங்கள்
மலைச் சாரலில் நிறைந்திருக்கும் என்பதை,

“வேரு முதலுங் கோடு மொராங்குத்
தொடுத்த போலத் தூங்குபு தொடரிக்
கீழ்தாழ் வன்ன வீழ்கோட் பலவின்
ஆர்கலி வெற்பன்.....” (கு.தொ. 257)

[வேரும் முதலும் கோடும் - வேரிலும் அடிமரத்திலும்
கிளையிலும், ஓராங்கு - ஒரு படியாக, தொடுத்த போல -
தொடுத்து வைத்தன போல, தூங்குபு தொடரி - தொடர்ந்து
தொங்கி, கீழ் தாழ்வன்ன - கீழே தாழ்ந்தாற் போன்ற,
வீழ்கோள் பலவின் - தணிந்த குலைகளையுடைய பலா
மரத்தினையுடைய, ஆர்கலி வெற்பன் - ஆரவாரத்தையுடைய
மலைக்குத் தலைவன்.]

என்ற உறையூர்ச் சிறுகந்தன் அவர்கள் பாடலால்
அறியலாம்.

மலைப்பகுதியில் உள்ள சிறந்த மரங்களில் வேங்கை
மாமும் ஒன்று. இதன் அடிமரம் கருமை நிறமுடையதாக
இருக்கும். இதன் மலர்களோ பொன்னிறம் பூண்டவை.
மலையில் உள்ள குற மகளிர் இம் மரத்தின்மீது ஏறி மலர்
கொய்தல் உண்டு. வேங்கை மரத்தின் உச்சிக் கிளைகளில்
மயில் இருப்பதானது மலர் கொய்யும் மங்கையர் அம்மரத்தின்
மீது ஏறி இருப்பதைப் போன்ற காட்சியை அளிக்கிறது.

“அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று(ம்).....” (கு.தொ. 26)

[அரும்பற மலர்ந்த - அரும்பு முழுவதும் மலர்ந்த,
கருங்கால் வேங்கை - கரிய அடியையுடைய வேங்கை
மரத்தின், மேக்கு எழு பெரு சினை - மேலே வளர்ந்த

பெரிய கிளையில், இருந்த தோகை - இருந்த மயிலானது, பூக்கொப் மகளிரின் - அம்மரத்தின் மீது பூக்களைக் கொய்வதற்காக ஏறியுள்ள மகளிரைப் போல, தோன்றும் - தோற்றமளிக்கும்.]

வேங்கை மரத்தின் கீழே குண்டுக் கற்கள் கிடக்கின்றன. அக் கற்களின் மீது பொன்னிறமுள்ள பூக்கள் வீழ்ந்து படிந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு கரிய கற்களின் மீது பொன்னிறமுள்ள பூக்கள் கிடப்பதானது, பொன் நிறக் கோடுகளைப் பெற்றுள்ள புலிக்குட்டிகள் வேங்கை மரத்தின் நிழலில் படுத்திருப்பதைப் போன்றிருக்கிறது. பொன் நிறமுள்ள பூக்களைத் தம்மேல் ஏற்ற கரிய குண்டுக் கற்கள் புலிக்குட்டிகளை ஒப்பத் தோன்றும் என்ற இந்த அரிய உவமையைக் கூறுபவர் நெடுவெண்ணிலவினார் என்ற புலவர்.

“கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்

இரும்புலிக் குருளையிற் றோன்று(ம்).....” (கு.தொ. 47)

[கருங்கால் வேங்கை - கரிய அடியினையுடைய வேங்கையினது, வீ உகு துறுகல் - மலர்கள் உதிர்ந்த குண்டுக்கல், இரு புலி குருளையின் தோன்றும் - பெரிய புலிக்குட்டியைப் போலக் காணப்படும்.]

யானைகள் இரண்டு ஒன்றோடொன்று பேர்ரிடுகின்றன. அப்போது இடையே அகப்பட்ட ஒரு வேங்கை மரம் அக் களிறுகளால் மிதிக்கப்பட்டுக் கீழே சாய்ந்து விடுகிறது. அதனால் குறமகளிர் மரத்தின்மீது ஏற வேண்டிய அவசியமில்லாது தரையில் நின்றவாறே கீழே சாய்ந்து கிடக்கும் மரத்தில் உள்ள மலர்களைப் பறித்துத் தலையில் சூடிக் கொள்ளுகின்றனர்.

“..... குன்றத்துப்

பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள்வேங்கை

குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்

நின்று கொய மலரு(ம்).....” (கு.தொ. 208)

[குன்றத்து - மலையினிடத்து, பொரு களிறு மிதித்த - ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்ட யானைகளால் மிதிக்கப்பட்ட,

நெரிதாள் வேங்கை - நெரிந்த அடியையுடைய வேங்கை
மரம், குறவர் மகளிர் - குற மகளிர், கூந்தல் பெய்ம்மார்
- தம்முடைய கூந்தலிலே அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டு,
நின்று கொய மலரும் - மரத்தின்மேல் ஏற வேண்டாமல்
நின்றபடியே மலர்களைக் கொய்யும்படி மலரும்.]

வேங்கை மரத்தின் கிளைகளிலிருந்து மெல்லிய மலர்கள்
கீழே உதிர்ந்து கிடக்கும். இவ் வேங்கை மலர்த் தொகுதி
பரவிக் கிடக்குமிடத்தில், யானை படுத்து இனிய துயிலைக்
கொள்ளும். துயில் கொள்ளும் யானைக்கு வேங்கை மலர்கள்
பரவிக் கிடக்குமிடம் பள்ளியறையாகிறது.

மலைப்பக்கங்களில் மேகம் தவழ்ந்து விளையாடுகிறது.
இரவு பெருமழை பெய்தலால் நீர் பெருக அதனால் தோன்றும்
அருவியானது பின் நாளிலும் மலை முழைஞ்சுகளில் ஒலிக்கக்
கேட்கலாம். குரங்கு தொட்டதால் கீழே வீழ்ந்த பலாக்கனியை
இவ் வருவி அடித்துக் கொண்டு வந்து, சமதரையில் உள்ள
நீருண்ணும் துறைகளில் சேர்க்கிறது. மழை பெய்வதற்கு
முன் குன்றுகளில் பரவிக்கிடந்த பல்வேறு வகையான
பூக்களையும் மழை நீர் இழுத்து வருவதால், அருவிகள்
மலையிலிருந்து கீழே விழும்போது அழகிய மலர்களும்
அவற்றுடன் சேர்ந்து விழுகின்றன. இவ்வருவிகள் தம்
போக்கில் ஆங்காங்குள்ள கொறுக்கந் தட்டையை அடித்துக்
கொண்டு வந்து கயங்களில் சேர்க்கின்றன. கயத்தை நாடிச்
சென்று அதில் படியும் யானை அக் கொறுக்கந் தட்டையைக்
கவளமாக உண்ணுகிறது. யானைகள் மிதித்த இடங்கள்
பள்ளமாகின்றன. அப்பள்ளங்களில் தண்ணீர் தேங்கி
நிற்பதானது சிறு சிறு பாத்திகளில் நீர் தேங்கியுள்ளதைப்
போல் உள்ளது. பெரிய மலையின் உச்சியிலிருந்து அருவி
ஒன்று வீழ்கிறது. மிக உயரத்திலிருந்து அவ்வருவி வீழ்வதால்
அது நீண்டதாகவும், அதன் நீர் மிகத் தூய்மையானதால்
வெண்மை நிறம் கொண்டதாகவும் தெரிகிறது. இந்நெடு
வெள்ளருவி கீழே விழும்போது கூத்தரது முழுவையொப்ப
ஒலிக்கிறது. அருவி கீழே விழும்பொழுது அதனடியில் பருத்து
உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தின் கிளைகளைத்
தாக்கி அவற்றில் உள்ள பூக்களைக் கீழே உதிர்க்கின்றது.
பின்னர் கற்களினிடையே வளைந்து வளைந்து சென்று கீழே

விழுகின்ற அவ் வருவியானது நெளிந்து நெளிந்து செல்லும் பாம்பினை ஒத்திருக்கின்றது. இதனைக் கோவேங்கைப் பெருங்கதவன் என்பார்,

“குறும்பொறைத் தடைஇய நெடுந்தாள் வேங்கைப்
பூவுடை யலங்குசினை புலம்பத் தாக்கிக்
கல்பொரு திரங்கும் கதழ் வீழ்ருவி
நிலங்கொள் பாம்பி னிழிதரும்” (கு.தொ. 134)

[குறுபொறை தடைஇய - குறுகிய கற்களினிடத்தே பருத்து வளர்ந்த, நெடுதாள் வேங்கை - உயர்ந்த அடிமரத்தை உடைய வேங்கை மரத்தினது, பூ உடை அலங்கு சினை - மலர்களையுடைய அசைந்த கிளைகள், புலம்ப - அம் மலர்களை நீக்கித் தனிக்கும்படி, தாக்கி - அடித்து, கல் பொருது - கற்களை அலைத்து, இரங்கும் - ஒலிக்கும், கதழ் வீழ் அருவி - விரைந்து வீழும் அருவியானது, நிலங்கொள் பாம்பின் - நிலத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பைப் போல, இழிதரும் - இறங்கி வரும்.]

என்று அழகுபடக் கூறியுள்ளார். மலையிலிருந்து கீழே விழும் அருவிக்குப் பாம்பின் சட்டையை உவமையாகக் கூறுகிறார் மாயெண்டன் என்ற புலவர்.

“..... பாம்பின்

தூங்குதோல் கடுக்குந் தூவெள்ளருவி” (கு.தொ. 235)

[தூ வெள்ளருவி - தூய வெள்ளிய அருவியானது, பாம்பின் - பாம்பினுடைய, தூங்குதோல் - மாதம்தோறும் உரிக்கின்ற சட்டையை, கடுக்கும் - ஒத்திருக்கும்.]

கரியமலையிலே ஓடி வருகின்ற அருவியானது கடலினிடத்தே தோன்றுகின்ற சந்திரனைப் போல இருக்கின்றது. கரிய மலை கடலையும், அதன்கண் பாயும் அருவி பிறைச் சந்திரனையும் ஒத்ததாக இருக்கிறது. மழை வருவதற்கு முன்னர்ப் பெரிய இடி இடிக்கிறது. அந்த இடியொலி கேட்டு மலைப்பக்கத்தில் உள்ள பாம்புகள் எல்லாம் மாளுகின்றன. இடி இடித்த பின்னர், காற்றோடு கூடிய பெருமழை தோன்றுகிறது. இடி முழக்கம், பெருங்காற்று முதலியவற்றோடு வரும் இம்மழை இமயமலையையும் அசைக்கும் தன்மையுடையதாகும் என்பதை ஒளவையார் “இமயமும் துளக்கும் பண்பினை” என்று கூறுகிறார்.

காட்டில் உள்ள மயில்கள் பாறைகளின் இடுக்குகளில் முட்டைகளை இடுகின்றன. முசு என்ற முகங்கரியதான ஒரு வகைக் குரங்கின் குட்டிகள் வெயிலில் விளையாடுதலை விரும்பிப் பாறைக்கு வருகின்றன. பாறையை அடைந்த அக் குட்டிகள் அங்கே கிடந்த மயில் முட்டைகளைக் கண்டு விடுகின்றன. களிப்போடு அவற்றை எடுத்து உருட்டி விளையாடுகின்றன அக் குரங்குக் குட்டிகள். இதனை,

“கான மஞ்சை யறையீன் முட்டை

வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டும்” (கு.தொ. 38)

[கான மஞ்சை - காட்டில் உள்ள மயிலானது, அறைஈன் முட்டை - பாறையில் ஈன்ற முட்டைகளை, வெயில் ஆடும் முசுவின் குருளை உருட்டும் - வெயிலில் விளையாடும் முசுவின் குட்டியானது எடுத்து விளையாடும்.]

எனக் கபிலர் சிறப்பிக்கிறார். முசுவின் முகம் கரியதாய் இருக்கும் என்பதைக் கபிலர் வேறொரு பாடலிலும் “மைபட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை” எனக் கூறுகிறார். மரங்கள் செறிந்த காட்டினிடத்தே மயில்கள் ஆரவாரிக்கின்றன; மழை பொழிகிறது. அங்கு வெள்ளை முகத்தையுடைய கருங்குரங்கு ஒன்று தன் குட்டியோடு மழையில் சிக்கிக் கொள்ளுகிறது. அதனால் அது தன் குட்டியோடு குளிரால் நடுங்கிய வண்ணம் வருந்துகிறது.

“இனமயி லகவு மரம்பயில் கானத்து

நரைமுக வுகம் பார்ப்பொடு பனிப்பப்

படுமழை பொழிந்த சாரல்.....” (கு.தொ. 249)

[இனம் மயில் அகவும் - திரளாக உள்ள மயில்கள் ஆரவாரிக்கும், மரம் பயில் கானத்து - மரங்கள் செறிந்த காட்டிடத்தில், நரைமுக வுகம் - வெள்ளை முகத்தையுடைய கருங்குரங்கு, பார்ப்பொடு பனிப்ப - தன் குட்டிகளோடு குளிரால் நடுங்கும்படி, படுமழை பொழிந்த சாரல் - ஒலியோடு கூடிய மழை பொழிந்த மலைச்சாரல்.]

என்பது இக் கருத்தை விளக்கும் பாடலாகும். கரிய கண்களையும் விரைவாகத் தாவுதலையுமுடைய ஓர் ஆண் குரங்கு இறந்துபட்டது. அது கண்ட அதனுடைய மந்தி பெரிதும் வருந்துகின்றது. கணவன் இறந்த பின்னர்

உயிர் வாழ அது விரும்பவில்லை. அதற்கு இளைய குட்டி ஒன்று இருக்கிறது. அது இன்னும் தாயின் மடியைத் தழுவிய வண்ணமே இருக்கிறது. மரம் தாவுதல் முதலிய தொழில்களை இன்னும் அது கற்கவில்லை. அக்குட்டியைத் தன் உறவினர்களிடத்திலே சேர்ப்பிக்கிறது அம் மந்தி. பிறகு மலையின் உச்சியை அடைந்து அங்கிருந்து கீழே வீழ்ந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறது. ஆண் குரங்கு இறந்த பிறகு உயிர் வாழ விரும்பாத மந்தி, தன் குட்டியை அவல நிலையில் விட்டுச் செல்ல விரும்பவில்லை. அதைத் தன் உறவினர்களிடம் சேர்த்த பின்னரே உயிர் துறக்கிறது என்ற இவ்வரிய செய்தியை,

“கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை ய்ய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஒங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்”

(கு.தொ. 69)

[கருங் கண் தா கலை - கரிய கண்ணையும் தாவுதலையும் உடைய ஆண் குரங்கு, பெரும் பிறிது உற்றென - இறந்து பட்டது ஆக, கைம்மை உய்யா - கைம்மைத் துன்பத்தைப் போக்கமாட்டாத, காமர் மந்தி - விருப்பத்தையுடைய பெண் குரங்கானது, கல்லா வன்பறழ் - மரமேறுதல் முதலிய தம் தொழிலைக் கல்லாத வலிய குட்டியை, கிளை முதல் - சுற்றத்திலிடத்து, சேர்த்தி - அடைக்கலமாக ஒப்பித்து, ஒங்குவரை அடுக்கத்து - ஒங்கிய மலைப் பக்கத்தில். பாய்ந்து உயிர் செகுக்கும் - தாவி உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும்.]

என்ற அடிகளால் கடுந்தோட் கரவீரன் என்ற புலவர் அறிவிக்கிறார். ஆண் குரங்கு தம் மந்திக்கும் குட்டிக்கும் உணவூட்டும் முறையைப் பெரிசாத்தன் என்பார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“..... கடுவன்

ஊமுறு தீங்கனி யுதிர்ப்பக் கீழிருந்

தேற்பன வேற்பன வுண்ணும்

பார்ப்புடைய மந்திய மலை.....”

(கு.தொ. 228)

[கடுவன் - ஆண் குரங்கு, ஊழறு தீங்கனி உதிர்ப்ப - முதிர்ந்த இனிய பழங்களை மரத்தில்மேல் இருந்து உதிர்க்க, கீழ் இருந்து - அம்மரத்தின் கீழே இருந்து, ஏற்பன ஏற்பன உண்ணும் - ஏற்பவற்றை ஏற்பவற்றைத் தின்னுகின்ற, பார்ப்புடைய மந்திய மலை - குட்டிகளையுடைய பெண் குரங்குகள் உள்ள மலை.]

மரத்தின்மீது ஏறி ஆண் குரங்குகள் முதிர்ந்த இனிய பழங்களை உதிர்க்குமாம். அவற்றுள் சிறந்ததாகப் பார்த்து எடுத்து அவற்றைப் பெண் குரங்குகள் தம் குட்டிகளோடு உண்ணுமாம்! என்னே அக் குரங்குகள் தம் இன்ப வாழ்க்கை! மலையில் மிளகுக் கொடிகளும் வளர்வதுண்டு. அவற்றின் இளந்தளிர்களைக் குரங்குகள் விரும்பி உண்ணுகின்றன. உண்ட பிறகு எல்லாக் குரங்குகளுமாகச் சேர்ந்து மலையின் ஒரு பக்கத்தே குழுமியிருக்கின்றன.

கானவன் பலாப் பழங்களைக் காவல் செய்கிறான். அவன் அயர்ந்திருக்கும் சமயம் பார்த்து ஓர் ஆண் குரங்கு பக்கத்திலிருந்த மரத்தின்மீது இருந்து பலா மரத்தின்மீது குதிக்கிறது. விரைவாகத் தாவிக் கனிந்த பலாப் பழங்களைப் பறித்து உண்ணுகிறது. திரும்பி வந்த வேடன் குரங்கு தன்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் பழத்தைத் தின்றுவிட்டுச் சென்றதை அறிகிறான். உடனே ஒவ்வொரு மரத்திலேயும் குரங்குகள் மேலேற முடியாதபடி வலையினைக் கட்டி விடுகின்றான். மீண்டும் 'கானவன் அயர்ந்திருப்பான்; நாம் கனிகளை உண்ணலாம்' என்று செல்லும் குரங்கு, வலையைக் கண்டு சேர்ந்து நிற்கும் சேர்க்கையைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார் கூறுவதைக் கேளுங்கள். இதனை,

“கலைகை தொட்ட கமழ்சுளைப் பெரும்பழம்
காவல் மறந்த கானவன் ஞாங்கர்க்
கடியுடை மரந்தொறும் படுவலை மாட்டும்”
(கு.தொ. 342)

[கலை கை தொட்ட - ஆண் குரங்கு தன் கையால் தொட்ட, கமழ் சுளைப் பெரும் பழம் - மணம் வீசுகின்ற சுளைகளையுடைய பெரிய பலாப்பழத்தை, காவல் மறந்த

கானவன் - காத்தலை மறந்த வேடன், ஞாங்கர் - அதன்பின், கடியுடை மரந்தொறும் - பழம் நிறைந்துள்ளதால் மணம் பெற்று நிற்கும் மரங்கள்தோறும், படுவலை மாட்டும் - குரங்குகள் படுதற்குரிய வலையை மாட்டி வைக்கும்.]

என்ற அடிகளில் காணலாம். கருங் குரங்கிற்கு நீண்ட மயிரும் கூரிய பற்களும் உண்டு. அதன் கைவிரல்கள் கறுப்பாக இருக்கின்றன. அவை பலா மரங்களில் தொங்கும் பழுத்த கனிகளைத் தம் கைகளினால் தோண்டுகின்றன. அப்போது பழம் உடைந்ததால் உண்டாகும் மணம் மலையெங்கும் பரவுகிறது.

பலா மரங்களில் குரங்குகள் ஏறிப் பழங்களைத் தின்னுகின்றன, பழங்கள் பறிபோவதை அறிந்த வேடுவன் அம்பெய்கிறான். குறிபிழையா அவ்வம்பு கண்டஞ்சிய குரங்குகள் போர்க்களத்தில் துள்ளிக் குதிக்கும் குதிரைகள்போலப் பக்கத்தில் உள்ள முங்கில் மரங்கள்மீது தாவுகின்றன. அதனால் முங்கில்கள் அனைத்தும் அசைந்தாடுகின்றன.

“பலவிற் சேர்ந்த பழமா ரினக் கலை

சிலைவிற் கானவன் செந்தொடை வெர்இச்

செருவறு குதிரையிற் பொங்கிச் சாரல்

இருவெதிர் நீடமை தயங்கப் பாயும்” (கு. தொ.385)

[பலவில் சேர்ந்த பழம் ஆர் இனம் கலை - பலா மரங்களில் ஏறி அங்கிருந்த பழங்களை உண்ட திரளையுடைய ஆண் குரங்குகள், சிலை வில் கானவன் - சிலை மரத்தாற் செய்த வில்லையுடைய வேடுவனது, செந்தொடை வெர்இ - குறிபிழையாத செம்மையையுடைய அம்புத் தொகுதிக்கு அஞ்சி, செருவறு குதிரையின் பொங்கி - போர்க்களத்தே அடைந்த குதிரையைப் போலத் துள்ளிக்குதித்து, சாரல் - சாரலில் உள்ள, இரு வெதிர் நீடு அமைதயங்க - மலைச் சாரலில் உள்ள பெரிய முங்கிலினது நீண்ட கோல் அசைய, பாயும் - (அக்குரங்குகள்) குதிக்கும்.]

குறிஞ்சி பாடுவதில் இணையற்ற கபிலரைத் தவிர வேறு யாரால் இவ் வரிய காட்சியைக் காட்ட முடியும் என்று எண்ணுகிறீர்கள்!

அகன்ற பாறையினிடத்தே அழகிய குறமகளிர் பொன் நிறத் திணையைப் பரப்பிக் காவல் புரிகின்றனர். அவர்கள் சுனையாடச் சென்றிருக்கும் சமயம் பார்த்துப் பசிய கண்களையுடைய பெண் குரங்கு, தன் குட்டிகளோடு மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து அத்திணையை உண்ணுகிறது.

“நிரைவளை முன்கை நேரிழை மகளிர்
இருங்கல் வியலறைச் செந்தினை பரப்பிச்
சுனைபாய் சோர்விடை நோக்கிச் சினையிழிந்து
பைங்கண் மந்தி பார்ப்பொடு கவரும்” (கு. தொ. 335)

[நிரை வளை முன்கை - வரிசையாகிய வளையையுடைய முன் கையையும், நேரிழை மகளிர் - நேர்ந்த அணிகலன்களையுமுடைய மகளிர், இருகல் வியல் அறை - கரிய மலையிலுள்ள அகன்ற பாறையினிடத்து, செந்தினை பரப்பி - சிவந்த திணையைப் பரப்பி, சுனைபாய் சோர்வு இடை நோக்கி - சுனையின் கண்பாய்கின்ற சோர்தலையுடைய சமயத்தைப் பார்த்து, சினை யிழிந்து - மரக்கிளையிலிருந்து இறங்கி, பைங் கண் மந்தி - பசிய கண்களையுடைய பெண் குரங்குகள், பார்ப்பொடு கவரும் - குட்டிகளோடு அத்திணையைக் கைக்கொள்ளும்.]

இருந்தையூர்க் கொற்றன் புலவன் என்பார் இச் செய்தியை நமக்கு அறிவிக்கிறார்.

மலைச் சாரலில் முழுவை ஒத்து முழங்கும் அருவி வீழ்கின்ற இடத்தில் சிறிய கண்களையுடைய பெரிய யானை, வலிமையுடைய புலியோடு போரிட்டு அதனை வீழ்த்துகிறது. அதனால் ஏற்பட்ட களைப்பினால் அது சோர்ந்து அருவி அருகே நிற்கிறது. யானைகள் உணவுக்காக யாமரத்தின் கிளைகளை ஒடிக்கின்றன. அக்கிளைகள் இரண்டாக முறியாமல் ஒடிந்து பட்டையில் தொங்கிய வண்ணம் நிலத்திற் படாமல் ஊசலாடுகின்றன. காட்டில் திரியும் சிறிய பாம்புக் குட்டிகள் யானைகளைத் தீண்டுவதால், யானைகள் பெரிதும் வருந்துகின்றன. “பிறருக்கு அடங்காது திரியும் பெரிய யானையை ஒரு சிறிய பாம்புக் குட்டி வருத்தி விடுவதுபோல,

அஞ்சாத நெஞ்சம் கொண்ட என்னை, இளைய மகள் ஒருத்தி
தன் அழகினால் வருத்தினாள்” என்ற கருத்து,

“சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை
கான யானை யணங்கி யாஅங்
கிளையண் முளைவா ளெயிற்றள்
வளையுடைக் கையளெம் மணங்கி யோளே”

(கு.தொ. 119)

[தோழ, இளையள் - இளமையையுடையவளும்,
முனைவாள் எயிற்றள் - நாணல் முளையைப் போன்ற
ஒளியையுடைய பற்களையுடையவளும், வளையுடைக்கையள்
- வளையினையுடைய கையினளுமாகிய ஒருத்தி, சிறு வெள்
அரவின் - சிறிய வெள்ளிய பாம்பினது, அவரி - அழகிய
கோடுகளையுடைய, குருளை - குட்டியானது, கானம் யானை
- காட்டு யானையை, அணங்கி யாங்கு - வருத்தினாற்போல,
எம் அணங்கியோள் - எம்மை வருந்தச் செய்தனள்.]

எனும் சத்திநாதனார் பாடலால் அறிந்தின்புறுதற்குரிய
ஒன்றாகும். உணவுக்காக யானைகள் மரக்கிளைகளை
ஒடித்துக் கீழே போட்டுச் செல்லுகின்றன. அம் மரக்கிளைகளின்
நிழலில், மரல் என்ற ஒருவகைப் பூண்டினை உண்ட மாண்கள்
இனிதே துயிலுகின்றன. மலைகளில் உள்ள சோலைகளில்
வாழை மரங்கள் நிறைந்துள்ளன. அவ் வாழையின்
சுருண்ட குருத்து யானையின் மத்தகத்தைத் தடவுகிறது.
அதனால் யானை தன் வலிமை கெட்டுத் துயரம் அடைகிறது.
அதன் துயரத்தை நீக்கப் பெண் யானை, தனது கைகளால்
களிற்றின் முதுகைத் தடவிக் கொடுக்கிறது. பெண் யானையின்
தழுவலிலே ஆறுதல் பெற்ற அக் களிறும் அருவியின் அருகே
துயிலை மேற்கொள்ளுகிறது.

“சோலை வாழைச் சூரிநுகும் பினைய

அணங்குடை யருந்தலை நீவலின் மதனழிந்து

மயங்குதுய ருற்ற மையல் வேழம்

உயங்குயிர் மடப்பிடி யுலைபுறந் தைவர

ஆமிழி சிலம்பி னரிதுகண் படுக்கும்” (கு.தொ. 308)

[சோலை வாழை சுரி நுகும்பு - சோலையின்கண் உள்ள வாழையினது சுருண்ட குருத்து, இனைய - தான் வருந்தும்படி, அணங்குடை அருந்தலை நீவலின் - பிறரை வருத்துகின்ற யானையின் மத்தகத்தைத் தடவுதலினால், மதனழிந்து - வலிமை கெட்டு, மயங்குதுயர் உற்ற மையல் வேழம் - கலங்கிய துயரத்தை அடைந்த மயக்கத்தையுடைய ஆண் யானை, உயங்கு உயிர் மடம் பிடி - வருந்திய முச்சையும் மடப்பத்தையுமுடைய பெண் யானை, உலைபுறம் தை வர - வருந்தும் தன் முதுகைத் தடவ, ஆம் இழி சிலம்பின் - நீர் இறங்கியோடும் மலைப்பக்கத்தில், அரிது கண்படுக்கும் - அரிதில் துயில்கின்றது.]

ஆண் யானையின் மத்தகத்தில் வாழைக் குருத்துப் படுமானால் அது தன் வலிமையை இழந்து வருந்தும்; அதன் முதுகைத் தடவுவதன் மூலம் பெண் யானை அதனது வருத்தத்தைப் போக்கும் என்ற இச் செய்தியை நமக்கு அறிவிப்பவர் பெருந்தோட்குறுஞ் சாத்தன் என்பவராவார்.

மலைவாழ்நர் வாழுகின்ற வீடுகளின் முன், பெண் யானைகள் தம் கன்றுகளுக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டே அருகில் உள்ள தினைப் பயிரை மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. குறவர்கள் ஈன்ற குழந்தைகளோடு யானையின் சிறுகன்றுகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. குழந்தைகளோடு விளையாடி மகிழ்ச்சியை விளைவித்த அதே யானைக் கன்றுகள் பின்னர்க் குறவர்களின் தினைப்புனத்தை மேய்ந்து அவர்களுக்குத் துன்பத்தையும் விளைவிக்கிறது. மகிழ்வையும் துன்பத்தையும் ஒருங்கே தரும் இந்த யானைக் கன்றுகளின் செயலைக் குறியிறையார் என்ற புலவரின் பாடலில் காணலாம்.

“முழந்தா ளிரும்பிடிச் கயந்தலைக் குழவி
நறவுமலி பாக்கத்துக் குறமக ளீன்ற
குறியிறைப் புதல்வரோடு மறுவந் தோடி
முன்னா ளினிய தாகிப் பின்னாள்
அவர்தினை மேய்தந் தாங்கு.....” (கு.தொ. 394)

[முழந்தாள் இரு பிடி - முழந்தாளினையுடைய கரிய பெண் யானையினது, கயந்தலைக் குழவி - மெல்லிய 'தலையையுடைய கன்று, நறவு மலி பாக்கத்து - கள் மிக்க மலைப்பாக்கத்து ஊரில், குறமகள் ஈன்ற - குறத்தி பெற்றெடுத்த, குறி இறை புதல்வரொடு மறுவந்து ஓடி - குறிய கைச்சந்தையுடைய பிள்ளைகளோடு சுற்றி ஓடி, முன் நாள் இனியதாகி - முற்காலத்தில் இனிமையைத் தருவதாகி, பின் நாள் - பிற்காலத்தில், அவர் தினை மேய்தந்தாங்கு - அவர்களுடைய தினையை மேய்தாற் போல.]

கார்காலத்தில் ஆண் யானைகள் பெண் யானைகளோடு சேர்ந்து மேகங்கள் நிறைந்த பக்க மலையைச் சென்றடைகின்றன. மணம் வீசுகின்ற மூச்சினையும், மடப்பத்தினையுமுடைய பெண் யானையைத் தழுவிய வண்ணம் ஆண் யானையானது மலையில் உள்ள சிற்றூர் வழியே செல்லும் அழகிய காட்சியை மலைப்பகுதிகளில் அடிக்கடி காணலாம். தினைப்புனத்தில் தினை உண்டகிளிகளைக் குறமகள் கடிதலினால் அவை மேல் மலையை நோக்கிப் பறக்கின்றன. புனத்தில் கதிர் உண்ட யானைகளைக் கானவன் விரட்ட அவையும் குறமகளிரால் விரட்டப்பட்ட கிளிகளோடு ஒன்றாக மேல் மலையை நோக்கி விரைந்து ஓடுகின்றன.

“குறும்படைப் பகழிக் கொடுவிற் கானவன்

புனமுண்டு கடிந்த பைங்கண் யானை

நறுந்தழை மகளி ரோப்புங் கிள்ளையொடு

குறும்பொறைக் கணவுங் குன்ற நாடன்” (கு.தொ. 333)

[குறுபடை பகழி - குறிய படையாகிய அம்பையும், கொடுவில் - வளைந்த வில்லையும் (உடைய), கானவன் - வேட்டுவனது, புனம் உண்டு கடிந்த - தினைப்புனத்தை உண்டதனால் விரட்டப்பட்ட, பைங் கண் யானை - பசிய கண்களையுடைய யானை, நறுதழை மகளிர் - நறிய தழையுடைய அணிந்த மகளிர், ஒப்பும் கிள்ளையொடு - ஒட்டுகின்ற கிளிகளோடு, குறுபொறைக்கு அணவும் - குறிய பொற்றைக் கல்வினிடத்துச் செல்ல மேல் நோக்கும்.]

ஈழத்துப் பூதன்தேவன் என்ற புலவர் புலியொடு சண்டையிடும் யானையைப் பற்றிய செய்தியை ஒரு செய்யுளில் கூறுகிறார்.

“.....நனைகவுள்

அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென

மிசுவலி யிரும்புலிப் பசுவா யேற்றை

வெண்கோடு செம்மறுக் கொள்தி விடர்முகைக்

கோடை யொற்றிய கருங்கால் வேங்கை

வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும்”

(கு.தொ. 343)

[மிசுவலி இரு புலி பசுவாய் ஏற்றை - மிக்க வலியையுடைய பெரிய புலியினது பிளந்த வாயையுடைய ஆணானது, நனைகவுள் - மதத்தால் நனைந்த கவுளையுடைய, அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென - தலைமையையுடைய யானையினது அழகிய முகத்தின் கண்ணை பாய்ந்ததாக, வெண்கோடு செம்மறு கொள்தி - அந்த யானையின் வெள்ளிய கொம்பைத் தனது இரத்தத்தால் செவ்விய கறைகொள்ளச் செய்து, விடர் முகை - பிளப்பையுடைய கல்முழையிலுள்ள, கோடை ஒற்றிய - மேல் காற்று வீழ்த்திய, கருங்கால் வேங்கை - கரிய அடியையுடைய வேங்கை மரத்தினது, வாடு பூ சினையின் கிடக்கும் - வாடிய பூவையுடைய கிளையைப் போல இறந்து கிடக்கும்.]

வலிமை மிக்க புலி ஒன்று தன் வாயைப் பிளந்த வண்ணம் ஒரு யானையின் மீது பாய்கிறது. பாய்ந்த வேகத்தில் யானையின் கொம்புகளினால் குத்துண்டு இறந்துபட்டுக் கீழே வீழ்கிறது. அப்புலியின் குருதி பட்டதால் யானையின் கொம்புகளில் கறை படிக்கிறது. கீழே இறந்து கிடக்கும் புலியானது, காற்றினால் முறித்துத் தள்ளப்பட்ட வேங்கை மரத்தின் கிளை ஒன்று பூவோடு கிடப்பதைப் போலக் காட்சியளிக்கிறது. யானைகளோடு போரிட்ட புலிகள் தோற்று ஒடிப் புதரிலே மறைந்து விடுவதும் உண்டு. அவ்விதம் மறைந்த புலிகள் அங்கிருந்தபடியே தம் உணவுக்காகச் செந்நாய் போன்ற சிறிய விலங்குகளாவது அகப்படலாம் என ஏங்கி அவற்றின் வரவை எதிர்நோக்கிய வண்ணம் பதுங்கி இருக்கும்.

மூங்கில் முளையைப் போன்ற கொம்புகளையுடைய இளைய களிறு, இளம் பிடியை அடைய விரும்பிக் குன்றம் சென்றடைகிறது. ஆங்கு, குறவர்கள் எழுப்பிய ஒலி கேட்டு அஞ்சிய அக் களிறு, ஊரைக் கிழித்துச் செல்வதுபோல் மலையில் உள்ள ஊரின் நடுவீதி வழியே ஓடுகிறது. இரவில் தினைப்புனங் காக்கும் குறவர்கள் கட்டைகளைப் போட்டுக் கொளுத்தி நெருப்பை உண்டாக்குகிறார்கள். அவ்வாறு உண்டாக்கிய கொள்ளிக்கட்டையைக் கண்டு பயந்து ஒரு யானை ஓடுகிறது. அதன் முன்னால் விண்ணிலிருந்து கீழே விழும் விண்மீனின் ஒளியும் தோன்றுகிறது. ஏற்கனவே மருண்டுள்ள யானை, அவ்வொளியையும் நெருப்பு என எண்ணி மேலும் அஞ்சி ஓடுகிறது. மருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் தானே! கபிலர் காட்டும் இவ்வழகிய காட்சி நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வதாக உள்ளது.

“ஏனலஞ் சிறுதினை காக்குஞ் சேனோன்

னெகிழியிற் பெயர்ந்த நெடுநல் யானை

மீன்படு சுடரொளி வெருஉம்”

(கு.தொ. 357)

[ஏனல் அம் சிறுதினை காக்கும் - தினைப்புனத்தில் அழகிய சிறிய தினையைக் காக்கின்ற, சேனோன் - பரண்மீது உள்ள குறவனது, நெகிழியின் - கொள்ளிக்கட்டையினால். பெயர்ந்த - அஞ்சிப்போன, நெடுநல் யானை - உயர்ந்த நல்ல யானையானது, மீன்படுசுடர் ஒளி - விண்மீன் வீழ்வதனால் உண்டாகிய மிக்க ஒளியை, வெருஉம் - கண்டு மேலும் அஞ்சும்.]

அசைகின்ற மூங்கில்கள் நீண்டு வளர்ந்துள்ள தண்ணிய நறிய மலைப்பக்கத்தில், மெல்லிய நடையையுடைய மரையா என்னும் ஒரு வகை மான், அங்குள்ள இலைகளை விரும்பி உண்டு, மர நிழலில் படுத்துறங்குகிறது. வருடை மானினது குட்டி, தன் தாயின் மடியினின்றும் சுரக்கின்ற பாலை வயிறு நிறைய உண்டு மலை நிழலில் துள்ளி விளையாடுகிறது. மலையின் மேலுள்ள சுனை நீரைப் பூக்கள் மூடியிருக்கின்றன. மரையாவினது கருமையையும் பெருமையையும் உடைய மான் நெல்லிக்காயை உண்ணுகிறது. பிறகு சுனைக்குச்

சென்று, அந்நீர் மீது பரந்துள்ள மலர்களைத் தன் முச்சுக் காற்றினால் விலக்கிப் பின்னர் நீரைக் குடிக்கிறது.

“புரிமட மரையான் கருநரை நல்லேறு

தீம்புளி நெல்லி மாந்தி யயலது

தேன்பாய் மாமலர் நடுங்க வெய்துயிர்த்

தோங்குமலைப் பைஞ்சுனை பருகு(ம்)...” (கு.தொ. 317)

[புரிமடம் மரையான் - விரும்புகின்ற மடப்பத்தையுடைய மரையா என்னும் மானினத்தின், கரு நரைநல் ஏறு - கரிய மயிரினையுடைய பெருமைமிக்க ஆண், தீம்புளி நெல்லி மாந்தி - இனிய புளிப்பையுடைய நெல்லிக்காயை உண்டு, அயலது - அருகில் உள்ளதாகிய, தேன்பாய் மாமலர் - தேன் பரவிய அழகிய மலர்கள், நடுங்கவெய்து உயிர்த்து - அசையும் படியாக வெப்பம் மிக்க முச்சினை விட்டு, ஓங்கு மலை பைஞ் சுனை - உயர்ந்த மலையினிடத்து உள்ள பசிய சுனை நீரை, பருகும் - குடிக்கும்.]

நெல்லிக்காயை உண்ணும்போது புளிக்கும்; பின்னர் நீர் குடிக்கும்போது இனிக்கும். அதனால்தான் புலவர் மதுரைக் கண்டரதத்தன் இனிய புளிப்பு என்னும் பொருள்படத் “தீம்புளி நெல்லி” என்கிறார். மழை பெய்த மாலைக் காலத்தில் “மானேறு மடப்பினை தழீஇ மருள்கூர்ந்து கானம் நண்ணிய புதல் மறைந்தொழுகுகிறது.”

[மானேறு - ஆண் மான், மடப்பினை தழீஇ - மடப்பத்தையுடைய தன் பெண் மாளைத் தழுவி, கானம் நண்ணிய - காட்டினிடத்தே உள்ள, புதல் மறைந்து ஒழுகும் - புதலிலே மறைந்து வாழும்.]

அங்ஙனம் புதலில் மறைந்து வாழும் மான்களைச் சில சமயங்களில் புலி கொன்று தின்று உலவிக் கொண்டிருக்கும்.

அகன்ற இடம் பொருந்திய ஆகாயத்தே கதிரவன் மறைகின்றனன்; காரிருள் பரவத் தொடங்குகிறது. அப்போது வளைந்த சிறகையுடைய பறவைகள், உயர்ந்து வளர்ந்த கடம்ப மரத்தின் உச்சியில் கூடுகளில் உள்ள தம் குஞ்சுகளுக்கு வேண்டிய உணவைத் தம் அலகிலே

கௌவிக் கொண்டு விரைவாகப் பறந்து செல்லுகின்றன. மலை வாழ்நர் திணையை வித்தி விளைத்து அதில் தோன்றும் முதல் கதிரைத் தெய்வத்துக்குப் பலியாக இடுவது வழக்கம். அவ்வாறு பலியாக இட்ட பொன் போலும் திணை கொண்ட வளவிய கதிரை அறியாது உண்ட மயில், தேவராட்டி வெறியாடுகின்ற அழகைப் போல வெம்மையுற்று நடுங்குகிறது. கிளிகள் தினைப்புனத்தில் உள்ள தினைக் கதிர்களை ஒடித்து உண்ணுகின்றன. அதனால் தினைத்தாள் கூழையாகிறது. மீண்டும் மழை பெய்தபோது அத்தாளில் இலை தழைக்கிறது.

“புனவன் றுடவைப் பொன்போற் சிறுதினை

கிளிகுறைத் துண்ட கூழை யிருவி

பெரும்பெய லுண்மையி னிலையொலித் தாங்கு”

(கு.தொ. 133)

[புனவன் துடவை - குறவனுக்குரிய தோட்டத்தில் விளைந்த, பொன்போலச் சிறு தினை - பொன்னைப் போன்ற சிறிய திணையினது கதிரை, கிளி குறைத்து உண்ட கூழை இருவி - கிளி ஒடித்து உண்ணுதலால் கூழையாகிய தாளில், பெரும் பெயல் உண்மையின் - பெரிய மழை உண்டானமையால், இலை ஒலித்தாங்கு - இலை தழைத்தாற்போல்.]

தடாமரம் மிக உயர்ந்து வளரக் கூடியது. இம் மரத்தில் அன்றில் பறவைகள் கூடுகட்டி வாழுகின்றன. அவை யாமத்தில் ஒலிக்கின்றன. இப் பறவைகள் நெய்தல் நிலத்துக்கு உரியவை. எனினும், குறிஞ்சிக்குரிய மரமாகிய தடாவில் கூடுகட்டி வாழ்வதாக ஒரு புலவர் கூறுகிறார்.

கரிய மெல்லிய சிறகுகளையும், கூரிய நகங்களையும் கொண்ட வெளவால்கள் பால் போன்று இனிமை மிக்க மாம்பழங்களை உண்ணுகின்றன. பிறகு நெல்லியினது புளித்த காயையும் உண்டு அருகில் உள்ள மூங்கில் மரத்தில் தூங்குகின்றன.

“பால்கலப் பன்ன தேக்கொக் கருந்துபு

நீல மென்சிறை வள்ளுகிர்ப் பறவை

நெல்லி யம்புளி மாந்தி யயலது

முள்ளி லம்பணை மூங்கிற் றூங்கும்

கழைநிவந் தோங்கிய சோலை”

(கு.தொ. 201)

[நீலம்மெல் சிறை - கரிய மெல்லிய சிறகுகளையும், வள்ளுகிர் - கூரிய நகங்களையுமுடைய, பறவை - வெளவால், பால் கலப்பன்ன - பாலைக் கலந்தாற் போன்ற இனிமையையுடைய, தேக்கொக்கு அருந்துபு - தேமாம்பழத்தைத் தின்று, நெல்லியம் புளி மாந்தி - பிறகு நெல்லியினது புளித்த காயையும் உண்டு, அயலது - அயலில் உள்ளதாகிய, முள் இல் அம்பணை முங்கில் தூங்கும் - முள்ளில்லாத அழகிய பருத்த முங்கிலின் கண்ணை தொங்குகின்ற, கழை நிவந்து ஓங்கிய சோலை - முங்கிற் கோல்கள் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள சோலை.]

ஆம்பலினது இலையின் புறத்தைப் போன்ற மெல்லிய சிறகுகளைக்கொண்ட வெளவால்கள் இரவுநேரங்களில் பழுத்த பலாப்பழங்களை நாடிப் பறந்து செல்லுகின்றன. அதனால், பகலில் அவை தங்கியிருந்த மரங்கள் மாலை வேளையில் தனிமையை மேற்கொள்ள வேண்டியவைகளாகின்றன.

“நெடுநீ ராம்ப லடைப்புறத் தன்ன
கொடுமென் சிறைய கூருகிர்க் பறவை
அகலிலைப் பலவின் சாரல் முள்ளிப்
பகலுறை முதுமரம் புலம்பப் போகும்
சிறுபுன் மாலை.....”

(கு. தொ. 352)

[சிறுபுன் மாலை - மாலை நேரத்தில், நெடுநீர் ஆம்பல் - ஆழமான நீர்நிலையின்கண் வளர்ந்த, அடை புறத்து அன்ன - இலையின் புறத்தைப் போன்ற, கொடு மெல் சிறைய - வளைந்த மெல்லிய சிறகையுடையனவாகிய, கூர் உகிர்ப்பறவை - கூரிய நகங்களையுடைய வெளவால்கள், அகல் இலை பலவின் சாரல் முன்னி - அகன்ற இலைகளையுடைய பலாமரங்கள் நிறைந்துள்ள மலைச் சாரலை நோக்கி, பகல் உறை முதுமரம் - தாம் பகற் காலங்களில் உறைந்த பெரிய மரங்கள், புலம்ப - தனித்திருக்கும்படி, போகும் - பறந்து செல்லும்.]

இந்தப் பாடலை இயற்றியவர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்ற புலவர்.

மலைகளில் யாமரங்களை வெட்டிச் சுட்ட இடத்தில் குறவர்கள் திணையை விதைக்கிறார்கள். கரும்பைப் போன்ற

அடியினையும், பசிய காம்பினையுமுடைய சிவந்த தினைப் பயிரானது மடப்பம் மிக்க பெண் யானையின் வளைந்த கையைப் போன்றிருக்கிறது. அதன் கதிர்களோ, கரியை எடுக்கின்ற குறட்டைப்போல வளைந்து, தினை செறிந்து, பசிய நிறத்தோடு காட்சியளிக்கின்றன. தினைப்புனத்தில் வந்து விழும் கிளிகளை விரட்டக் குறமகளிர் குளிர் என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இக்குளிரின் ஒலி சிலம்பின் ஒலியைப் போன்றிருக்கும். தலைவி ஒருத்தி கிளியை விரட்டக் குளிரை இசைக்கிறாள். அக்குளிரின் ஒலியைத் தலைவியின் பாட்டென்று கருதிக் கிளிகள் மயங்கித் தாம் இருந்த இடத்தினின்றும் எழுந்திருக்கவில்லை. தான் குளிரை இசைத்து விரட்டியும் கிளிகள் எழுந்து செல்லாதிருப்பதைக் கண்ட அத் தலைவி அழத் தொடங்குகின்றாள் எனக் கபிலர் ஒரு பாட்டில் கூறுகிறார். அவ்வாறு அழத் தொடங்கிய அவளது கண்கள் மலர்களைப் போன்றிருக்கின்றனவாம். குளிரை இசைக்கும்போது பறந்து செல்ல வேண்டிய கிளிகள், தினைக் கதிரிலிருந்து எழாதிருப்பதைக் கண்ட அவள் கண்களில் நீர் சுரக்கின்றதாம். அதனால் நீர் தேங்கி நிற்கும் கண்கள் மழைத்துளிகளை ஏற்றுக்கொண்ட மலர்களைப் போலுள்ளதாம்! எவ்வளவு வளமையான கற்பனை இது என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்!

“சுடுபுன மருங்கிற் கலித்த வேனற்
படுகிளி கடியுங் கொடிச்சிகைக் குளிரே
இசையி னிசையா வின்பா ணித்தே
கிளியவள் விளியென வெழலொல் லாவே
அதுபுலந் தமுத கண்ணே சாரற்
குண்டுநீர்ப் பைஞ்சுனைப் பூத்த குவளை
வண்டு பயில் பல்விதழ் கலைஇத்
தண்டுளிக் கேற்ற மலர்போன் றனவே” (கு. தொ. 291)

[தோழ, சுடு புனம் மருங்கில் - மரங்களை வெட்டிச் சுட்ட கொல்லையில், கலித்த ஏனல் - தழைத்த தினையிடத்தே, படுகிளி கடியும் - வீழ்கின்ற கிளிகளை ஒட்டுகின்ற, கொடிச்சிகைக்குளிர் - தலைவியினது கையில் உள்ள குளிர் என்னும் கருவியானது, இசையின் இசையா - இசையொடு பொருந்தி, இன்பாணித்து - இனிய தாளத்தையுடையது; கிளி - கிளிகள்,

அவள் விளி என - அக் குளிரின் ஓசையைத் தலைவியின் பாட்டென்று கருதி, எழல் ஒல்லா - தாம் பொருந்தியிருந்த தினைக் கதிரின்றும் எழுதலைச் செய்யா; அது புலந்து அழுத கண் - அதனைப் புலந்து அழுத அவளுடைய கண்கள், சாரல் - மலைப் பக்கத்தில் உள்ள, குண்டு நீர்ப் பைஞ்சுனை - ஆழம் மிக்க நீரினையுடைய பசிய சுனையின்கண், பூத்த - மலர்ந்த, குவளை - குவளை மலரினது, வண்டு பயில் பல் இதழ் - வண்டுகள் பழகுதலைச் செய்கின்ற பல இதழ்கள், கலைஇ - கலைந்து, தண்துளிக்கு ஏற்ற - தண்ணிய மழைத்துளியை ஏற்றுக் கொண்ட, மலர் போன்றன - மலர்களைப் போன்றன.]

மலையிடத்தே வளர்ந்துள்ள தினைத்தாளை வேடுவர்கள் இரவு நேரங்களில் நிலவொளியில் அரிதலும் உண்டு. தினைக் காட்டில் களையெடுப்போர், களைக்கொட்டை எறிவதனால் உண்டாகும் நுண்ணிய புழுதி மேலெழும்பிப் புகை போலத் தோன்றுகிறது.

மலைப் பகுதிகளில் உள்ள மக்கள் குறவர் என்றழைக்கப்படுகிறார்கள். இம் மலைவாழ்நர் வீடுகள் புல்லால் வேயப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகளைச் சுற்றியுள்ள குன்றுகளில் கூகைகள் குழறுகின்றன. முற்றத்திலுள்ள பலா மரத்தின் பெரிய இருண்ட கிளைகளில் குரங்குகள் தாவித் துள்ளுகின்றன. வீடுகளின் முன்றிலிற் கிடக்கும் நெல்லிக்காய்களை மரையா என்னும் மான் கூட்டம் உண்ணுகிறது. குறவர்கள் பெற்றெடுத்த சிறுவர்கள் கன்றுகளை மேய்க்கிறார்கள். அவர்கள் கன்றுகளை வழியில் செலுத்திவிட்டு மன்றத்தின்கண் உள்ள வேங்கை மரத்தின் அடியில் தங்கிய போது வேங்கையின் பூத்த மலர்களைக் கண்டு மகிழ்வு கொள்ளுகிறார்கள். அப் பூக்களைப் பறிக்க அவர்களால் மரம் ஏற முடியாதாகையால் கீழிருந்தவாறே குதித்து ஆரவாரம் செய்கின்றனர். இவ்வாரவாரத்தின் ஒலி வானளாவிய மலை முழையின்கண் சென்று தாக்கி எதிரொலியை உண்டாக்குகின்றது. மலை வழியைக் கடந்து செல்வோர், புலி தனக்குரிய உணவைச் செலுத்தி வைத்திருக்கும் புலால், நாற்றம் வீசுகின்ற கற்குகையினிடத்தும் தங்க வேண்டி நேரிடுகிறது. மலை

வழியில் மேலே குன்றத்திலிருந்து தேனடைகள் வரிசையாகத் தொங்குகின்றன. தேனடைகள் பார்வைக்குக் கேடயம்போல இருக்குமல்லவா? ஆதலால் தேனடைகள் வரிசையாக நெருக்கமாகத் தொங்குவதானது அரசனது படையில் வரிசையாகச் செல்லும் கேடயங்களைப் போன்றிருக்கின்றது என்பதாகத் தும்பிசேர் கீர்னார் ஒரு பாடலில் கூறுகிறார்.

“.....(அரசர்
நிரைசெல நுண்டோல் போலப்
பிரசந் தூங்கு மலை.....” (கு.தொ. 392)

[அரசர் நிறை செலல் நுண் கோல் போல - அரசர்களது வரிசையாகச் செல்லுதலையுடைய நுண்ணிய கேடயங்களைப் போல, பிரசந் தூங்கும் மலை - தேனடைகள் தொங்குகின்ற மலை.]

மலைவாணர் தினையோடு பருத்தியையும் சேர்த்து விதைக்கிறார்கள். தினை முதிர்ந்து கொய்யப்பட்ட பின்னர்ப் பருத்தி விளைய அதன் பயனையும் அவர்கள் அடைகிறார்கள். தினை முதிர்ந்த காலத்தில் அத்தினையை உண்ணவரும் குருவியினங்களைக் குறமகளிர் ஓட்டுகின்றனர். குறவர்கள் தினையரிந்த பின்னர் மறுகால் விடுதலுமுண்டு. தினையின் வேரிலிருந்து கிளைத்துவரும் தாளை மீண்டும் பயனளிக்குமாறு விடுதலே மறுகால் விடுதலாகும். இத்தினையின் மறுகாலில் பனிக்காலத்தில் அவரைக் கொடி படர்ந்து பூத்திருப்பதைக் காணலாம்.

“.....சாரற்
பெரும்புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகாற்
கொழுங்கொடி யவரை பூக்கும்” (கு.தொ. 82)

[சாரல் - மலைப் பக்கத்திலுள்ள, பெரும்புனம் குறவன் - பெரிய தினைப்புனத்திலுள்ள குறவனது, சிறுதினை மறுகால் - சிறிய தினையரிந்த மறு காலினிடத்தில், கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும் - கொழுவிய அவரைக்கொடியில் மலர்கள் தோன்றும்.]

“பனிப்புத விவர்ந்த பைங்கொடி யவரைக்
கிளிவா யொப்பி னொளிவிடு பன்மலர்” (கு. தொ. 240)

[பனி புதல் இவார்ந்த - குளிர்ச்சியை உடைய புதலின் கட்படர்ந்த, பைங்கொடி அவரை - பசிய கொடியாகிய அவரையினது, கிளிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு பன்மலர் - கிளியின் மூக்கைப் போலத் தோன்றி ஒளியை வெளிப்படுத்தும் பலவாகிய மலர்கள்.]

அவரையின் பூவுக்குக் கிளியின் மூக்கை ஒப்பாகக் கூறுகிறார் கொல்லன் அழிசி என்ற புலவர்.

மலை நிலத்தில் அருவி பாய்கின்ற இடத்தில் மலைவாணர் மலைநெல்லை விதைக்கிறார்கள். அந் நிலத்திற்கு இயற்கையாக வளர்ந்த காந்தளே வேலியாக அமைகிறது, மலை நெல்லினிடையே முளைத்துள்ள களையாகிய மலை மல்லிகையையும் மரலையும் அவர்கள் களைந்தெறிகிறார்கள். மலைகளில் மேகம் படிகின்ற காலத்திலேயே ஐவனத்தை வித்தி விடுகின்றனர், பின்னர் மழை பொழிய, அதனால் அருவியுண்டாக, அவ்வருவி நீரைக் கொண்டு ஐவனம் விளைவடைகின்றது.

குறவர் குடியிலே தோன்றியவர்கள் உணவின்றிப் பசித்தாராயின் யானையின் கொம்புகளை ஒடித்து அதைக் கொண்டுசென்று விற்று அதனால் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு உணவைப் பெறுவார்கள்.

“அருவிப் பரப்பி னைவனம் வித்திப்
பருவிலைக் குளவியொடு பசுமரல்கட்கும்
காந்தன் வேலிச் சிறுகுடி பசிப்பிற்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத் துண்ணும்”

(கு. தொ. 100)

[அருவிப் பரப்பின் - அருவி பாயும் பரந்த நிலத்தில், ஐவனம் வித்தி - மலைநெல்லை விதைத்து, பருவிலை குளவியொடு - இடையிலே களையாக முளைத்த பருத்த இலைகளையுடைய மலை மல்லிகையோடு, பசுமரல் - பசிய மரலையும், கட்கும் - களைந்தெறியும், காந்தள்வேலிச் சிறுகுடி - காந்தளையே இயற்கை வேலியாக உடைய சிற்றூரிலுள்ளார், பசிப்பின் - உணவின்றிப் பசித்தாராயின், கடுங்கண் வேழத்து - தறு கண்மையையுடைய யானையினது,

கோடு நொடித்து உண்ணும் - கொம்பை ஒடித்து (விற்பு
அவ்விலையைக் கொண்டு உணவுப் பொருள் பெற்று)
உண்பார்கள்.]

தினைப்புனம் காப்பதற்கு மரத்தின் உச்சியின்மீது
பரண் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இரவு நேரங்களில்
அப் பரண்மீதிருந்து குறவர்கள் புனங்களைக் காவல்
செய்கிறார்கள். விலங்குகள் தீயைக் கண்டஞ்சுவன.
ஆதலின் இரவு நேரங்களில் பரண்மீதுள்ள குறவர்கள்
சந்தனக் கட்டையை எரித்து நெருப்புண்டாக்குகின்றனர்.
இதுபோன்று ஆங்காங்கே சந்தனக் கட்டைகள் எரிவதால்
நறும்புகை தோன்றிச் சூழ, அதன் இடையே தோன்றும்
தீப் பிழம்புகள் வானத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைப் போல
ஒளிவீசித் திகழ்கின்றன என்கிறார் மாடலூர்க்கிழார் என்ற
பெரும் புலவர்.

“சேனோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி

வானமீனின் வயின்வயி னிமைக்கும்

ஒங்குமலை நாடன்.....” (கு. தொ. 150)

[சேனோன் - மரத்தின் உச்சியிலுள்ள பரண் மீது
இருக்கும் குறவன், மாட்டிய - கொளுத்திய, நறும்புகை
ஞெகிழி - நன் மணமுள்ள புகையை யுடைய கொள்ளியானது,
வானம் மீனின் - வானத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைப் போல,
வயின்வயின் இமைக்கும் - இடங்கள் தொறும் ஒளியை
வீசுகின்ற, ஒங்கு மலை நாடன் - உயர்ந்து விளங்குகின்ற
மலைக்குத் தலைவன்.]

சேனோன் சந்தனக் கட்டை போன்ற கட்டைகளை
எரிப்பதால் உண்டாகும் புகை, மணம் மிக்கதாக
இருக்குமாதலாலேயே புலவர் ‘நறும் புகை ஞெகிழி’
என்கிறார்.

தினை விதைக்கும் பொருட்டுப் புனத்திலுள்ள மரங்களோடு
அகிலையும் சேர்த்துச் சுடுகிறார்கள். அதனால் எழுந்த நறிய
வெண்புகை நீரற்ற மேகத்தைப் போலக் குறவர்களினுடைய
ஊரிடத்தே சூழுகிறது என்ற செய்தியைப் பேயாரின்
கீழ்க்காணும் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“நறையகில் வயங்கிய நளிபுன நறும்புகை
உறையறு மையிற் போகிச் சாரற்
குறவர் பாக்கத் திழிதரு(ம்)”

(கு.தொ.339)

[நறை அகில் - மணத்தையுடைய அகிலினது, வயங்கிய நளிபுனம் நறும்புகை - விளங்கிய செறிந்த புனத்தின்கண் எழுந்த புகையானது, உறையறு மையின்போகி - மழைத்துளிகள் அற்ற வெண்மேகத்தைப் போலச் சென்று, சாரல் குறவர் பாக்கத்து - மலைச்சாரலில் உள்ள குறவர்களுடைய ஊரில், இழிதரும் - சென்று குழும்.]

குன்றிடத்தே பழைய குழி ஒன்றினைத் தோண்டிய வேட்டுவன் கிழங்கினொடு தூய மணியையும் பெறுகிறான்.

“பழங்குழி யகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு
கண்ணகன் றாமணி பெறுஉ(ம்).....” (கு.தொ. 379)

[பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் - பழைய குழியினைத் தோண்டிய வேட்டுவன், கிழங்கினொடு கண் அகல் தூய மணி பெறுஉம் - இடம் அகன்ற தூய மணியைப் பெறும்.]

வில்லைக் கையிலேந்திய வேடுவர்கள் வீளையொலி செய்து புதல்களின்மீது கல்லெறிகின்றனர். அதனால் பயந்து ஓடிய மானின்மீது அவர்களது குறி பிழையா அம்பு சென்று பாய்ந்து கொல்லுகின்றது. மானின்மீது புதைந்திருந்த அந்த அம்பை வேடுவர்கள் பிடுங்குகிறார்கள். இரத்தம் தோய்ந்த அந்த அம்பானது மகளிரது கண்ணை ஒத்திருக்கிறது. குருவியோப்பும் குறமகளிர் சுனையிலுள்ள பூக்களைக் பறித்து மாலை தொடுக்கிறார்கள். சிறைக்குடியாந்தையார் என்ற புலவரின் பாடல் மூலம் தினைப்புனம் காக்கும் குறமகளிர் வாழை மரங்களைத் தெப்பமாகக்கொண்டு நீர்ச்சுனையில் அதை ஓட்டி மகிழ்தல் உண்டு என்றும் அறிகிறோம்.

3. பாலை

வாகை மரம் பாலை நிலத்திற்குரிய மரங்களில் ஒன்று. வாகை மரத்தின் காய்கள் முற்றிக் காய்ந்திருக்கின்றன. அவற்றின்மீது காற்றுப்படும்போது ஒருவகை ஒலி உண்டாகிறது. இச் சலசலப்பு ஒலியைப் பெரும்பதுமனார் என்ற புலவர் பறையொலிக்கு ஒப்பிடுகிறார். ஆரியக் கூத்தர்கள் அக்காலத்தில் கயிறாடுதல் வழக்கம். இரண்டு முங்கில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆரியக் கூத்தர்கள் முங்கில் கழியில் ஏறி அக் கயிற்றின் மீது நின்றாடுவார்கள். ஒரு கூத்தன் மேலே கயிற்றின் மீது ஆடிக்கொண்டிருக்கும் போது கீழே நிற்கும் மற்றொருவன் பறை ஒன்றினைத் தட்டி வேடிக்கை பார்க்கக் கூட்டம் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பான். வாகையில் காற்று வீசும்போது அதன் முதிர்ந்த காய்கள் எழுப்பும் ஒலியானது, ஆரியக் கூத்தர் - கழையிற் கட்டிய கயிற்றின்மீது ஏறி ஆடும் பொழுது கொட்டப்படும் பறையின் ஒலியைப் போன்றிருக்கிறது என்கிறார் புலவர்.

“.....ஆரியர்

கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி

வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்

வேய்பயி லமுவம்).....”

(கு. தொ.7)

[ஆரியர் கயிறாடு பறையின் - ஆரியக்கூத்தர் கழையிற் கட்டிய கயிற்றின்மேல் நின்று ஆடும்போது கொட்டப்படும் பறையைப்போல, கால் பொர கலங்கி - மேல் காற்றுத் தாக்குதலினால் நிலை கலங்கி, வாகை வெள் நெற்று ஒலிக்கும் - வாகை மரத்தினது வெள்ளிய நெற்றுகள் ஒலித்தற்கு இடமாகிய, வேய்பயில் அமுவம் - முங்கில் செறிந்த பாலைப் பரப்பில்.]

பாலை நிலத்தில் வேப்ப மரம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் உள்ள கிளி ஒன்று அவ் வேம்பின் பழம் ஒன்றினைத் தன்

வளைந்த அலகினில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கிளியின் அலகினிடையே உள்ள வேப்பம் பழம், பொன் செய் கொல்லன் ஒருவன் பொன் அணிக்காகச் செய்த ஒரு பொன் காசைத் தன் நீண்ட நக நுனியில் பிடித்துள்ளதுபோலத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய காட்சியினைக் கொண்ட, நிலங்கரிந்த காட்டு வழியே சென்றுள்ள தலைவன் தன்னை நினையானோ என்று ஒரு தலைவி எண்ணி ஏங்குவதாக அமைந்துள்ள அள்ளூர் நன்முல்லையாரின் பாடல் நம் நெஞ்சை அள்ளுவதாக அமைந்திருக்கிறது.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி கிள்ளை
வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப வொண்பழம்
புதுநா னுழைப்பா னுதிமாண் வள்ளுகிர்ப்
பொலங்கல வொருகா சேய்க்கும்

நிலக்கரி கள்ளியங் காடிறந் தோரே” (கு. தொ. 67)

[தோழி, கிள்ளை - கிளி, வளை வாய்க் கொண்ட - வளைந்த அலகினிடத்திலே கொண்ட, வேப்ப ஒள் பழம் - வேம்பினது ஒள்ளிய பழமானது, புது நாண் னுழைப்பான் - புதிய பொற் கம்பியை ஊடு செலுத்தும் பொற்கொல்லனது, நுதி மாண்வள் உகிர் - முனை மாட்சியமையப்பட்ட கூரிய கைந் நகத்திற் கொண்ட, பொலம் கலம் ஒரு காசு ஏய்க்கும் - பொன்னாபரணத்திற்குரிய ஒரு காசை ஒக்கும், நிலம் கரி - நிலம் கரிந்துள்ள, கள்ளியங்காடு - கள்ளியையுடைய பாலை நிலத்தை, இறந்தோர் - கடந்து சென்ற தலைவர், உள்ளார் கொல் - என்னை நினையாரோ?]

பொன்செய் கொல்லர்கள் தம் பெருவிரலில் உள்ள நகத்தை மட்டும் வளரவிட்டிருப்பார்கள். மற்ற விரல் நகங்களை வளர வளர வெட்டி விடுவார்கள். பெருவிரலில் வளர்ந்துள்ள அந் நகத்திற்குச் சிவப்புச் சாயம் பூசியிருப்பதுண்டு. ஆகவே அந் நகம் கிளியினது வளைந்த முக்கைப் போல இருக்கிறது. அத் தட்டார் பொன்னாலான ஓர் அணி செய்ய வேண்டும். அதில் அமைப்பதற்காகப் பொன்மணி ஒன்று செய்து அதனைத் தம் நக நுனியில் பிடித்துள்ளார். இதனை நன்கு கவனித்த புலவருக்கு, பாலை நிலத்தில் கிளியின் அலகிடைப்பட்ட வேப்பம் பழம் நனைவுக்கு வருகிறது. இரண்டினையும்

ஒன்றுபடுத்தி ஓர் அழகிய செய்யுளையே இயற்றி விடுகிறார். மஞ்சள் நிறமுள்ள பொன்காசு - வேப்பம்பழம்! என்ன அரிய உவமை என்று எண்ணும்போது புலவரின் கூர்த்த மதியை நாம் போற்றாமலிருக்க முடியாது.

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் என்ற புலவர் பாலை நிலத்தில் உள்ள மூங்கில் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை ஒரு பாடலில் விளக்குகிறார். குறிஞ்சியில் உள்ள மூங்கில் மிக உயரமாக வளர்ந்திருக்கும் என்பதை முன்பு அறிந்தோம் அல்லவா? பாலை நிலத்தில் உள்ள மூங்கிலோ அதற்கு நேர்மாறு. நல்ல வளப்பம் மிகுந்த வயல் ஒன்றில் கரும்புகள் வளர்ந்திருக்கும்போது, பெரிய ஆண் யானை ஒன்று அவ்வயலினுள் நுழைந்து அக் கரும்புகளை ஒடித்து நாசம் செய்தால், கரும்புகள் கணுக் கணுவாக ஒடிந்து வீழும்ல்லவா? அப்படி ஒடிந்து விழும் கரும்புத் துண்டுகள் எவ்வளவு நீளம் இருக்குமோ, அவ்வளவு உயரம்தான் பாலையில் உள்ள மூங்கில் இருக்குமாம். அதாவது செழித்த நிலத்தில் வளர்ந்துள்ள கரும்பில் ஒரு கணுவிற்கும் மற்றொரு கணுவுக்கும் உள்ள இடைவெளியின் அளவே, பாலையில் உள்ள மூங்கிலின் உயரமாகும். பாடலைப் படியுங்கள்!

“பழுஉப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி

இருங்களிற் றினநிரை யேந்தல் வரின்மாய்ந்து

அறைமடி கரும்பின் கண்ணிடை யன்ன

பைத லொருகழை நீடியசுர(ன்)” (கு.தொ. 180)

[பழுஉப்பல் அன்ன - பேயின் பற்களைப் போன்ற, பருஉகிர்ப் பாவடி - பருத்த நகங்களையுடைய பரவிய அடிகளைப் பெற்ற, இருங்களிறு இனம் நிரை ஏந்தல்வரின் - பெரிய களிற்றுத் திரளின் வரிசையினது தலைவனாகிய ஆண் யானை வந்து கைக் கொள்ளின், மாய்ந்து - அழிந்து, அறைமடிகரும்பின் - பாத்தியின்கண் ஒடிந்து வீழ்ந்த கரும்புகளின் கண், இடை அன்ன - இடையேயுள்ள கணுக்களின் பகுதியின் அளவே வளர்ந்துள்ள, பைதல் ஒரு கழை - வருந்துதலையுடைய ஒற்றை மூங்கில், நீடிய - ஓங்கிய, சுரன் - பாலை நிலம்.]

யானையினுடைய நகம் பெருத்திருக்குமாதலால் பேயின் பல்லைப் புலவர் அதற்கு உவமையாகக் கூறுகிறார்.

வளப்பமான பகுதியில் வளர்ந்துள்ள மூங்கிலாக இருந்தால் அடியில் போத்துகள் தோன்றிப் புதர்போல இருக்கும்; பாலை நிலத்தில் வளரும் மூங்கிலின் அடியில் போத்துகள் தோன்றவில்லையாதலால் அதனை ஒற்றை மூங்கில் என்கிறார்.

மராமரம் ஒன்று வேனிலால் வெம்பியிருக்கிறது. அதனிடத்தில் ஒரே ஒரு பூங்கொத்து மட்டும் மலர்ந்திருக்கிறது. அதில் தேன் இருக்கும் என்று எண்ணி வண்டு ஒன்று ஊதுகிறது. அதைக் கண்ட ஒரு தும்பியும் அப் பூவினுள் நுழைந்து தேனை ஆராய்கிறது. வேனிலால் வெம்பியுள்ள மரமாதலால் பூவில் தேன் இல்லை. உள்ளே நுழைந்த தும்பியும், வண்டும் தேன் கிடைக்காது ஏமாற்றத்தோடு வெளியே திரும்பி வருகின்றன.

மலைப் பக்கத்தில் இருந்த காட்டுப்பசு ஒன்று தன் கன்றை இழந்து தவிக்கிறது. கன்றைத் தேடி அலைந்து வரும் அப் பசுவைப் பாலை நிலத்தில் உள்ள ஓமை மரம் தன்பால் இழுத்து விடுகிறது, ஓமை மரத்தின் நிழலானது பசுவின் சிறுகன்றினைப் போலத் தோன்றுவதால், பசு அந் நிழலைத் தன் கன்று என்று எண்ணி அங்கேயே வந்து தங்கிவிடுகிறது. இலுப்பை பாலைக்குரிய மரங்களில் ஒன்று. இது வேனிற் காலத்தில் மலர்வது. இலுப்பை மரத்தின் அடியில் யானைகள் சென்றதால் சிறிய வழிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. காற்று அலைத்தலினால் இலுப்பையின் கிளைகளிலிருந்து வீழ்ந்த பூக்கள், யானைகள் நடந்தமையால் ஏற்பட்டுள்ள வழிகளை மூடிவிடுகின்றன ஒதலாந்தையாரின் பின் காணும் பாடல் இச்செய்தியை விளக்குகிறது:

“கான விருப்பை வேனில் வெண்பூ
வளிபொரு நெடுஞ்சினை யுகுத்தலி னார்கழல்பு
களிறுவழங்கு சிறுநெறி புதையத் தாஅம்”

(கு.தொ. 329)

[கானம் இருப்பை - காட்டிலே வளர்ந்த இருப்பை மரத்தினது, வேனில்வெள் பூ - வேனிற் காலத்திலே மலரும் வெள்ளிய பூக்கள், வளி பொரு நெடுஞ்சினை உகுத்தலின் - காற்றால் அலைக்கப்பட்ட நெடிய கொம்புகள்

உதிர்த்தலினால், ஆர்கழல்பு - காம்பினின்றும் கழன்று, களிறு வழங்கு சிறுநெறி புதையத் தாஅம் - களிறுகள் செல்லும் சிறிய வழி சிதையம்படி பரவிக் கிடக்கும்.]

பாலை நிலத்தில் வாகை மரம் ஒன்று வளர்ந்திருக்கிறது. அதில் உள்ள மலர், மடப்பத்தையுடைய சூரிய மயிலினது உச்சிக் கொண்டையைப் போலத் தோன்றுகிறது,

“குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவீ

மடமாத் தோகைக் குடுமியிற் றோன்றும்” (கு. தொ. 347)

[குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவீ - இளமையையுடைய வாகை மரத்தின் கொம்பின் கண் உள்ள நறிய மலர், மடம் மா தோகை குடுமியின் தோன்றும் - மடப்பத்தையுடைய கரிய மயிலினது உச்சிக் கொண்டையைப் போலத் தோன்றும்.]

உகாய் மரத்தின் இலைகள் வெப்பத்தால் உதிர்ந்து விட்டன. அதனால் அதன் நிழல் கொழுவிய நிழலாக இல்லாமல், இடையிடையே சூரிய ஒளிப் புள்ளிகள் தோன்ற இருக்கிறது. அந்நிழலில் தன் துணையைப் பிரிந்த மலை எருது ஒன்று, அருகம் புல்லை உண்ணுகின்ற மடப்பம் பொருந்திய கண்களையுடைய மலைப் பசுவைக் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்ட வண்ணம் நிற்கிறது.

பாலை நிலத்து வழிகளில் எறும்பின் வளைகளைப் போலக் குறுகிய வாயையுடைய சுனைகளை மட்டுமே காணமுடியும். அச்சுனைகளுங்கூட நீர் நிறைந்தவைகளாக இருக்கா. அங்குள்ள நீரின் மீது காட்டு மல்லிகையின் மலர்களும், இலைகளும் வீழ்ந்து அழுகிப் போயிருப்பதால் நீர் அழுகல் நாற்றம் உடையதாக இருக்கிறது. அதுவும் ஆண்டு உலவும் செந்நாய் குடித்து மிஞ்சிய எச்சில் நீராகத்தான் இருக்கும். வழிச் செல்வோர், எச்சில்பட்ட இவ்வழுகல் நீரைத்தான் குடித்தாக வேண்டும். பாலை நிலத்தில் தன்னோடு வரும் தலைவி இத்தகைய நீரையே உண்ண வேண்டியதாக இருக்கும் என்று ஒரு தலைமகன் கூறுவதாகச் சிறைக்குடியாந்தையார் பாடியிருக்கிறார்.

“வேட்டச் செந் நாய் கிளைத்தாண் மிச்சில்

குளவி மொய்த்த அழுகற் சின்னீர்

“வளையுடைக்கைய னெம்மோ டுணீஇயர்” (கு.தொ.56).

[வேட்டம் செந்நாய் - வேட்டையை மேற் கொண்ட செந்நாய், கிளைத் தூண் மிச்சில் - தோண்டி உண்டு எஞ்சியதாகிய, குளவி மொய்த்த - காட்டு மல்லிகை முடிய, அழகல் சின்னீர் - அழகல் நாற்றத்தையுடைய கொஞ்சமாகிய நீரை, வளையுடைக் கையள் - வளையல்கள் அணிந்த கைகளையுடையவளாகிய தலைவி, எம்மோடு உணர்இயர் - எம்மோடு உண்ணும் பொருட்டு.]

கொல்லனது உலைக்களத்தில் பட்டடைக்கல் என்ற ஒன்று இருப்பதைக் காணலாம், பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பை அதன்மீது வைத்துச் சம்மட்டி கொண்டு தாக்கி, இரும்பைத் தமக்கு வேண்டியவாறு மாற்றுவார்கள் கொல்லர்கள். பட்டடைக் கல்லின் மீது பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு அடிக்கடி படுவதால் அது மிகச் சூடேறியிருக்கும். மேலும் கொல்லன் சம்மட்டி கொண்டு இரும்பைத் தாக்கும் போதெல்லாம் அடிபட்டு அதன் மேற்பரப்பும் வழுவழுப்பாக இருக்கும். கொல்லனது உலைக்களத்திலுள்ள இப்பட்டடைக் கற்களைப்போலவே பாலை நிலத்தில் உள்ள பாறைகளும் மிகவும் சூடேறியிருக்கும். வளைந்த வில்லைத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டுள்ள எயினச் சாதியினர் இப்பாறைகளின் மீது ஏறித் தம் அம்புகளைத் தீட்டிக் கொண்டிருப்பர்.

“உலைக்க லன்ன பாறை யேறிக்

கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்” (கு. தொ. 12)

[உலை கல் அன்ன - கொல்லனது உலைக்களத்துள்ள பட்டடைக் கல்லைப் போன்ற வெம்மையையுடைய, பாறை ஏறி - பாறையின்மீது ஏறி, கொடுவில் எயினர் - வளைந்த வில்லையுடைய எயினச் சாதியினர், பகழி மாய்க்கும் - அம்பைத் தீட்டுவார்கள்]

பாலையில் எங்கும் கள்ளிக் காடுகள் நிறைந்திருக்கின்றன. காட்டுப் பல்லிகள் அக் கள்ளிகளில் வாழுகின்றன. அங்கிருந்த கள்ளி ஒன்றில் இருந்த ஆண் பல்லி தன் பெண் பல்லியை அழைக்கிறது. இவ்வொலியானது ஆறலைக் கள்வர், இரும்பினால் செய்யப்பட்டுள்ள தமது அம்பை நக நுனியிலே புரட்டும்போது உண்டாகும் ஒலியைப் போன்றிருக்கிறது. பாலை பாடுதலில் வல்லவரான பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோ, இதனைக் கூறுகிறார்.

“.....கள்வர்தம்

பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்

உகிர்நுதி புரட்டு மோசை போலச்

செங்காற் பல்வி தன்றுணை பயிரும்

அங்காற் கள்ளியங் கா(டு)”..... (கு. தொ. 16)

[கள்வர் - வழிப்பறி செய்யும் கள்வர், தம் பொன்புனை பகழி - இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட தமது அம்பை, செப்பம் கொண்மார் - செப்பம் செய்யும் பொருட்டு, உகிர் நுதி - நக நுனியிலே, புரட்டும் மோசை போல - புரட்டுதலால் உண்டாகிய ஒலியைப்போல, செங்கால் பல்வி - செம்மையாகிய காலையுடைய ஆண் பல்லியானது, தன் துணை பயிரும் - தன் துணையாகிய பெண் பல்லியை அழைத்தற்கு இடமாகிய, அம் கால் - அழகிய காலையுடைய, கள்ளியங்காடு - கள்ளிகளையுடைய பாலை நிலம்,]

கள்ளிக்காடு; அதில் செங்காற் பல்வி; அஃது எழுப்பும் ஒலி நகநுனியில் புரட்டும் இரும்பு அம்பின் ஒலிக்கு ஒப்பு - புலவர் பாலையை எந்த அளவுக்கு நுணுகி ஆய்ந்திருந்தால் இதனைப் பாடியிருக்க முடியும் என எண்ணிப் பாருங்கள்.

சூடவாயிற் கீரனக்கன் என்ற புலவர் பாலை நிலத்தைப் பற்றிய ஒரு காட்சியை வெகு அழகாகச் சித்திரிக்கிறார்.

“கான யானை தோனயக் துண்ட

பொரிதா னோமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை

அலங்க லுலவை யேறி ஒய்யெனப்

புலம்புதரு குரல புறவுபெடைபயிரும்

அத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறார்”

[கானம் யானை - காட்டு யானையால், தோல் நயந்து உண்ட - பட்டையை விரும்பி உண்ணப்பட்ட, பொரி தாள் ஓமை - பொரிந்த அடியையுடைய ஓமை மரத்தினது, வளி பொருநெடு சினை அலங்கல் உலவை - காற்று அடிக்கும் நெடிய கிளையினது அசைதலையுடைய வற்றல் கொம்பில் ஏறி, ஒய்யென - ஒய்யென்று, புலம்பு தரு குரல - தனிமையையும் வருத்தத்தையும் வெளிப்படுத்தும் குரலையுடையனவாகி, புறவு பெடைபயிரும் - ஆண் புறாக்கள் பெண்புறாக்களை அழைக்கும், அத்தம் நண்ணிய - பாலை

நிலத்திற் பொருந்திய, அம் குடி சிறு ஊர் - அழகிய குடிகளை உடைய சிற்றூர்,]

பாலை நிலத்திலுள்ள ஓமை மரங்களின் பட்டைகளைத் தம் நீர் வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு யானைகள் உரித்து விடுகின்றன. அப்பட்டைகளை மென்றால் அதில் சிறிது நீர் கிடைக்கும். யானைகளும் மற்ற விலங்கினங்களும் ஓமையின் பட்டையை மென்று நீர் வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்ளுதல் உண்டு. பட்டையை இழந்து பொரிந்த அடிகளையுடைய மரங்கள் வெயிலினால் உலர்ந்துவற்றி நிற்கின்றன. இத்தகைய மரங்களுள் ஒன்றின் வற்றல் கிளையில் ஓர் ஆண் புறா இருக்கிறது. தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுள்ள பெண் புறாவை வருத்தம் மிக்க குரலால் கூவி அழைக்கிறது. வெப்பம் மிகுந்த பாலையில் எங்கும் அமைதி நிலவ, தன் துணையை அழைக்கும் ஆண் புறாவின் வருத்தம் மிக்க ஒலி மட்டுமே கேட்கிறது. பாலை நில வழியில் இத்தகைய காட்சிகளையே காண முடியும் என்கிறார் புலவர்.

மதுரைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்ற புலவரும் ஒரு பாடலில் பாலை நிலத்தில் உள்ள புறாக்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். கானல் தோன்றும் நண்பகற் காலத்தில் இரை தேடுவதற்காக ஆண் புறா வெளியே சென்றிருக்கிறது. அதனுடைய பேடையோ கள்ளி ஒன்றின் கவைத்த கிளையில் தங்கியிருக்கிறது. கள்ளியிலுள்ள காய்கள் வெடித்துள்ளன. அக் கள்ளி மீது தங்கியுள்ள அப் பெண் புறா தன் ஆணை அழைத்துத் தனிமை தோன்றும்படி கூவுகிறது.

“.....பாம்பின்

உரிநிமிர்ந் தன்ன வருப்பவி ரமையத்
திரைவேட் டெழுந்த சேவ லுள்ளிப்
பொறிமயி ரெருத்திற் குறுநடைப் பேடை
பொறிகாற் கள்ளி விரிகா யங்கவட்டுத்
தயங்க விருந்து புலம்பக் கூஉம்
அருஞ்சுர வைப்பிற் கானம்”

(கு. தொ. 154)

[பாம்பின் உரி நிமிர்ந்தன்ன - பாம்பினது சட்டை மேலெழுந்தாற் போன்ற, உருப்பு அவிர் அமையத்து - கானல் விளங்குகின்ற நண்பகற் காலத்தில், இரை வேட்டு எழுந்த

சேவல் உள்ளி - இரையை விரும்பி மேலெழுந்து பறந்து
 சென்ற ஆண் பறவையை நினைந்து, பொறிமயிர் எருத்தின்
 - புள்ளிகளையுடைய மயிர் பொருந்திய கழுத்தையும், குறு
 நடை பேடை - குறுக அடியிடும் நடையினையுமுடைய பெண்
 புறாவானது, பொரி கால் கள்ளி - பொரிந்த அடியையுடைய
 கள்ளியினது, விரி காய் அம் கவட்டு - வெடித்த காயையுடைய
 அழகிய கிளையில், தயங்க இருந்து - விளங்கும்படி இருந்து,
 புலம்பக் கூடம் - தனிமை தோன்றும்படி கூவுகின்ற, அருஞ்
 சுரம்வைப்பின் கானம் - கடத்தற்கரிய வழியையுடைய
 இடமாகிய பாலைநிலம்.]

என்பது புலவர் வாக்கு. கானலை நாம் கண்டிருக்கிறோம்.
 தொலைவிலிருந்து பார்ப்பதற்கு நீர் அலை அலையாக
 நெளிந்து செல்வதைப் போலத் தோற்றமளிக்கும். காட்டில்
 உள்ள மான் இக்கானலை நீர் என்று தவறாக எண்ணி அஃதை
 அருந்தலாம் என்று செல்லும். மான் செல்லச் செல்லக்
 கானலும் தொலைவில் நீர்போலத் தோற்றமளிப்பதால்
 மான் அலைந்து மயங்கும் என்று சொல்லுவார். சீத்தனாரோ
 கானலை நீர் அலைபோல இருக்கிறது என்று கூறவில்லை,
 பாம்பின் உரிந்த சட்டையை மேலே எடுத்து நிறுத்தினால்
 எப்படியிருக்குமோ அதுபோலத் தோன்றுகிறது என்கிறார்.

காட்டுப் புறாவின் கழுத்தில் உள்ள மயிரில் சிறுசிறு
 பொறிகள் இருக்கின்றன. மேலும் அது நடக்கும்போது
 கால்களை அருகருகே எடுத்து வைத்து நடக்கிறது. ஆகவே
 புலவர் அதனைப் “பொறி மயிரெருத்திற் குறுநடைப் பேடை”
 என்கிறார்.

வெண்பூதி என்ற மற்றொரு புலவர் பாலை நிலத்தில் உள்ள
 புறாக்களைப் பற்றிய மற்றொரு சுவையான செய்தியைக்
 கூறுகிறார்.

“பெயல் மழை துறந்த புலம்புறு கடத்துக்
 கவைமுட் கள்ளிக் காய்விடு கடுநொடி
 துதைமென் றூவித் துணைப்புற விரிக்கும்”

(கு.தொ.174)

[பெயல் மழை துறந்த - பெய்தலையுடைய மழை
 பெய்யாது, துறந்த புலம்புறு கடத்து - தனிமைமிக்க பாலை
 நிலத்தில், கவை முள் கள்ளி - கவைத்த முள்ளையுடைய

கள்ளியினது, காய்விடு கடு நொடி - காய் வெடிக்கும்பொழுது விடும் கடிய ஒலியானது. துதை மெல் தூவி துணை புறவு இரிக்கும் - நெருங்கிய மெல்லிய சிறகுகளையுடைய ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரட்டைப் புறாக்களை நீங்கச் செய்யும்.)

கவைத்த முள்ளினையுடைய கள்ளியினிடத்தே ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரு புறாக்கள் வீற்றிருக்கின்றன. பேடையின் மென்மையான தூவியைச் சேவல் கோதிவிட, அவை இரண்டும் இன்ப வெள்ளத்தில் திளைத்திருக்கின்றன. அச்சமயம் கள்ளியில் உள்ள ஒரு காய் வெடிக்கின்றது அதனால் எழுந்த ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சி அவ்வின்ப இணை பறந்தோடி மறைகிறது.

பாலை நிலத்தில் வாழும் பறவைகளுள் வங்கா என்பதுவும் ஒன்று. அதனுடைய கால்கள் சிவப்பு நிறமானவை. வங்காவின் குரல், இனிமை மிக்கதாக இருக்கும். ஆண் வங்கா ஒன்று தன் பெட்டையைக் கூட்டிலிருத்தி விட்டு இரை தேடச் சென்றிருக்கிறது. பேடை தனித்திருக்கும் சமயம் அதன் மீது எழால் என்ற பறவை பாய்கிறது, அது கண்டு அஞ்சிய பெண் வங்கா, தனது இன்னுயிர்த் துணையாகிய ஆண் வங்காவை, குழல் போன்ற இனிய குரலால் கூவியழைக்கிறது. தூங்கலோரி என்ற புலவர் வங்காவின் குரலைக் “குழல் இசைக் குரல்” என்று சிறப்பிக்கிறார்.

ஓமை மரத்தின் கிளையில் தன் இனத்தினின்றும் பிரிந்த பருந்து ஒன்று இருக்கிறது. அஃது எழுப்பும் ஓசையில், தன் இனத்தைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்டிருக்கும் வருத்தம் நன்கு தெரிகிறது. ஓமை மரத்தில் அமர்ந்துள்ள பெண் புறா, தனது துணையைக் கூவி அழைக்கிறது. அம் மரத்தின் உச்சியில் உள்ள பருந்தோ ஊன் உணவு கிடைக்காதா என ஏக்கத்தோடு பார்த்த வண்ணமிருக்கிறது. கணந்துள் என்பது பாலை நிலப் பறவைகளுள் ஒன்று. அதற்கு அழகிய சிறகுகளும், நெடிய கால்களும் உண்டு. அவை கூட்டம் கூட்டமாக வாழும் இயல்புடையவை. இப்பறவைகள் தமக்கு ஊறு செய்யும் வேடுவர்களைக் கண்டால் அச்ச ஒலி எழுப்பும். இவ்வொலியைக் கேட்போர் அங்கு வழிப்பறி

செய்யும் வேடுவர்கள் உள்ளனர் என்பதை அறிந்து ஒதுங்கி மறைந்து செல்வர்.

மாண்கள் சிறப்பாக முல்லை நிலத்திற்குரியனவாயினும், பாலை நிலத்திலும் இருப்பதாகக் கூறப்படுவதுண்டு. பாலை நிலத்தில் உள்ள ஒரு மான் இரையின்மையால் வாடியிருக்கிறது. இரைக்காகத் தன் காலால் அங்குள்ள மரங்களை உதைத்துப் பட்டைகளைப் பெயர்க்கின்றது. பெயர்த்ததும் தான் அதனை முதலில் உண்ணாமல், அருகில் உள்ள அதன் குட்டியை உண்ணச் செய்கிறது. குட்டி உண்டதுபோக, மீதி இருப்பதையே அஃது உண்ணுகிறது. பாலை நிலத்தில் தங்குதற்கு ஏற்ற நிழல் கிடையாது. ஆதலால், தன் துள்ளுநடைக் குட்டிக்குத் தானே நிழலாகி நிற்கிறது, அதாவது தனது நிழலில் தன் குட்டியைப் படுக்கச் செய்கிறது.

“கவைத்தலை முதுகலை காலி னொற்றிப்

பசிப்பிணிக் கிறைஞ்சிய பருஉப்பெருந் ததரல்

ஒழியி னுண்டு வழவி னெஞ்சிற்

றெறித்துநடை மரபிற்றன் மறிக்கு நிழலாகி

நின்றுவெயில் கழிக்கு(ம்)”

(கு.தொ. 213)

[சுவை தலை முது கலை - கிளைத்த கொம்பையுடைய தலையைப் பெற்ற முதிய ஆண் மான், காலின் ஒற்றி - காலால் உதைத்து, பசிப்பிணிக்கு இறைஞ்சிய - பசிநோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு வளைத்த, பருஉ பெரு ததரல் - பருத்த பெரிய மரப்பட்டையை, ஒழியின் உண்டு - தனது குட்டி உண்டபின் எஞ்சினால்தான் அஃதை உண்டு, வழவில் நெஞ்சின் - குற்றமில்லாத நெஞ்சினோடு, தெறித்துநடை மரபின் - துள்ளி நடத்தலாகிய இயல்பினையுடைய, தன் மறிக்கு நிழலாகி - தனது குட்டிக்கு நிழலாகி, நின்று வெயில் கழிக்கும் - நின்று வெயிலை நீக்கும்.]

தன் பசியைப் பற்றிய எண்ணமின்றி அந்த மான், தனது குட்டியின் பசியை முதலில் போக்குகிறது. தன் மேல் படும் வெயிலைப் பொருட்படுத்தாது தனது குட்டிக்கு நிழலாகி நிற்கிறது. ஆகவே தான் புலவர் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றன் அம் மானின் நெஞ்சை “வழவில் நெஞ்சு” என்று

பாராட்டுகிறார்! புலவர் மட்டுமென்ன, தனக்கென வாழாது தன் சந்ததியைப் பேணி வளர்க்கும் மானின் பண்பினை அனைவருமே பாராட்டத்தான் செய்வார்.

ஆண், பெண் இணைந்து வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுவதற்கு யானைகளை ஆன்றோர்கள் எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுவார்கள். பெண் யானை பசித்திருப்பதைக் காண ஆண் யானை சகியாது! பாலை நிலம் என்றாலே நீரற்று, அங்குள்ள மரங்கள் கூட வற்றி உலர்ந்து போயிருக்கும் என்பதை நாம் அறிவோம். அப் பாலையில் உள்ள ஒரு பெண் யானைக்கு நீர் வேட்கை உண்டாகி விடுகிறது. எங்கும் நீர் இல்லை. அதன் வேட்கையைத் தணிக்க வேண்டுமே ஆண் யானை! என் செய்வது? யா மரத்தின் பட்டைகளை உரித்து மென்றால் சிறிது நீர் கிடைக்கும். பாலையில் வழியில் செல்வோர் நீர் வேட்கை தோன்றினால் இம் மரத்தின் பட்டையை மென்று சுவைத்தல் உண்டு. இந்த ஆண் யானையும், மெல்லிய கிளைகளையுடைய யா மரத்தினது பட்டையை உரித்துக் கிடைத்த நீரைப் பெண் யானையை உண்ணச் செய்கிறது. ஐயறிவுடைய யானையிடமிருந்து ஆறறிவுடைய மக்களினம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவைகளுள், தன் துணையைப் பாதுகாக்கும் இவ்வரிய பண்பும் ஒன்றாகும். யானையின் இச் செயலைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கொ ஒரு செய்யுளில் அழகுற விவரிக்கின்றார். இவர் சேர அரச பரம்பரையினருள் ஒருவர். பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதில் வல்லவராயிருந்த காரணத்தால் 'பாலைபாடிய' என்ற அடைமொழியைப் பெற்றார். கலித்தொகையில் பாலைக் கலியைப் பாடியவரும் இவரே. இவர் கூறுவதைப் படியுங்கள்.

“பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினையாஅம் பொளிக்கும்

அன்பின.....” (கு. தொ. 37)

[பிடி பசி - பெண் யானையினது பசியை, களைஇய - நீக்கும் பொருட்டு, பெருங் கை வேழம் - பெரிய துதிக்கையையுடைய ஆண் யானை, மென்சினையாஅம்பொளிக்கும் - மெல்லிய கிளைகளை உடைய யாமரத்தின் பட்டையை உரித்து அதன்

நீரை அப் பெண்யானையைப் பருகச்செய்து, அன்பின - தன் அன்பைப் புலப்படுத்தும்.]

மலைச் சாரலையடுத்துள்ள பாலைநிலச் சுனைகளும், குளங்களும் நீரற்றவைகளாக இருக்கின்றன. நீர் வேட்கையால் வருந்துகின்ற யானைகள், நீரற்ற குளங்களைத் தம் துதிக்கைகளால் துழாவிப் பார்த்து ஒன்றும் கிடைக்காமையால் வருந்துகின்றனவாய் மலைச்சாரலின் அருகே குண்டுக் கற்கள் நிறைந்து கிடக்கும் இடத்தில் சென்று தங்குகின்றன. புலிகள் ஆங்கே மறைந்திருந்து யானைகளைத் தாக்குமாதலால், புலியினால் ஏற்படும் தொல்லையிலிருந்து பெண்யானைகளைப் பாதுகாக்க ஆண் யானைகள் விழிப்புடன் நிற்கின்றன.

“.....நீரில்

வறுகயந் துழை இய விலய்குமருப் பியானை

குறும்பொறை மருங்கி னமர்துணை தழீஇக்

கொடுவரி யிரும்புலி காக்கும்” (கு. தொ. 215)

[நீர் இல் வறுகயம் துழைஇய - நீரில்லாத வறிய குளத்தைத் துழாவிய, இலங்கு மருப்பு யானை - விளங்கிய கொம்புகளையுடைய ஆண் யானைகள், குறும்பொறை மருங்கின் - குறிய குண்டுக் கற்களுக்கு அருகில், அமர்துணை தழீஇ - தாம் விரும்புகின்ற பிடிகளைத் தழுவி, கொடுவரி இரு புலி - கோடுகளையுடைய பெரிய புலி தாக்குதலினின்றும், காக்கும் - பாதுகாக்கும்.]

மேற்கூறிய பாடலை இயற்றிய புலவரின் பெயர் மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார் என்பதாகும்.

யானையின் நிரைக்கு உணவு தேடுகின்ற பொறுப்பை ஆண் யானையே மேற்கொள்ளுகிறது. பாலை நிலத்திலுள்ள யா மரங்கள் உள்ளே நன்றாக வயிரம் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. அவற்றைத் தன் கொம்பால் குத்தி முறித்துத் தனது வளைந்த கைகளால் தூக்கிக்கொண்டு வந்து, நிரையிலுள்ள பெண் யானைகளும் குட்டிகளும் உண்ணுமாறு போடுகிறது, ஆண் யானை. கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன் என்பார் காட்டுகின்ற யானையின் செயலைக் கவனியுங்கள். ஆண் யானை ஒன்று தனது மடப்பம் மிக்க

பிடியோடு வருகிறது. பெண் யானைக்கு நீர் வேட்கை. குளங்களில் நீரில்லை. ஆண் யானை யா மரத்தின் பட்டையை உரித்தாவது நீர் பெறலாம் என்ற எண்ணத்தோடு, தனது வலிய கொம்புகளால் யா மரத்தின் பட்டையைக் குத்தி உரித்துச் சுவைத்துப் பார்க்கிறது. அதிலும் நீரில்லை. ஐயகோ! தன்பிடியின் வருத்தத்தைத் தன்னால் தீர்க்க இயலவில்லையே என்ற வருத்தத்தால் துதிக்கையை ஆகாயத்தை நோக்கியவாறு நீட்டி வருத்தந் தோன்றப் பிளிறுகிறது.

“.....களிறுதன்

உயங்நடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனாது

நிலையுயர் யாஅந் தொலையக் குத்தி

வெண்ணார் கொண்டு கைசுவைத் தண்ணாந்

தழுங்கல் நெஞ்சமொடு முழங்கும்” (கு. தொ.307)

[களிறு - ஆண் யானை, தன் உயங்கு நடை மடம்பிடி வருத்தம் - வருந்திய நடையினையும் மடப்பத்தையும் உடைய தனது பிடியினது வருத்தத்தை, நோனாது - பொறாமல், நிலை உயர் - உயர்ந்த நிலையையுடைய, யா அம் தொலையக் குத்தி - யாமரம் அழியும்படி கொம்பாற் குத்தி, வெள் நார் கொண்டு - பசையற்ற வெள்ளிய பட்டையைக் கைக்கொண்டு, கை சுவைத்து - வெறுங்கையைச் சுவைத்து, அண்ணாந்து - மேல்நோக்கி, அழுங்கல் நெஞ்சமொடு - தன் பிடியின் வருத்தத்தைப் போக்க இயலாமையை நினைந்து வருந்துதலையுடைய நெஞ்சமொடு, முழங்கும் - பிளிறும்.]

நீர்வேட்கை மிகுந்தமையால் யானைகள் தம் வலிமையை இழந்து விடுகின்றன. நமக்கு நீர் வேட்கைமிக்கு இருக்கும்போது மயக்கம் ஏற்பட்டு நம்மால் எளிதாகத் தூக்கக்கூடிய பொருள்களைக் கூடத் தூக்க முடியாது போய் விடுகிறதல்லவா? அதே போன்று இந்த யானைகளும் மரக்கிளைகளை ஒடிக்க முடியாது போய்விட்டமையால் தம் கைகளை மடித்துக்கொண்டு வருந்துகின்றன என்கிறார் ஔவையார்.

“முளிசினை பிளக்கு முன்பின் மையின்

யானை கைமடித் துயவும்”

(கு.தொ. 388)

[முளிசினை - உலர்ந்த மரக்கிளைகளை, பிளக்கும் முன்பு இன்மையின் - பிளத்தற்குரிய வன்மை இல்லாமையால், யானை கை மடித்து உயவும் - யானை தன் துதிக்கையை மடித்து வருந்தும்.]

நீர் வேட்கை மிக்க யானை ஒன்று ஓமையைக் குத்திப் பார்க்கிறது. அதிலும் நீரில்லாதது கண்டு வருந்தி நிற்கிறது. அப்போது மலை முகட்டில் இடி இடிக்கவே அஃதை ஆசையோடு காது கொடுத்துக் கேட்கிறது. இடி இடித்தால் மழை தோன்றும்; மழை தோன்றினால் தனக்கு நீர் கிடைக்கும் என்ற ஆசையால் இடியை மிக விருப்பத்தோடு காது கொடுத்துக் கேட்கிறது போலும்!

“.....முளிசினை

ஓமை குத்திய வயர்கோட் டொருத்தல்

வேனிற் குன்றத்து வேவ்வரைக் கவாஅன்

மழைமுழங்கு கடுங்குரலோர்க்கும்” (கு.தொ. 396)

[முளி சினை ஓமை குத்திய - உலர்ந்த கிளைகளையுடைய ஓமை மரத்தைக் குத்திய, உயர்கோடு ஒருத்தல் - உயர்ந்த கொம்பையுடைய ஆண் யானை, வேனில் குன்றத்து வெவ்வரை கவாஅன் - வேனிலின் தன்மையையுடைய மலையினிடத்துள்ள வெம்மையாகிய அடிவாரத்தில், மழை முழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும் - மேகம் முழங்குகின்ற கடிய முழக்கத்தைக் கூர்ந்து கேட்கும்.]

பாலை வழியிற் செல்வோர் அதன் கொடுமையைத் தாங்காமல் இறந்து விடுதல் உண்டு. அவ்வாறு இறந்தவர்களுடைய உடல்களின்மேல் இலைகளைப் போட்டு மறைத்து விட்டுச் செல்கின்றனர் உடன் வந்தோர். மேலும் மேலும் இலைகள் அதில் சேர அக்குவியல்கள் பெரிதாகின்றன. அக் குவியல்களின் நிழலில் யானைகள் தங்குகின்றன என மதுரை மருதனிளநாகனார் கூறுகிறார்.

“.....வெஞ்சுரத்

துலந்த வம்பல ருவலிடு பதுக்கை

நெடுநல் யானைக் கிடுநிழ் லாகும்” (கு.தொ. 77)

[வெஞ்சுரத்து - வெவ்விய அரு வழியில், உலந்த வம்பலர் - இறந்த வழிப் போக்கர்களுடைய உடலை மறைத்த,

உவல் இடு பதுக்கை - தழையைச் செயற்கையாக இட்ட குவியலானது, நெடுநல் யானைக்கு - உயர்ந்த நல்ல யானைக்கு, இடுநிழல் ஆகும் - நிழலைத் தருதற்குரிய பொருளாகப் பயன்படும்.]

வெப்பம் மிகுந்த பாலை வழியே செல்வோர்க்கு நீர் கிடைப்பது கடினம். வழியெல்லாம் நீர் கிடைக்காது வருந்தி வருபவர்களுக்கு முன்னால் ஒரு சுனை தோன்றுகிறது. நிழலற்ற வழியில் நீர் வேட்கையால் வருந்தியோராதலின் விரைந்து செல்கின்றனர்; சுனையைக் கண்டனர்; அங்கிருப்பதோ கலங்கிய நீர்! அதுவும் சூரிய வெப்பத்தால் சூடேறி வெந்நீர்போல இருக்கிறது! அவர்களோ வீட்டில் செம்பொன் கலத்தில் பால் அருந்திப் பழகியவர்கள். இருப்பினும் என் செய்ய? இப்போது இந்நீரை விட்டால் வேறு வழியில்லை! நெடுநேரம் வேட்கையால் வாடியவர்களாதலால் இரு கைகளிலும் நீரை வேகமாக மொண்டு குடிக்கின்றனர். உலர்ந்த தொண்டை வழியே நீர் செல்லும்போது, “தவக் தவக்” என்ற ஒசை உண்டாகிறது. தொண்டை உலர்ந்திருக்கும்போது நாம் வேகமாக எச்சிலை உள்ளே விழுங்கினால் ஒரு வகை ஒலி உண்டாவதைக் காணலாம். அந்த ஒலியே இங்குக் தவ்வென்ற ஒசை எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பாலை நிலத்திற் செல்வோர் நீருக்காகப் படும் பாட்டை விளக்குகின்ற கயமனாரின் பாடலைக் கீழே படியுங்கள்.

“நிழலான் றவிந்த நீரி லாரிடைக்

கழலோன் காப்பக் கடுகுபு போகி

அறுசுனை மருங்கின் மறுகுபு வெந்த

‘வெவ்வெங் கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய’ (கு.தொ. 356)

[நிழல் ஆன்று அவிந்த - நிழல் அடங்கி அற்றுப் போன, நீர் இல் ஆர் இடை - நீர் இல்லாத கடத்தற்கரிய பாலை நிலத்தினிடத்தே. கழலோன் காப்ப, கடுகுபு போகி - விரைந்து சென்று, அறுசுனைமருங்கின் - நீர் வளமற்ற சுனையின் பக்கத்தில், மறுகுபு வெந்த - உலர்ந்து வெம்மையைக் கொண்ட, வெவ்வெங் கலுழி - மிக்க வெப்பத்தையுடைய கலங்கல் நீரை, தவ்வெனக் குடிக்கிய - தவ்வென்னும் ஒசைப்படக் குடிக்க]

பாலை நிலத்தில் ஞாயிறு இரக்கமின்றிக் காய்கிறது. வழியில் வெப்பம் மிகுந்த குறளைக் கற்கள் கால்களை உறுத்துகின்றன. இக்கற்களினிடையேதான் பாலை நிலத்தைக் கடப்போர் நடந்து செல்ல வேண்டும். பாலை நில வழியில் செல்வோர் ஆண் ஒந்தியை எதிரே கண்டால் அதனை ஒரு நன்னிமித்தமாகக் கொள்வார்கள். அள்ளூர் நன்முல்லையார், “வேதினம், வெரிநின் ஒதிமுது போத்து” என்று குறிப்பிட்டு, ஒந்தியின் முதுகுக்குக் கருக்கரிவாளை உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

ஆறலைக் கள்வர் மலைமீதேறி மறைந்திருந்து வழிச் செல்வோரைக் கொன்று குவித்துப் பொருள் சேகரிப்பார்கள். அவர்கள் மறைந்திருக்கும் இடத்துக்குப் புதியவர்கள் செல்லும் போது தம் அம்புகளை எய்து அவர்களைக் கொல்லுவார்கள். அந்த அம்புகள் செல்லும்போது வழியில் உள்ள உகாய் மரத்தினது பழங்களை உதிர்த்துச் செல்லுகின்றன. மறைந்திருந்து கொல்லும் இக் கள்வர்களுக்கு நீர் வேட்கை தோன்றுமாயின் மரத்தின் பட்டையை மென்றுதின்று வேட்கை தணியப் பெறுகிறார்கள்.

“விடுகணை வில்லொடு பற்றிக் கோடி வர்பு
வருநர்ப் பார்க்கும் வன்கணாடவர்
நீர் நசை வேட்கையி னார்மென்று தணியும்”

(கு. தொ. 274)

[விடு கணை வில்லொடு பற்றி - விடுகின்ற அம்பை வில்லொடு பிடித்து, கோடு இவர்பு - உயர்ந்த இடத்தின் மேலேறி, வருநர் பார்க்கும் - வழியிலே வருபவரைப் பார்க்கும், வன் கண் ஆடவர் - தறுகண்மையுடைய ஆறலைக் கள்வர், நீர் நசை வேட்கையின் - நீரை விரும்புகின்ற வேட்கையினால், நார்மென்று தணியும் - மரப்பட்டையை மென்று அவ் வேட்கை நீங்கும்.]

கூற்றுவனைப் போன்று கொலைத் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ள இம் மறச் சாதியார், வழியினிடத்தே தங்கி வழிப்போவோரைக் கொன்றதனால் உண்டான புலாலைப் பருந்துகள் எதிர்நோக்கிய வண்ணம் மரக்கிளைகளில் வீற்றிருக்கின்றன.

“கூற்றத் தன்ன கொலைவேன் மறவர்
ஆற்றிருந் தல்கி வழங்குநர்ச் செகுத்த
படுமுடை பருந்துபார்த் திருக்கும்” (கு. தொ. 283)

[கூற்றத்து அன்ன - கூற்றுவனைப் போன்ற, கொலை வேல்
மறவர் - கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் வேலையுடைய
மறச் சாதியார், ஆறு இருந்து அல்கி - வழியினிடத்தே
தங்கி, வழங்குநர் செகுத்த படு முடை - வழிப்போவாரைக்
கொன்றதனால் உண்டான புலாலை, பருந்து பார்த்திருக்கும்
- பருந்துகள் எதிர்நோக்கித் தங்கியிருக்கும்.]

இவ் வாறலைக் கள்வர்கள் தம் கொடுஞ்சிலையை
வளைத்து வழிச்செல்வோரைக் கொன்று குவிக்கின்றனர்.
பின்னால் வருவோர் அப் பிணக்குவியல்கள் மீது இலைகளை
இட்டு மூடி மறைத்துச் செல்லுகிறார்கள். பாலை நிலத்தில்
ஆங்காங்கே இவ்வாறு இலைகளால் மறைக்கப்பட்ட
பிணக்குவியல்கள் கிடக்கின்றன. அவற்றைத் தொலைவில்
இருந்து பார்க்கும்போது புல்லால் வேயப்பட்ட வீட்டுக்
கூரைகளைக் போலத் தோன்றுவதாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்
காரிக் கண்ணனார் என்பார் கூறுகிறார்.

“அவ்விளிம் புரீஇய கொடுஞ்சிலை மறவர்
வைவார் வாளி விறற்பகை பேணார்
மாறுநின் றிறந்த வாறுசெல் வம்பலர்
உவலிடு பதுக்கை யூரிற் றோன்றும்” (கு. தொ. 297)

[அ விளிம்பு உரீஇய கொடு சிலை மறவர் - மேல்
விளிம்பை உருவிய கொடிய வில்லையுடைய மறச்
சாதியாருடைய, வைவார் வாளி விறல் பகை பேணார் -
கூர்மையையுடைய நீண்ட அம்பினது வெற்றியையுடைய
பகையினின்றும் தம்மைப் பாதுகாவாராகி, மாறு நின்று
இறந்த ஆறு செல்வம்பலர் - எதிரே நின்று இறந்து பட்ட
வழிப்போவார்மீது, உவலிடு பதுக்கை - தழையை இட்டு
வைத்த குவியல்கள், ஊரின் தோன்றும் - ஊரைப் போலத்
தோன்றும்.]

4. முல்லை

கார்காலத்தில் கொன்றை மரங்களில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. கொன்றை மரம் ஒன்றில் ஏராளமான மலர்க் கொத்துகள் நிறைந்துள்ளன. பசிய தழைகளுக்கிடையே மஞ்சள் நிறமான பூக்கள் பூத்துக் கிடப்பதை ஓதலாந்தையார் என்ற புலவர் பார்க்கிறார். கொன்றையின் அடர்ந்த தழைகள் அவருக்கு மகளிரது கூந்தலை நினைவூட்டுகின்றன. இடையிடையே தோன்றும் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள், அம் மகளிர் கூந்தலிலே சூடிய பொன்னாலாகிய அணிகலன்களை நினைவூட்டுகின்றன. எனவே கொன்றையில் மலர்கள் பூத்துக் கிடப்பது மகளிர் தலையில் பொன் அணிகலன்களைப் பூண்டது போன்றிருக்கிறது எனக் கூறுகிறார்.

“வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிண ரிடையிடுபு
பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானம்.....”

[வண்டுபட - வண்டுகள் தேன் உண்ணுதற்கு வந்து வீழும்படி, ததைந்த - நெருக்கமாக மலர்ந்துள்ள, கொடி இணர் - நீட்சியை உடைய பூங்கொத்துகளை, இடை இடுபு - தழைகளின் இடையே மேற்கொண்டு, பொன் செய் புனை இழை - பொன்னாற் செய்த அணிந்து கொள்ளுதற்குரிய தலையணிகளை, கட்டிய - கோத்துக்கட்டிய, மகளிர் கதுப்பின் - மகளிருடைய கூந்தலைப் போல, தோன்றும் - கண்ணுக்குத் தோற்றத்தை அளிக்கின்ற, புதுப் பூங்கொன்றைக் கானம் - புதிய பூக்களையுடைய கொன்றை மரங்களைக் கொண்டுள்ள காடு.]

கொன்றை மரத்தின் பூங்கொத்து ஒவ்வொன்றிலும் பல பூக்கள் இருக்கின்றன. பூக்கள் குண்டு குண்டாகச் சதங்கைகள்

போல உள்ளன. செல்வர்கள் வீட்டின் குழந்தைகளுக்குக் காலில் கொலுசு (கிண்கிணி) அணிவிப்பார்கள். அதன் மணிகள் பொன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கும். கொன்றை மரத்திலுள்ள மலர்ப்போதுகள், செல்வச் சிறாரின் காலில் உள்ள பொன்னாலான கிண்கிணிக் காசுகளைப் போல இருக்கின்றன.

“செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த
தவளை வாய் பொலஞ்செய் கிண்கிணிக்
காசி னன்ன போதீன் கொன்றை” (கு.தொ. 148)

[செல்வச் சிறாஅர் - செல்வம் மிக்க குடியிற் பிறந்த சிறுவர்களுடைய, சிறு அடிப்பொலிந்த - சிறிய அடியின் கண் விளங்கிய, தவளை வாய் - தவளையின் வாயைப் போன்ற, பொலம் செய் - பொன்னாற் செய்யப்பட்ட, கிண்கிணிக் காசின் அன்ன - (பொன்னாற் செய்யப்பட்ட) கிண்கிணியின் காசைப் போன்ற, போது ஈன் கொன்றை - அரும்பை வெளிப்படுத்துகின்ற கொன்றை மரம்.]

கொன்றையின் பூ பொன் நிறமானது. ஆகவே, அதற்கு உவமையாகப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கிண்கிணிக் காசைத்தான் கூற முடியும். புலவர் பொன்னாலான கிண்கிணிக் காசு என்று சொல்லாமல் நயம்படச் செல்வக் குழந்தைகளின் காலிலுள்ள கிண்கிணி என்கிறார். அதன்மூலம் செல்வச் சிறார் காலிற் பொலியும் கிண்கிணி பொன்னாலாயதாய் இருக்கும் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறார். மேலும் இப்பாடலை இயற்றிய இளங்கீரந்தையார் என்ற புலவர் உயிரினங்களின் தோற்ற அமைப்புகளை நன்கு அறிந்தவர்போலக் காணப்படுகிறார். கிண்கிணிக் காசின் அடியில் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொரு கோடி வரை விளிம்பைக் கொண்ட கீறல் ஒன்று இருக்கும். தவளையின் வாயிலும் அதே போன்று நீண்ட ஒரு விளிம்பைக் காணலாம். இதை நன்கு அறிந்த புலவர் கிண்கிணியின் அடியில் உள்ள விளிம்பைத் தவளை வாய்க்கு ஒப்பிடுகிறார். “தவளை வாய் பொலஞ் செய் கிண்கிணி” என்ற உவமை நயம் நிறைந்த அடி அப்பெரும் புலவரின் பேரறிவுக்கு ஒரு சான்றாகத் திகழக் காணுகிறோம்.

கானவன் கிழங்கு தோண்டியெடுத்த இடத்தில் ஒரு குழி இருக்கிறது. அதன் அருகே கொன்றை மரம் ஒன்று இருக்கிறது. அக்கொன்றை மரத்திலிருந்து பூக்கள் அக் குழியில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. கொன்றையின் மலர்கள் கிடக்கும் அக் குழி, செல்வர்கள் வீட்டில் பொன்னைக் கொட்டி வைத்துள்ள பெட்டியைத் திறந்து வைத்திருப்பதைப் போன்றிருக்கிறது புலவர் பேயனாருக்கு.

“கவலை கெண்டிய அகல்வாய்ச் சிறுகுழி
கொன்றை யொள்வீ தாஅய்ச் செல்வர்
பொன்பெய் பேழை மூய்திறந் தன்ன
காரெதிர் புறவி(ன்).....”

[கவலை கெண்டிய அகல்வாய் சிறுகுழி - கவலைக் கிழங்கைத் தோண்டி எடுத்ததனால் உண்டான அகன்ற வாயை உடைய சிறுகுழி, கொன்றை ஒள் வீ தாஅய்ச் - கொன்றையினுடைய ஒளிமிக்க மலர்கள் பரவப் பெற்று, செல்வர் பொன் பெய் பேழை - செல்வர்கள் வீட்டில் பொன்னை இட்டு வைக்கும்படியான பெட்டியின், மூய்திறந்தன்ன - முடியைத் திறந்து வைத்தாற் போன்ற தோற்றத்தையுடையதும், காரெதிர் - கார் காலத்தை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதுமான, புறவு - முல்லை நிலம்.]

புலவரது கற்பனை வளத்தினால் கிழங்கு தோண்டி எடுக்கப்பட்ட குழி பொன் பெய் பேழையாகவும், கொன்றை மலர்கள் அப்பெட்டியில் இட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள பொற்குவியலாகவும் சிறப்புப் பெறுகின்றன. பொன் நிறைந்த பெட்டி நம்மையெல்லாம் கவர்வதைப் போலவே புலவரின் இவ் வழகிய கற்பனையும் நம்மைக் கவருகின்றது அல்லவா?

முல்லை நிலத்திலுள்ள காயா மரங்கள் மழையில்லாத காலத்தில் பொலிவிழந்து நிற்கின்றன. மழை பெய்தவுடன் செழிப்புற்றுக் கிளைகள் தோறும் பூக்கள் நிறைகின்றன. மலர் நிறைந்த காயாவின் கிளை மெல்லிய மயிலினது கழுத்தைப் போன்றிருக்கும் என்கிறார் ஒளவையார். காயாவின் மலர்கள் மயிலின் கழுத்தை ஒத்த வனப்பையும் பொலிவையும் பெற்றிருக்கும் என்பதை அவர் கூற்றாலேயே அறிகிறோம்.

“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை
மென்மயி லெருத்திற் தோன்றும்” (கு.தொ. 183)

[புல்லென் காயா - (மழை பெய்வதற்கு முன்)
பொலிவிழந்திருந்த காயாவினது, பூக்கெழு பெருஞ்சினை
- (மழை பெய்த பின்) பூக்கள் செறியப்பட்டுள்ள பெரிய
கிளையானது, மென் மயில் எருத்தின் தோன்றும் - மெல்லிய
மயிலினது கழுத்தைப் போலத் தோன்றும்.]

மழை விளையாடுகின்ற மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூரிலிருந்து
மேயும் பொருட்டுச் சென்றிருந்த மாடுகள் மாலைக் காலத்தில்
தம் கன்றுகளை நினைந்து வீடு திரும்புகின்றன. அம்
மாலைக் காலத்தில் முல்லை நிலத்தில் முல்லைப் பூக்கள்
பூத்து எங்கும் முல்லை மலர்ப் பரப்பாகக் காட்சியளிக்கிறது.
பூத்து நிற்கும் முல்லை மலர்கள் செக்கர் வானத்தின்
அழகையெல்லாம் தம்மிடத்தே சேர்த்து வைத்திருப்பதுபோல்
அசைந்தாடுகின்றன.

“மழைவிளை யாடுங் குன்றுசேர் சிறுகுடிக்
கறவை கன்றுவயிற் படரப் புறவிற்
பாசிலை முல்லை யாசில் வான்பூச்
செவ்வான் செவ்வி கொண்டன்(று)” (கு.தொ. 108)

[மழை விளையாடும் - மேகங்கள் குழுமுதற்கிடமாகிய,
குன்று சேர் சிறுகுடி - குன்றையடுத்துள்ள சிற்றூரினிடத்து,
கறவை - (மேயும் பொருட்டுச் சென்றிருந்த) பசுக்கள்,
கன்று வயின் படர - தம் கன்றுகளை நினைந்தனவாய்ச்
செல்ல, பசுமை இலை முல்லை - பசிய இலைகளையுடைய
முல்லையினது, ஆசு இல் வான் பூ - குற்றமில்லாத சிறந்த
மலர்ப் பரப்பு, செவ்வான் செவ்வி கொண்டன்று - செக்கர்
வானத்தின் அழகைக் கொண்டது.]

முல்லைக் கொடியில் வெள்ளை அரும்புகள்
மலர்ந்திருக்கின்ற தோற்றம், முல்லைக் கொடி என்ற
மங்கை நல்லாள் தன் வெள்ளைப் பற்களைக் காட்டிச்
சிரிப்பதைப்போல இருக்கிறது என்கிறார் முக்கூர் மாசாத்தியார்
என்ற பெண்பாற் புலவர்.

“பெயல்புறந் தந்த பூங்கொடி முல்லைத்
தொகுமுகை யிலங்கெயி றாக
நருமே தோழி நறுந்தண் காரே” (கு.தொ. 126)

[நறுந் தண் கார் - நறிய குளிர்ந்த கார்காலமானது, பெயல்
புறந்தந்த - மழை பெய்தமையால் செழிக்கப்பெற்ற, பூங்கொடி
முல்லை - பூக்களையுடைய முல்லைக் கொடியினது, தொகு
முகை இலங்கு எயிறு ஆக - தொகுதியாகிய அரும்புகளைத்
தனக்கு விளங்கும் அழகிய பற்களாகக் கொண்டு, நரும் -
சிரிக்கும்.]

மற்றோரிடத்தில் இதே புலவர்,

“ஆர்கலி யேற்றொடு கார்தலை மணந்த
கொல்லைப் புனத்த முல்லைமென்கொடி
எயிறென முகைக்கு(ம்).....” (கு.தொ. 186)

[ஆர்கலி ஏற்றொடு - மிக்க முழக்கத்தினையுடைய
இடியோடு, கார்தலை மணந்த - மேகமும் கலந்ததால்
உண்டான மழையால், கொல்லைப் புனத்த - முல்லை
நிலத்தில் உள்ளனவாகிய, முல்லை மென்கொடி -
மெல்லிய முல்லைக் கொடிகள், எயிறு என முகைக்கும் -
பற்களைப்போல அரும்பும்.]

என்ற பாட்டிலும் முல்லைக் கொடியின் அரும்புகளைப்
பற்களுக்கு ஒப்பிடுவதைக் காணலாம். முல்லை மலர்ந்திருந்த
தோற்றத்தைப் பற்றி முன்றாவதொரு பாட்டிலும் அறிவிக்கிறார்,
பைந்தமிழ் பரப்பிய இப் பெண்பாற் புலவர்.

“பழமழைக் கலித்த புதுப்புன வரகின்
இரலை மேய்ந்த குறைத்தலைப் பாவை
இருவிசேர் மருங்கிற் பூத்த முல்லை
வெருகுசிரித் தன்ன பசுவீ மென்பிணிக்
குறுமுகை யவிழ்ந்த நறுமலர் புறவின்-” (கு.தொ. 220)

[பழமழைக் கலித்த - பழைய மழையினால் தழைத்த,
புதுப்புனம் வரகின் - புனத்திலுள்ள புதிய வரகினது, இரலை
மேய்ந்த - ஆண் மான் மேய்ந்தமையால், குறைதலை
பாவை இருவி - குறைதலையுடைய நுனியையுடைய
கதிர் அரிந்ததாள், சேர் மருங்கின் - சேர்ந்த பக்கத்தில்,
பூத்த முல்லை - மலர்ந்த முல்லைக் கொடியினது.

வெருகு சிரித்தன்ன - காட்டுப் பூனை சிரித்தாற் போன்ற
தோற்றத்தையுடைய, பசு வீமெல் பிணி குறுமுறை - பசிய
மெல்லிய பொதிதலையுடைய சிறிய அரும்புகள், அவிழ்ந்த -
மலர்ந்த, நறுமலர் புறவு - நறிய மலர்களையுடைய முல்லை
நிலம்.]

யானைகள் மேய்புலத்தை நாடிச் செல்லுகின்றன. முல்லைக்
கொடி படர்ந்த வழியில் அவை செல்லும்போது அவற்றின்
கொம்புகளில் சிக்கிக் கொடிகள் அறுந்து படுகின்றன. அறுந்த
கொடிகளிலிருக்கும் பூக்கள் யானைகளின் கொம்புகளின்மேல்
படிந்து அவற்றை அழகு செய்கின்றன. கார்காலத்தில்
முல்லை நிலத்தில் வாழும் இடையர்கள் தலைகளெல்லாம்
முல்லை மலர்களால் நிறைந்திருக்கின்றன.

ஆடுகளை மேய்ப்பவர்கள் மாலைக் காலத்தில்
மேய்ச்சல் நிலத்தில் குட்டிகளையுடைய ஆட்டின்
திரளோடு தங்கியிருக்கிறார்கள். ஆடுகளில் கறந்த பாலை
இடையர்கள் மேய்ச்சல் நிலத்திலிருந்து வீடுகளுக்குக்
கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு, மேய்ச்சல் நிலத்தில்
ஆட்டோடு தங்கியிருப்பவர்களுக்குச் சோறு கொண்டு
மீண்டும் செல்லுகிறார்கள். மழை வந்தால் இடையர்கள்
தம்மை மறைத்துக் கொள்வதற்குப் பனையோலையால்
செய்யப்பட்ட குவிந்த குடை ஒன்று வைத்திருப்பார்கள்.
அதற்குப் பறியோலை என்று பெயர். இடையர்கள் பாலைக்
கறந்து வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும் போது வழியில் பூத்துக்
கிடக்கும் முல்லை மலர்களைப் பறித்துத் தம் தலையில் சூடிக்
கொள்கிறார்கள். “தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்ப்பருவம்
வந்து விட்டது; அவர் இன்னும் வரவில்லையே” என்று
தலைவி ஒருத்தி வருந்திக் கூறியதாக உள்ள கொற்றனாரின்
பாடலின்மூலம் மேற்கண்ட செய்திகளை நாம் அறிய
முடிகிறது. பாடலைக் கவனியுங்கள்.

“அவரோ வாரார் முல்லையும் பூத்தன
பறியுடைக் கையர் மறியினத் தொழியப்
பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்
ஆடுடை யிடைமகன் சென்னிச்

சூடிய வெல்லாஞ் சிறுபசு முகையே” (கு.தொ. 221)

[தோழி, முல்லையும் பூத்தன - முல்லைகளும் மலர்ந்தன. பறியுடைக்கையர் - பறியோலையையுடைய கையினை உடையோர், மறி இனத்து ஒழிய - குட்டிகளையுடைய ஆட்டின் திரளோடு சென்று தங்க, பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் - பாலைக் கொணர்ந்து வந்து பாற்சோற்றைப் பெற்று மீண்டு செல்கின்ற, ஆடுடை இடை மகன் - ஆடுகளை உடைய இடையன், சென்னி சூடிய எல்லாம் - தன் தலையில் அணிந்து கொண்டன யாவும், சிறு பசு முகையே - சிறிய செவ்வியையுடைய அம் முல்லையின் அருட்புகளேயாகும். அவரோ வாரார் - கார்ப்பருவத்தே மீண்டு வருவதாகக் கூறிச் சென்ற அத்தலைவரோ இன்னும் வந்தாரில்லை.]

கார்ப்பருவத்தில் மாலை நேரத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை இப் பாடல் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல அமைந்து மகிழ்விக்கிறது.

முல்லை நிலத்தில் உள்ள புதல்களிலெல்லாம் கொடிகள் படர்ந்து, அரும்பி, மலர்ந்து மணம் வீசி நிற்கின்றன. அப் புதலின் மேல் விழுந்த பனித்துளியினால் நீர் சொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. “கொக் கொக்” என்று குரல் கொடுத்த வண்ணம் காட்டுக் கோழிகளின் சேவல்கள் இரைதேடப் புதலருகே வருகின்றன. அப்போது புதலிலிருந்த நீர்த்துளிகள் அக்கோழியின் ஒள்ளிய புள்ளிகளையுடைய கழுத்தில் தெறிக்கின்றன. புதலின்மீது படர்ந்துள்ள முல்லையில் தோன்றும் மலர்களின் மணம், அப்புதலிலேயே படர்ந்துள்ள செம்முல்லைக் கொடியின் மலர்கள் வீசும் மணத்தோடு கலந்து தேன் மணந்தது போல வீசுகிறது. அவ்விரு வகை மலர்களும் புதல்மீது மிக நெருக்கமாய்ப் பூத்து அப்புதலை ஒரு மலர்க்குவியல் எனத் தோற்றமளிக்கச் செய்கின்றன. முல்லை மலரின் மணமும், செம்முல்லை மலரின் மணமும் ஒன்று சேரும்போது தேனின் மணம் தோன்றும் என்ற கருத்தை உரைப்பவர் குறுங்கீரன் என்பவராவார்..

“தண்டுளிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை முகைதலை திறந்த நாற்றம் புதன்மிசைப் பூமலி தளவமொடு தேங்கமழ்பு களுல” (கு.தொ. 382)

[தண் துளிக்கு ஏற்ற பைங்கொடி முல்லை - தண்ணிய துளியை ஏற்றுக்கொண்ட பசிய கொடியாகிய முல்லையின், முகை தலைதிறந்த நாற்றம் - அரும்புகள் முறுக்கவிழ்ந்ததால் தோன்றிய மணம், புதல் மிசை - புதலினிடத்தே, பூ மலிதளவமொடு - மலர்மிக்க செம்முல்லையோடு, தேம் கமழ்பு கருல - தேன் மணக்கும் வண்ணம் நெருங்கித் தோற்றமளிக்க.]

பெருமழை பெய்ததால் காட்டாறு பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. நிறைந்த வெள்ளம் வேகமாக ஓடும்போது இருமருங்கிலுமுள்ள நிலத்தைக் குத்திய வண்ணம் செல்வதால் பெரிய ஓசை உண்டாகிறது. அக்காட்டாற்றின் கரையினிடத்தே நெடிய தோகை அசையும் வண்ணம் நடந்து செல்லும் மயில்கள் மேகத்தைக் கண்டு அகவுகின்றன.

“வன்பரற் றெள்ளறல் பருகிய விரலைதன்

இன்புறு துணையொடு மறுவந் துகள்”

என்பது கோவூர்க்கிழாரின் கூற்று. வலிய பருக்கைக் கற்களினிடையே தெளிந்த நீர் கிடக்கிறது. அதனை ஆண் மானானது இன்பத்தை நுகர்தற்குரிய தன் பெண் மானோடு உண்ட களிப்பினாற் சூழ்ந்து துள்ளி விளையாடுகிறது. காடுகளில் உளுந்து விளைந்திருக்கிறது. உளுந்தின் அடியானது குறும்பூழ்ப் பறவையின் காலைப்போன்று செவ்வியதாக இருக்கிறது. இதனை அள்ளார் நன்முல்லையார்,

“பூழ்க்கா லன்னசெங்கா லுளுந்தின்

ஊழ்ப்படு முதுகாய்.....” (கு.தொ. 63)

[பூழ் கால் அன்ன - குறும்பூழ்ப் பறவைகளின் காலைப் போன்ற, செங்கால் உளுந்தின் - செவ்விய காலினையுடைய உளுந்தினது, ஊழ்ப்படு முதுகாய் - மிக நெருங்கிய முதிர்ந்த காய்கள்.]

என்று கூறுகிறார். உளுந்தில் காய்கள் மிக நெருங்கி இருக்கின்றன. அக்காய்களை உண்ட மான் கூட்டம் பனிநீரைக் குடித்து மர நிழலில் உறங்குகின்றன. நீல மணியைக் கோத்து வைத்தாற் போன்ற கணுக்களை உடைய, கரிய கொடியாகிய அறுகினது தண்டையும் மானினம் உண்ணுவதுண்டு.

“மணிவார்ந் தன்ன மாக்கொடி யறுகை
பிணிகான் மென்கொம்பு பிணையொடு மார்ந்த
மானே றுகளுங் கானம்.....” (கு.தொ. 256)

[மணி வார்ந்தன்ன - நீல மணி ஒழுகினாற் போன்ற,
மா கொடி அறுகை - கரிய கொடியாகிய அறுகினது, பிணி
கால் மெல் கொம்பு - பிணிப்பு நீங்கிய மெல்லிய தண்டை,
பிணையொடு ஆர்ந்த - பெண் மானோடு உண்ட, மான் ஏறு
உகளும் கானம் - ஆண் மான் துள்ளுகின்ற காடு.]

முல்லை நிலத்தில் உள்ள செம்மண் மேடுகள் கார்
காலத்தில் வரகால் வளம் பெறுகின்றன. வரகின் இலைகள்
பசுமை நிறங் கலந்த கருமையாக இருக்கின்றன. வரகு
நாற்றுக்கள் காற்றினால் அசைந்த வண்ணமிருக்கின்றன.
அங்கே தளர்ந்த நடையையுடைய மிக இளமையான
மான்குட்டி ஒன்று நடக்க முடியாமல் நடந்து வருகிறது.
நாற்றின் அருகே வந்ததும் அதன் ஓர் இலையை எட்டிக்
கவ்வுகிறது. ஆனால் அதைக் கறித்துத் தின்னுதற்கேற்ற
ஆற்றலை இன்னும் பெறாமையால் கௌவிய இலையை
விட்டு விடுகிறது. காட்டில் இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறார்
புலவர் நாகம் போத்தன். அதை ஒரு செய்யுளிலே அமைத்து
என்றும் அழியா ஒவியமாகத் தீட்டிச் சென்று விட்டார். அவர்
கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

“செவ்விகொள் வரகின் செஞ்சுவற் கலித்த
கௌவை நாற்றின் காரிரு ளோரிலை
நவ்விநான் மறிகவ்விக் கடன்கழிக்கும்.” (கு.தொ. 282)

[செஞ்சுவல் கலித்த - செம்மண்ணுடைய மேட்டின்
மேல் தழைத்த, செவ்வி கொள் வரகின் - பருவம் வாய்ந்த
வரகினது, கௌவை நாற்றின் - காற்றால் ஒலித்தலையுடைய
நாற்றினது, கார் இருள் ஓர் இலை - மிக்க கறுப்பையுடைய
ஓர் இலையை, நவ்வி நாள் மறி - நாட் காலத்தே வந்த
மான் குட்டி, கவ்விக் கடன் கழிக்கும் - தின்னல் என்னும்
கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்.]

முறுக்கின கொம்புகளை உடைய ஆண் மான் தன்
மடப்பிணையோடு, கொடிகள் நெருங்கிப் பூக்கள் மணம்
வீசும் புதலின் நிழலில் படுத்துத் தூங்குகிறது. பொழுது
சென்ற மாலைக் காலத்தில் அவை எழுந்து அருகேயுள்ள

செழுமையான பயிற்றும் பயிரைக் கறித்துத் தின்னுகின்றன. சில வேளைகளில் மான்கள் காயா மரத்தின் நிழலிலும் துஞ்சுவதுண்டு,

முல்லை நிலத்தில் உள்ள கற்கள் மீதெல்லாம் முல்லைக் கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்றன. காலையில் சென்று வயிறார மேய்ந்து மாலையானதும் வீடு திரும்புகின்ற பசுக்களின் கூட்டத்தில் உள்ள காளையின் கழுத்தில் மணிகட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது வயிறுநிறைய உண்டு விட்டமையால் மெதுவாக அசைந்து நடக்க, அதன் நடைக்கேற்ப அதன் கழுத்தில் உள்ள மணியும் மெதுவாக அசைந்து இனிய ஓசையை எங்கும் பரப்புகிறது. காட்டுப் பசு ஒன்றின் அழகிய காதுகளையுடைய கன்று ஒன்று வேடுவர்கள் எழுப்பிய ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சித் தன் இனத்திலிருந்து பிரிந்து ஓடுகிறது. ஓடிய அக்கன்று காட்டினிடத்தே பொருந்தியுள்ள ஒரு சிற்றூரைச் சென்றடைகிறது. அங்கிருந்த இளைய மகளிர் அக் கன்றினைப் பிடித்துப் பாதுகாக்கின்றனர். அவர்களோடு கலந்து பழகியதால் இயற்கையாகக் காட்டில் வளர்ந்த அக்கன்று காட்டை மறந்து ஊரினிடத்தே உறையும் வன்மையைப் பெறுகிறது. இச் செய்தியை ஐயூர் முடவனார் என்ற புலவரின் பின்வரும் பாடலால் அறிகிறோம்:

“அமார்க்க ணாமா னஞ்செவிக் குழவி
கானவ ரெடுப்ப வெர்இ யினந்தீர்ந்து
கான நண்ணிய சிறுகுடிப் பட்டென
இளைய ரோம்ப மர்இயவ ணயந்து
மனையுறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு” (கு.தொ. 322)

[அமர் கண் ஆமான் அம் செவிக் குழவி - மதர்த்த கண்களையும் அழகிய செவிகளையுமுடைய காட்டுப் பசுவின் கன்று, கானவர் எடுப்ப - வேடுவர்கள் எழுப்ப, வெர்இ - அஞ்சி, இனம் தீர்ந்து - தன் இனத்திலிருந்தும் பிரிந்து, கானம் நண்ணிய சிறுகுடி பட்டென - காட்டினிடத்தே பொருந்தியுள்ள ஊரின் கண்ணே சென்று அகப்பட்டதாக, இளையர் ஒம்ப மர்இ - இளைய மகளிர் அதனைப் பாதுகாக்க அவர்களோடு கலந்து, அவண் நயந்து - அவ்விடத்தை விரும்பி, மனை உறை வாழ்க்கை வல்லியாங்கு - வீட்டின் கண் உறையும் வாழ்க்கையில் வன்மை பெற்றது போல.]

5. மருதம்

வயல்களில் நீர் நிறைந்திருக்கிறது. வாளை மீன்கள் பொய்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. பொய்கையை அடுத்தாற் போன்று மாமரங்கள் இருக்கின்றன. அம் மாமரங்களிலிருந்து முதிர்ந்த பழங்கள் பொய்கைக்குள் விழுகின்றன. அங்கு வாழும் வாளை மீன்கள் அப்பழங்களை வந்து கவ்வுகின்றன. இத்தகைய செழிப்பு மிக்க பொய்கைகளைக் கொண்ட ஊரினையுடைய ஒரு தலைவனைப் பற்றி ஆலங்குடி வங்கனார் என்ற புலவர் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉமுரன்.....”

(கு.தொ.8)

[கழனி மாத்து - வயலருகிலுள்ள மாமரத்தினது, விளைந்து உகு தீம்பழம் - கனிந்து வீழ்கின்ற இனிய பழத்தை, பழன வாளை - பொய்கையில் உள்ள வாளை மீன்கள், கதூஉம்முரன் - கவ்வி உண்ணுதற்கிடமாகிய ஊரை உடைய தலைவன்.]

வயலை அடுத்தாற்போலக் காஞ்சி மரங்கள் இருக்கின்றன. அக் காஞ்சி மரத்திலுள்ள பூங்கொத்துகள் பயிற்றங் கொத்துகளைப் போன்றிருக்கும். அப்பூக்களில் மலர்த்தாதுகள் நிறைத்திருக்கும். வயலில் வேலை செய்யும் உழவர்கள் நிழலுக்காக அம் மரங்களின் அடியில் வந்து நிற்கும்போது தாழ்ந்துள்ள அதன் கிளைகளைப் பிடிக்கிறார்கள். கைபட்டுக் கிளை அசைந்த உடனேயே பூக்களில் உள்ள மலர்த்தாது அவர்களின்மேல் கொட்டுகிறது.

வயற்புறங்களில் கரும்புகள் செழித்து வளர்ந்துள்ளன. திரட்சி மிக்க கரும்புகளின் பூ அரும்புகள் பசுமையாக வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு பசுமையாக உள்ள

பூ அரும்புகள் கருவுற்றுள்ள பச்சைப் பாம்புகள் போல் காட்சியளிக்கின்றன. குவிந்துள்ள இவ் வரும்புகள் வாடைக்காற்று வீசுகின்ற கூதிர்க் காலத்தில் மலருகின்றன.

“சினைப்பசும் பாம்பின் சூன்முதிர்ப் பன்ன

கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி யவிழ

நுண்ணுறை யழிதுளி தலைஇய

தண்வரல் வாடையும்.....”

(கு. தொ. 35)

[சினை பசு பாம்பின் - கருப்பத்தையுடைய பச்சைப் பாம்பினது, சூல் முதிர்ப்பு அன்ன - கருவின் முதிர்ச்சியைப் போன்ற, கனைத்த கரும்பின் கூம்பு பொதி - திரண்ட கரும்பினது குவிந்த அரும்பு, அவிழ - மலரும்படி, நுண் உறை அழி துளி தலைஇய - கார் காலத்தில் மழை பெய்தபின் மேகத்தில் எஞ்சியிருக்கும் நீர்த்துளிகள் பொருந்தப் பெற்று, தண் வரல் வாடையும் - தண்ணியதாய் வருகின்ற வாடைக்காற்று வீசுகின்ற கூதிர்க் காலத்தேயும்.]

மழைக்காலத்தில் புதலின் மீது பீர்க்கன் கொடிகள் படர்ந்திருக்கும்; இதன் பூக்கள் மஞ்சள் நிறமுடையவை; மாலையில் மலரும் தன்மை கொண்டவை. பசிய புதலினிடத்தே மஞ்சள் நிறமுள்ள பீர்க்கன் பூக்கள் விரவி நின்று கண்ணுக்கொரு விருந்தாகக் காட்சியளிக்கும். ஆற்றின் அருகே கரும்புகள் வளர்ந்துள்ளன. ஆற்று நீர் பெருகும் போது அருகேயுள்ள கரும்பு வயல்களின் கரைகள் நெரிக்கப்படுகின்றன. அதனால் கரைகள் கொஞ்சமாகக் கரைகின்றன. கரைகள் கரையக் கரைய அதன் அருகே நின்ற கரும்புகளும் பிடிப்பின்றிக் கீழே சாய்கின்றன.

மருத நில நீர்த்துறைகளில் வளரும் பூக்களில் பகன்றையும் ஒன்று. இது மாலைக் காலத்தில் மலரும் தன்மையைக் கொண்டது. இதன் பூ வெண்மை நிறமுடையது. இதழ்கள் முறுக்கமைந்த தோற்றம் கொண்டவை. இப் பூவானது புதிய வெள்ளை ஆடையைக் கஞ்சியில் தோய்த்தெடுத்து அதை, முதல் தப்புத் தப்பியவுடன் தண்ணீரில் விட்டால் எவ்வாறு சுருக்கங்களோடு முறுக்கி நிற்குமோ அது போன்றிருக்கிறதென்கிறார் புலவர் கழார்க்கீரனெயிற்றியன்.

மேலும் இம் மலர் கள்ளின் நாற்றத்தைப் போன்று நறுமணமற்றதாக இருக்கும் என்றும் இப் புலவர் கூறுகிறார்.

“நலத்தகைப் புலைத்தி பசைதோய்த் தெடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத் திட்ட
நீரிற் பிரியாப் பருஉத்திரி கடுக்கும்
பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியவிழ் வான்பு
இன்கடுங் கள்ளின் மணமில் கமழும்.....”

(கு. தொ. 330)

[நலம் தகை புலைத்தி - நன்மையையும் அழகையும் உடைய வண்ணாத்தி, பசை தோய்த்து எடுத்து - கஞ்சியிலே தோய்த்து எடுத்து, தலை புடை போக்கி - முதல் தப்பலைத் தப்பி விட்டு, தண் கயத்து இட்ட - தண்ணிய நீர் நிலையிலே இட்ட, நீரின் பிரியா பருஉத்திரி கடுக்கும் - அந்நீரிலே பிரியாத பருத்த ஆடையின் முறுக்கை ஒக்கும், பேரிலைப் பகன்றைப் பொதி அவிழ் வான் பு - பெரிய இலைகளையுடைய பகன்றையினது அரும்பு மலர்ந்த வெள்ளிய பூவானது, இன்கடும் கள்ளின் மணமில் கமழும் - இனிய கடுமையாகிய கள்ளைப் போல நறுநாற்றமில்லாதனவாகி நாறுகின்ற.]

வண்ணாத்தி கஞ்சியிலே தோய்த்து ஆடை துவைத்தலாகிய ஓர் எளிய நிகழ்ச்சியைத் தம் புலமைப் பெருக்கால் என்றும் அழியாத ஓர் ஓவியமாகக் காவியத்திலே தீட்டி விட்டார் இப் புலவர் பெருமான்.

மாமலாடன் என்ற ஒரு புலவர் வீட்டின் முற்றத்தில் வாழும் குருவி ஒன்றின் செயலை விவரிக்கிறார். குருவியின் மெல்லிய சிறகுகள் ஆம்பல் மலரின் இதழ்கள் வாடியிருப்பதைப் போன்ற தோற்றம் கொண்டுள்ளன. அக் குருவி வீட்டின் முன்புறம் உலர்த்தப்பட்டுள்ள தானியங்களை உண்ணுகிறது, பிறகு ஊர்ப் பொது இடத்தில் கிடக்கின்ற எருவினது நுண்ணிய பொடியைக் குடைந்து விளையாடுகிறது. அது தன் கூட்டினை வீட்டின் இறப்பில் கட்டியிருக்கிறது மாலை நேரத்தில் அக் குருவி மீண்டும் வந்து கூட்டிலுள்ள குஞ்சுகளோடு உறைகிறது. குருவி முன்றிலில் உள்ள

உணவை அருந்துதல், எருவின் நுண்தாதைக் குடைந்து ஆடுதல், கூட்டில் குஞ்சுகளோடு உறைதல் ஆகிய இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை உள்ளது உள்ளவாறே விவரித்துப் புலவர் நம்மை இன்பத்திலாழ்த்துகின்றார்.

“ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குர்இ
முன்றி லுணங்கன் மாந்தி மன்றக்
தெருவினுண் டாது குடைவன வாடி
இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்”

(கு. தொ. 46)

[ஆம்பல் பூவின் சாம்பல் அன்ன - ஆம்பல் மலரின் வாடலை ஒத்த, கூம்பிய சிறகர் - குவிந்த சிறகுகளையுடைய, மனை உறை குர்இ - வீட்டின் கண் தங்கும் குருவிகள், முன்றில் உணங்கல் மாந்தி - முற்றத்தில் உலருந் தானியங்களைத் தின்று, மன்றத்து - பொது இடத்தின்கண் உள்ள, எருவின் நுண் தாது குடைவன ஆடி - எருவினது நுண்ணிய பொடியைக் குடைந்து விளையாடி, இல் இறை பள்ளி - வீட்டிறப்பிலுள்ள இடத்தே, தம் பிள்ளையொடு வதியும் - தம்முடைய குஞ்சுகளோடு தங்கியிருக்கும்.]

வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன் என்ற மற்றொரு புலவர் குருவியின் இல்லற வாழ்க்கையை இனிது எடுத்தியம்புகின்றார். ஊரினுள் இருக்கும் ஆண் குருவியின் பேடை கருவுற்றிருக்கிறது. அது முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறித்தற்கு வேண்டிய இடம் மிக மெத்தென அமைக்கப் படுதல் வேண்டுமல்லவா? மென்மை செய்தற்குக் கூட்டில் எதைக் கொண்டு வந்து வைக்கலாம் என்று எண்ணுகிறது ஆண் குருவி. இறுதியில் அது வயலுக்குச் சென்று கரும்பின் பூவைக் கொழுதிக் கொண்டு வந்து தன் பெடை பொறையுயிர்த்தற்கு வேண்டிய இடத்தை அமைக்கிறது.

“உள்ளூர்க் குரிஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்

சுன்முதிர் பேடைக் கீனி லிழைஇயர்

தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்

நாறா வெண்பூக் கொழுதும்.....”

(கு.தொ.85)

[உள் ஊர் குர்இ - ஊரினுள் இருக்கும் குருவியின், துள்ளு நடைச் சேவல் - துள்ளிய நடையையுடைய ஆண் பறவையானது, சூல் முதிர் பேடைக்கு - கருப்பம் முதிர்ந்த பெண் குருவிக்கு, ஈன் இல் - பொறையுயிர்த்தற்குரிய இடத்தை, இழைஇயர் - அமைக்கும் பொருட்டு, தேம்பொதி கொண்ட - தேன் பொதிதலைக் கொண்ட, தீங்கழை கரும்பின் - இனிய கோலையுடைய கரும்பினது, நாறா வெண் பூ - மணம் வீசாத வெள்ளிய பூவை, கொழுதும் - கோதி எடுக்கும்.]

துள்ளு நடைச் சேவல், தேம் பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பு, நாறா வெண்பூ ஆகிய சொற்றொடர்களை எவ்வளவு கருத்தாழம் கொண்டனவாகப் புலவர் அமைத்திருக்கிறார் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். குருவியின் நடையைக் கவனிக்கிறார். அது அடிமேல் அடியெடுத்து வைத்து நடக்காது, தத்தித் தத்தி இரண்டு கால்களையும் சேர்ந்தாற்போல் தூக்கி வைத்துக் குதித்துக் குதித்தே நடந்து செல்லுகிறது. அதைப் பார்த்த உடனேயே புலவர் 'துள்ளு நடைச் சேவல்' என்கிறார். வளப்பம் மிக்க வயலிலே விளைந்த கரும்பு; அக்கரும்பின் கணுக்களிலெல்லாம் சாறு நிறைந்திருக்கின்றது. ஆதலின் அது 'தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பு' ஆயிற்று. இதனையே பிறரும் "கரும்பெல்லாம் கண்பொழி தேன்" என்பர். கரும்பினுடைய பூ வெண்மையாக இருக்கும். அதற்கு மணம் கிடையாது. எனவே "நாறா வெண் பூ" எனக் கூறப்படுவது ஆயிற்று.

வீட்டில் வளரும் கோழி ஒன்று தன் குஞ்சுகளோடு அருகில் உள்ள வேலியோரம் சென்று இரை தேடுகிறது. அப்போது மாலை நேரம் ஆனமையால் காட்டுப் பூனையின் கூட்டம் வேலியருகே தோன்றுகிறது. தாய் ஒரு பக்கம் இருக்கக் குஞ்சுகள் வெவ்வேறு பக்கங்களில் இரை தேடிக் கொண்டிருக்கின்றன. காட்டுப் பூனையைக் கண்டவுடனே, தாய்க்கோழி தன் குஞ்சுகளுக்கு ஆபத்து இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டித் தப்பியோடி வந்து எல்லாக் குஞ்சுகளும் ஒன்று சேரும் பொருட்டு ஒரு வகைக் குரல் கொடுத்துக் கூவியழைக்கிறது.

“மனையுறைக் கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின மாலை யற்றெனப்
புகுமிடனறியாது தொகுபுடன் குழீஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்(கு)

(கு. தொ. 139)

[மனை உறை கோழி குறு கால் பேடை - இல்லின்
கண் உறைகின்ற கோழியினது குறிய காலையுடைய
பேடையானது, வேலிவெருகு இனம் - வேலிக்கு அருகில்
உள்ள காட்டுப் பூனையின் கூட்டம், மாலை உற்றென -
மாலைக் காலத்தில் உற்றதாக, புகும் இடம் அறியாது - அதற்கு
அஞ்சிப் பாதுகாப்பாகப் புகுதற்குரிய இடத்தை அறியாமல்,
தொகுபுடன் குழீஇய - சேர்ந்து ஒருங்கே கூடும் பொருட்டு,
பைதல் பிள்ளை கிளை - துன்பத்தையுடைய குஞ்சுகளாகிய
இனத்தை, பயிர்ந்தாங்கு - அழைத்துக் கூவினாற்போல.]

இப்போதும் நம் வீடுகளில் குஞ்சுகள் இரை
தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது மேலே பருந்து முதலியவை
பறந்தால், பெட்டைக் கோழி கழுத்தைச் சாய்த்த வண்ணம்
“கொக் கொக்” என்ற ஒருவகைக் குரலை எழுப்புவதையும்,
உடனே, குஞ்சுகள் ஓடிப் பாதுகாப்பான இடத்தில்
தங்குவதையும் காணுகிறோமல்லவா?

மின்னுகின்ற கரிய இறகுகளையுடைய கருங்குயில் ஒன்று
மாமரத்தில் உள்ள பூந்தாதைக் கொழுதுகிறது. அப்போது
பூந்தாது குயிலின் கரிய இறகுகளின் மேல் படிகிறது. கரிய
இறகுகள்; அதன்மீது மஞ்சள் நிறப் பூந்தாது - இவை
ஒன்று சேர்ந்த தோற்றம் கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் என்ற
புலவருக்குப் பொன்னை உரைத்துள்ள கட்டளைக் கல்லை
நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. ஆகவே கூறுகிறார்:

“மின்னின் றூவி யிருங்குயில் பொன்னின்
உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை
நறுந்தாது கொழுதும்.....”

(கு.தொ.192)

[மின் இன் தூவி - மின்னுகின்ற இனிய இறகுகளையுடைய,
இருங் குயில் - கரிய குயில், பொன்னின் உரை திகழ்

கட்டளை கடுப்ப - தன் மேனி பொன்னினது உரைத்த பொடி விளங்குகின்ற உரைகல்லை ஒக்கும்படி, மா சினை - மாமரத்தின் கிளையினிடத்து, நறுந் தாது கொழுதும் - நறிய பூந்தாதைக் கோதும்.]

கன்றை விட்டுப் பசுக்கள் மேயச் சென்றிருக்கின்றன. மாலை வேளையானதும் மடப்பம் பொருந்திய கன்றுகள் தங்கள் தாய்ப் பசுக்கள் கட்டியிருந்த இடத்தை வருத்தத்தோடு பார்த்த வண்ணம், அவற்றின் வரவை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றன. பனிக்காலத்தில் அறுகம்புல்லின்மீது முத்து முத்தாகப் பனித்துளிகள் படிந்திருக்கும் தோற்றமானது, ஒரு முத்து வடத்தில், முத்துகளைக் கோத்திருந்த நூல் அறுபட்டுப் போக அதனால் முத்துகள் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடப்பதை ஒத்திருக்கிறது. அறுகம்புல்லைக் காலை நேரத்தில் பசுக்கள் மேய்கின்றன.

“நூலறு முத்திற் றண்சித ருறைப்பத்
தாளித் தண்பவர் நாளா மேயும்
பனிபடு நாளே.....”

(கு.தொ. 104)

[நூலறு முத்தின் - நூலற்ற முத்து வடத்தினின்றும் தனித்து உதிருகின்ற முத்துகளைப்போல, தண்சிதர் உறைப்ப - குளிர்ந்த பனித்துளிகள் துளிக்க, தாளி தண்பவர் - குளிர்ந்த தாளியறுகின் கொடியை, நாள் ஆ மேயும் - விடியற்காலத்தில் பசுக்கள் மேயும், பனிபடு நாள் - பனி வீழ்கின்ற காலம்.]

மேய்கின்ற பசுக்களின் வரிசையில் தலைமையான காளை ஒன்று இருக்கின்றது. பசுக்களின் அலை தாடிகள் நிலத்தைத் தொடுமளவுக்குத் தொங்கி அசைந்தாடுகின்றன. பால் நிரம்பியிருப்பதால் அவற்றின் மடிகள் பருத்து இருக்கின்றன மாலையில் அவை தம் கன்றுகளை நினைந்தமையால் மடியிலிந்து பால் தானாகவே ஒழுகுகிறது. கன்றை நினைந்த அப் பசுக்கள் மேய்கின்ற மற்ற பசுக்களை விட்டுவிட்டு ஊரை நோக்கி விரைவாகத் திரும்புகின்றன.

“புலம்பயி ரருந்த வண்ண லேற்றொடு

நிலந்தூங் கணல வீங்குமுலைச் செருத்தல்

பால் வார்பு குழவி யுள்ளி நிரையிறந்

தூர்வயிற் பெயரும் புண்கண் மாலை” (கு.தொ. 344)

[புலம் பயிர் அருந்த அண்ணல் ஏற்றொடு - மேய்புலத்தின் கண்ணேயுள்ள பயிரை அருந்திய தலைமையையுடைய எருதோடு, நிலம் தூங்கு அணல - நிலத்தளவும் நாலுகின்ற அலைதாடியையுடையனவாகிய, வீங்கு முலை செருத்தல் - பால் நிரம்புதலாற் பருத்த முலைக் காம்பையுடைய மடியையுடைய பசுக்கள், பால் வார்பு - பாலை ஒழுக விட்டு, குழவி உள்ளி - தம் கன்றுகளை நினைந்து, நிரை இறந்து - தம்மோடு ஒருங்கு மேயும் ஏனைய நிரைகளை நீங்கி, ஊர்வயின் - ஊரினிடத்தே, பெயரும் - மீண்டு வருகின்ற, புண்கண் மாலை - துன்பத்தைத் தருகின்ற மாலைக் காலம்.]

எருமை ஒன்று கன்றை ஈன்று அதிக நாள் ஆகவில்லை. அக் கன்றை உழவன் கயிறு ஒன்றில் கட்டியிருக்கிறான். ஈன்றணிமையுடைய எருமையானதால் கன்றை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாது அதனின்றும் அகலாது அதைப் பார்த்த வண்ணமே பக்கத்தில் உள்ள பசிய பயிர்களை மேய்கின்றது.

“இருமருப் பெருமை யீன்றணிக் காரான்

உழவன் யாத்த குழவியி னகலாது

பாஅற் பைம்பயி ராரு முரன்”

(கு. தொ. 181)

[இரு மருப்பு எருமை ஈன்றணி காரான் - பெரிய கொம்பையுடைய ஈன்றணிமையையுடைய பெண் எருமையானது, உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது - உழவனாற் கட்டப்பட்ட கன்றின் பக்கத்தினின்றும் அகலச் செல்லாமல், பாஅல் பை பயிர் - பக்கத்திலுள்ள பசிய பயிர்களை, ஆரும் ஊரன் - மேய்வதற்கிடமாகிய ஊரையுடைய தலைவன்.]

முறுக்கிய கொம்பையும் இருள் நிறத்தையுமுடைய எருமை ஒன்றின் கழுத்தில் மணி ஒன்று கட்டப்பட்டிருக்கிறது. தனிமை

மிக்க நடு இரவில் அவ் வெருமை அசையும் போதெல்லாம் மணி அசைவதால் அதன் இனிய ஓசை விழித்திருப்போருக்கு வெகு தெளிவாகக் கேட்கிறது

வயல்களில் நீர் நிறைந்திருப்பதால் அதில் கெண்டை மீன்கள் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. உணவுக்காக வயலில் ஒற்றைக் காலில் நின்று அடக்கமாகக் காத்துக் கொண்டிருந்த நாரை ஒன்று கெண்டை மீன் ஒன்றைக் கௌவிக் கொண்டது, நாரையினிடம் அகப்பட்ட கெண்டை, எப்படியோ பிடி நழுவியதால் தப்பி மீண்டும் நீரினுள் வீழ்ந்து மூழ்கி மறைந்து விட்டது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அக் கெண்டை தாமரையின் முகை ஒன்றைக் கண்டது. தாமரை முகையின் தோற்றம் நாரையைப் போலவே இருக்கின்றதாதலால், அத் தாமரை முகையையும் நாரை என எண்ணிய கெண்டை மீன் மேலும் ஓடி ஒளிகிறது. “மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்” என்பது போல, ஒரு முறை கொக்கின்வாயில் சிக்கி மீண்ட கெண்டை, அக் கொக்கின் தோற்றத்தைப் போலத் தோன்றுகிற தாமரை அரும்பையும் கண்டு அஞ்சுகிறது என்ற கருத்தை நயம்பட உரைப்பவர் ஓரம்போகியார் என்ற புலவராவார்.

“குருகுகொளக் குளித்த கெண்டை யயல
துருகெழு தாமரை வான்முகை வெருஉம்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர்” (கு. தொ. 127)

[குருகு கொள - நாரை கவர்ந்து கொள்ள, குளித்த - அதன் வாயினின்றும் தப்பி நீருட் குளித்த, கெண்டை - கெண்டை மீன், (பின்பு) அயலது - அயலதாகிய, உரு கெழு தாமரை வான் முகை - நிறம் பொருந்திய தாமரையின் வெள்ளிய அரும்பை, வெருஉம் - கண்டு அஞ்சும், கழனி படப்பை - வயற் பக்கங்களையுடைய, காஞ்சி ஊர் - காஞ்சி மரங்கள் வளர்ந்த ஊரையுடைய தலைவன்.]

நீர் நாயினது, மேற்புறத்தே ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டுள்ள கொடிப் பிரம்பைப் போன்ற கோடுகள் இருக்கக் காணலாம். இந் நீர் நாய்கள் நீர் நிலைகளிலுள்ள வாளை மீன்களை உணவாகக் கொள்ளுகின்றன.

மழை பெய்ததால் நிலத்தில் ஈரம் உண்டாயிற்று. ஒரே ஏரினையுடைய உழவன் ஈரம் வீண்போவதற்கு முன் உழவை முடித்து விடுவதற்காக விரைந்து செல்லுகின்றான். பல ஏர்களையுடையவன் சிறிது சோம்பியிருப்பினும் பின் ஏவலாளர் துணை கொண்டு குறுகிய காலத்தில் உழுது முடித்து விடலாம். ஓர் ஏரைக் கொண்டுள்ளவன் அதுபோல இருக்க முடியாதே! ஓர் ஏரைக் கொண்டே ஈரம் உலர்வதற்கு முன் உழுவு செய்ய வேண்டியிருப்பதால் அவன் விரைந்து சென்று தானே ஆக வேண்டும்! விரைவுக்கு, ஒரேருழவனை உவமை கூறிய புலவரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. ஆதலால் அவரை 'ஒரேருழவனார்' என்றே அழைக்கிறார்கள். காலையில் விதைக்கும் பொருட்டுச் சென்ற உழவர்கள் மாலைக் காலத்தில் வீடு திரும்புகையில் தாம் விதையைக் கொண்டு சென்ற வட்டிகளில் வழியில் பூத்திருந்த பூக்களைப் பறித்து இட்டு நிரப்பிக் கொண்டு வருகிறார்கள். வட்டி என்பது பனையோலை முதலியவற்றால் முடையப்பட்ட சிறு பெட்டி.

“முதைப்புனங் கொன்ற வார்கலி யுழவர்
விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்
பொழுதோ தான் வந்தன்றே” (கு. தொ. 155)

[முதை புனம் கொன்ற - பழைய, கொல்லையை உழுத, ஆர்கலி உழவர் - மிக்க ஆரவாரத்தையுடைய உழவர்களுடைய, விதை குறு வட்டி - காலையிலே விதைக்கும் பொருட்டு எடுத்துச் சென்ற வட்டிகள், போதொடு பொதுள - விதைத்து வீட்டிற்கு மீளும் போது மலர்கள் நிறையும்படி, பொழுது வந்தன்று - மாலைப் பொழுது வந்துற்றது.]

பச்சை அவலை இடித்த கரிய வயிரம் பொருந்திய உலக்கையை அழகிய கதிர்களையுடைய நெல் வயலினது வரப்பாகிய அணையிலே கிடத்திவிட்டு ஒள்ளிய வளையையுடைய மகளிர் நீரில் விளையாடுகிறார்கள். வயல்களில் நெய்தற் பூக்கள் பூத்திருக்கின்றன. உழவர்கள் வயலை உழும்போது கொழுக் கம்பியால் அக் கொடிகள் அறுபடுகின்றன. அறுபட்ட கொடிகளை உழவர்கள் எடுத்து வரப்பின்மீது வீசி எறிகிறார்கள். வயலில் இருந்தபோது செழுமையோடு தேனைப் பொருந்தப் பெற்றிருந்த மலர்கள்

கொடி அறுபட்டு வரப்பிலே தூக்கி எறியப்பட்டபின் பொலிவிழந்து வாடிக்கிடக்கின்றன. இருப்பினும் அப்பூக்கள் உழவர்கள் தமக்கு இத்தகைய கொடுமையைச் செய்தார்களே என நினையாது மீண்டும் மீண்டும் அவ்வயலில் பூத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. எத்தனை முறை உழுதாலும், நீர்ப்பூக்கள் மீண்டும் மீண்டும் வயல்களில் பூத்துக் கொண்டேயிருக்கும் என்பதை இவ்வளவு அழகுபடக் கூறுபவர் உறையூர்ச் சல்லியன் குமரன் என்பவராவார். பாடலைப் படியுங்கள்.

“கைவினை மாக்கடஞ் செய்வினை முடிமார்

சுரும்புண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட

நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும்

கொடியரோ நிலம்பெயர்ந் துறைவே மென்னாது

பெயர்த்துங் கடிந்த செறுவிற்பூக்கும்

நின்னூர் நெய்த லனையேம் பெரும” (கு.தொ. 309)

[கைவினை மாக்கள் - தொழில் புரியும் உழவர், தம் செய்வினை முடிமார் - தமது செய்தொழிலை முடிப்பாராகில், சுரும்புண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட - வண்டு உண்ணும்படி மலர்ந்த மலரின் மணம் கீழே படும்படி, நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும் - நீண்ட வரப்பிலே வாடும்படி விட்டுவிட்டாலும், கொடியர் நிலம் பெயர்ந்து உறைவேம் என்னாது - இவர் கொடியர்; இந் நிலத்தை நீக்கித் தங்குவேம் என்றெண்ணாது, பெயர்த்தும் கடிந்த செருவில் - மீண்டும் தம்மை நீக்கிய வயலினிடத்தே, பூக்கும் - மலரும், நின்னூர் நெய்தல் அனையேம் - உன்னுடைய ஊரிலுள்ள நெய்தற் பூக்களை ஒத்தவர்களாவோம்.]

6. நெய்தல்

கடலின் நீர் நீலமணியைப் போன்று கருநிறமுடையதாக இருக்கிறது. கடலையடுத்துள்ள உப்பங்கழிகளில் நெய்தற் கொடிகள் படர்ந்துள்ளன. நெய்தலின் அகன்ற பசிய இலைகள் நீர்ப்பரப்பை முடியுள்ளன. நெய்தற் பூக்கள் அப் பசிய இலைகளுக்கு மேலே தோன்றும் மலர்த் தொகுதி பார்வைக்குக் குளத்தில் முழுகி விளையாடும் மகளிரின் கண்களைப் போலத் தோன்றுகின்றன.

‘பாசடை நிவந்த கணைக்கா நெய்தல்
இனம் னிருங்கழி யோத மல்குதொறும்
கயமுழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்’

(கு.தொ. 9)

[பாச அடை நிவந்த - பசுமையாகிய இலைக்கு மேலே தோன்றும், கணை கால் நெய்தல் - திரட்சி கொண்ட காம்பையுடைய நெய்தற் பூவானது, இன மின் இருகழி - கூட்டமாகிய மீன்களையுடைய கரி கழியின் கண், ஓதம் மல்கு தொறும் - வெள்ளம் அதிகரிக்கும் தோறும், கயம் முழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும் - ஆழமான குளத்தில் முழுகும் மகளிரது கண்களை ஒப்பத் தோன்றும்.]

குளத்தில் முழுகியிருக்கும் மகளிர் தண்ணீருக்கு மேலே தலையைத் தூக்கும்போது வெளிப்படுகின்ற அவர்தம் கண்களை நெய்தற் பூவுக்கு ஒப்பிடுகின்ற இப்புலவரின் இயற்பெயர் யாதென அறிவதற்கில்லை. கயத்தில் முழுகிய மகளிர் கண்ணை உவமையாகக் கூறியமையால் இவர் கயமனார் என்ற பெயர் பெறுகிறார்.

கடற்கரைப் பரப்பில் முள்ளி என்ற ஒரு வகைச் செடியைக் காணலாம். இச் செடியில் சிறிய வளைந்த முட்கள் இருக்கின்றன. இம் முட்களுக்கு அணிலினது பல்லை உவமையாகக் கூறுகிறார் அம்முவனார் என்ற புலவர். இச் செடியை முண்டகச் செடி என்று கூறுதலுண்டு. இதனுடைய பூக்கள் மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருப்பதோடு, மலர்த்தாது

நிறையப் பெற்றதாகவும் இருக்கின்றன. இதனுடைய கரிய நிற மலர்கள் காற்றால் சிதறி நூலற்று உதிர்ந்த முத்துகளைப் போல நீர்த்துறைகள் உள்ள இடந்தோறும் பரவிக் கிடக்கின்றன.

“கூன்முண் முண்டகக் கூர்ப்பனி மாமலர்
நூலறு முத்திற் காலொடு பாறித்
துறைதொறும் பரக்குந் தூமணற் சேர்ப்ப(ன்)”

(கு.தொ. 51)

[கூன் முள் முண்டகம் - வளைவாகிய முள்ளையுடைய கழி முள்ளியினது, கூர் பனி மாமலர் - மிக்க குளிர்ச்சியையுடைய கரிய மலர், நூல் அறுமுத்தின் - நூலற்று உதிர்ந்த முத்துகளைப் போல, காலொடு பாறி - காற்றாற் பரவி, துறை தொறும் பரக்கும் - நீர்த்துறைகள் உள்ள இடங்கள் தோறும் பரவுதற்கு இடமாகிய, தூமணற் சேர்ப்பன் - தூய மணலையுடைய கடற்கரைத் தலைவன்.]

கழியிலுள்ள நீல மணி போன்ற பூக்கள் மாலையில் குவிகின்றன. வாடைக் காற்றானது, நீலத்தினது பூவை மலரச் செய்கின்றது. புதலிலே கருவிளை மலர்கள் உள்ளன. அம் மலர்கள் மயிற்பீலியில் உள்ள ஒள்ளிய கண்களைப் போன்ற வடிவமுடையவை. அப் பூக்களையும் வாடை அலைக்கின்றது. அடுத்து, நுண்ணிய முள்ளையுடைய ஈங்கையினது வண்ணத் துய்ம்மலரை, உதிர்க்கின்றது. குளிர்ச்சிபெற்ற அக்காற்று மேலும் வீசித் தொடர்ந்து பல பூக்களுக்குத் துன்பமிழைக்கின்றது.

“நீலப் பைம்போ துளரிப் புதல
பீலி யொண்பொறிக் கருவிளை யாட்டி
நுண்மு ளீங்கைச் செவ்வரும் பூழ்த்த
வண்ணத் துய்ம்மலருதிரத் தண்ணென்
றின்னா தெறிதரும் வайдையொ(டு)...” (கு.தொ. 110)

[நீலப் பைம் போது உளரி - நீலத்தினது மலரும் செவ்வியையுடைய பேரரும்பை மலரச் செய்து, புதல் - புதலிலே உள்ள, பீலி ஒன்பொறி கருவிளை - மயில் தோகையில் உள்ள ஒளி பொருந்திய கண்ணைப் போன்ற கருவிளை மலரை, ஆட்டி - அலைத்து, நுண் முள் ஈங்கை செவ்வரும்பு ஊழ்த்த - நுண்ணிய முள்ளையுடைய ஈங்கையினது செவ்விய அரும்புகள் மலர்ந்த, வண்ணத் துய்ம்மலர் - நிறத்தையும்

தூய்மையையுமுடைய மலர்கள், உதிர - உதிரும்படி,
தண்ணென்று - குளிர்ச்சியையுடையதாகி, இன்னாது எறிதரும்
வாடை - இன்னாததாகி வீசுகின்ற வாடைக் காற்று]

பைம் போதை உளரி, கருவிளையை ஆட்டி, தூய்மலரை
உதிர்த்து, இன்னாதெறிதரும் இவ்வாடையின் செயலை
விவரிக்கும் புலவரின் பெயர் கிளி மங்கலங் கிழார்
என்பதாகும்.

கடற்கரையில் படரும் கொடிகளுள் அடும்பும் ஒன்றாகும்.
அதன் இலை இரு பிரிவாக மானின் அடியைப் போன்று
இருக்கிறது; மலரோ குதிரையின் கழுத்திலிடும் சதங்கை
மணியைப் போன்றிருக்கிறது. அவ்வொள்ளிய மலரை,
வளையலணிந்த மகளிர் பறித்து விளையாடுவதுண்டு.

“மானடி யன்ன கவட்டிலை யடும்பின்
தார் மணி யன்ன வொண் பூக் கொழுதி
ஒண்டொடி மகளிர் வண்ட லயரும்
புள்ளிமிழ் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை” (கு.தொ. 243)

[மான் அடி அன்ன கவடு இலை அடும்பின் - மானின்
குளம்பைப் போன்ற பிளவுகொண்ட இலைகளையுடைய
அடும்பினது, தார் மணி அன்ன ஒள் பூ கொழுதி - குதிரையின்
கழுத்திலிடும் மாலையின்கண் உள்ள மணியைப் போன்ற
ஒள்ளிய பூவை வலிய அலர்த்தி, ஒள் தொடி மகளிர் - ஒள்ளிய
வளையையுடைய மகளிர், வண்டல் அயரும் - விளையாட்டை
மேற்கொள்ளும், புள் இமிழ் - பறவையினங்கள் ஒலிக்கின்ற,
பெருங்கடல் சேர்ப்பன் - பெரிய கடற்கரைக்குத் தலைவன்.]

புன்க மரத்தின் கீழே மணல் மேடுகள் உள்ளன.
அவற்றின்மீது புன்கின் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கின்றமையால்
அம் மணல் மேடுகள் வேலன் வெறியாட்டெடுக்க
அமைக்கப்பட்ட இடங்கள்போலக் காட்சியளிக்கின்றன. வேலன்
என்பான் முருகனைப் பூசை செய்யும் தொழிலையுடையவன்.
கையில் வேல் பிடித்துள்ளமையால் இப்பெயர் பெற்றான்.
வெறியாட்டெடுத்தல் என்பது மறியறுத்துக் குர்வைக்
கூத்தாடி முருகனை வழிபடுதலாகும். வெறியாட்டு எடுக்கும்
இடத்திற்குக் களம் என்று பெயர். அங்குச் செந் நெற் பொரி
தூவட்டிடருக்கும். புன்கின் வெள்ளிய பூக்கள் பொரியைப்
போன்ற தோற்றம் கொண்டவை. இப் பூக்கள் மணல்மேடுகளில்

பரந்து கிடப்பது, வெறியயர்கின்ற களத்தில் பொரி சிதறியிருப்பதைப் போன்றிருப்பதால், புன்க மரத்தின் கீழுள்ள மணல்மேடுகள் வெறியாட்டெடுக்குமிடத்தை ஒத்திருப்பதாகக் கோப்பெருஞ்சோழன் தமது பாடலில் கூறுகிறார்.

“நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்
செந்நெல் வான்பொரி சிதறியன்ன
எக்கர் நண்ணிய எம்மூர்வியன்றுறை” (கு.தொ. 53)

[நளைமுதிர் புன்கின் பூ - அரும்பு முதிர்ந்த புன்க மரத்தின் மலர்கள், தாழ் - உதிர்ந்து பரந்து தங்கிய, வெண்மணல் - வெள்ளிய மணற் பரப்பானது, வேலன் புனைந்த - வேலனால் அமைக்கப்பட்ட, வெறியாட்டெடுக்கும் இடந்தோறும், செந்நெல் வான் பொரி - செந் நெல்லினது வெள்ளிய பொரி, சிதறிய அன்ன - சிதறினாற் போன்ற தோற்றத்தைத் தரும், எக்கர் நண்ணிய - மேடுகள் பொருந்திய, எம் ஊர் வியல்துறை - எம்முடைய ஊரிலுள்ள அகன்ற நீர்த் துறையில்]

ஞாழல் மரத்தினது பூக்கள் மிகச் சிறியனவாக வெண்சிறு கடுகைப் போன்றிருக்கின்றன. அந்நறிய மலர்களோடு புன்னையின் மலர்கள் சேர்ந்து பரந்து கிடப்பதும் வெறியயர் களத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வரும் என்கிறார் அம்மூவன் என்ற புலவர்.

“நறுவீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅய்
வெறியயர் களத்தினிற் றோன்று(ம்)” (கு.தொ. 318)

[நறு வீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅய் - நறிய ஞாழல் மலரோடு புன்னை மலரும் பரவி, வெறியயர் களத்தினின் தோன்றும் - வெறியாடும் இடத்தைப் போலத் தோன்றும்.]

ஞாழலின் பூக்கள் வெண்மையானவை. மருத மரத்தின் பூக்களோ செம்மை நிறம் வாய்ந்தவை. இவ்விருவகை மலர்களும் மணற் பரப்பில் ஒன்றோடொன்று கலந்து கிடப்பதானது கடற்கரையை அழகு செய்வதாக அமைகிறது.

“ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்
செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்
துறையணிந் தன்றவ ருரே.....” (கு.தொ. 50)

[ஐயவி அன்ன சிறு வீ ஞாழல் - வெண்சிறு கடுகைப் போன்ற சிறிய பூக்களையடைய ஞாழல் மரத்தின் பூ, செவ்வி

மருதின் செம்மலோடு - செம்மையாகிய மலர்களோடு, தா
அய் - பரந்து, அவர் ஊர் - தலைவருடைய ஊரினிடத்தில்,
துறை - நீர்த்துறையை, அணிந்தன்று - அழகு செய்தது.]

கழியில் நெய்தல் மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன, கழியின்
கரையினிடத்தே ஞாழல் மரங்கள் இருக்கின்றன. அம்
மரங்களின் கிளைகள், நீர்ப் பரப்பில் நெய்தல் மலருக்கு நேர்
மேலே இருக்கின்றன. காற்று வீசும்போது உதிரும் ஞாழலின்
மலர்கள் கீழே மலர்ந்துள்ள நெய்தல் மலர்கள் நிறையும்
வண்ணம் கொட்டுகின்றன.

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ

நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல

ஊதை தூற்று முரவுநீர்ச் சேர்ப்ப.....” (கு.தொ. 397)

[நனை முதிர் ஞாழல் சினை மருள் திரள் வீ - அரும்புகள்
மலர்ந்த ஞாழலினது முட்டையைப் போன்ற திரண்ட
மலர்களை, நெய்தல் மாமலர் பெய்த போல - நெய்தலது
கரிய மலரிலே பெய்வதைப் போல, ஊதை தூற்றும் - குளிர்
காற்றுத் தூவுகின்ற, உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப - வன்மையையுடைய
கடற்கரைக்குத் தலைவன்.]

கடலின் அருகே மணற் பரப்பில் ஏராளமான புன்னை
மரங்கள் உள்ளன. அவற்றின் இலைகள் நெருங்கியிருப்பதால்
நல்ல நிழலைக் கொடுக்கின்றன. அப் புன்னை மரங்களில் இரவு
நேரங்களில் கொக்குகள் தங்கி உறங்குகின்றன. கடலிலிருந்து
அலைகள் வந்து மணற் பரப்பில் மோதும்போது அவற்றிலிருந்து
எழும்பும் சிறிய நீர்த் திவலைகள் புன்னை அரும்புகளின்
மேல் மோத அதனால் அவை மலருகின்றன என்ற அரிய
செய்தியை நரிவெருஉத்தலையார் அறிவிக்கிறார்.

“வதிகுரு குறங்கு மின்னிழற் புன்னை

உடைதிரைத் திவலை யரும்புந் தீநீர்

மெல்லம் புலம்பன்.....”

(கு.தொ. 5)

[வதி குருகு உறங்கும் - தன்னிடத்தில் தங்கியிருக்கும்
கொக்குகள் உறங்குவதற்குக் காரணமாகிய, இன் நிழல்
புன்னை - இனிய நிழலையுடைய புன்னை மரமானது,
உடை திரை திவலை அரும்பும் - கரையைச் சார்ச் சார
உடைகின்ற அலைகளால் வீசப்படும் நுண்ணிய நீர்த்
துளிகளால் அரும்புகின்ற, தீநீர் - கண்ணுக்கு இனிதாகிய

**நீர்ப்பரப்பையுடைய, மெல்லம் புலம்பன் - மெல்லிய
கடற்கரையை உடைய தலைவன்.]**

வெள்ளிய மணற் பரப்பில் மரங்கள் நெருங்கிய சோலை இருப்பதானது நிலவினிலே இருளைக் குவித்து வைத்திருப்பதைப் போன்றிருக்கிறது என்கிறார் ஐயூர் முடவனார். வெள்ளிய மணற்பரப்பு நிலவின் ஒளிபோல இருக்கிறது. நெருங்கி வளர்ந்துள்ள கடற்கரைச் சோலை தொலைவிலிருந்து பார்ப்பதற்கு இருள் திணிந்தது போன்றிருக்கிறது. ஆகவே, மணலும் அதில் வளர்ந்துள்ள சோலையும் 'நிலவும் இருளும்' போலத் தோன்றுவதாயிற்று. மணல் மேட்டில் வளர்ந்த புன்னையின் கிளைகள் வளைந்து நிலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

கடற்கரையில் வளர்ந்துள்ள தாழை மரங்கள் வேலிபோல அமைந்திருக்கின்றன. தாழையின் மடல்களில் ஓரங்களில் முட்கள் பொருந்தியிருப்பதால் அவை வாட்களேபோலத் தோன்றுகின்றன. தாழையினது வெள்ளிய பூவானது குருகைப்போல இருக்கிறது என்கிறார் மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன் பூதன்.

“தயங்குதிரை பொருத தாழை வெண்பூக்
குருகௌ மலரும் பெருந்துறை.....” (கு.தொ. 226)

**[தயங்கு திரை பொருத - விளங்கிய அலைகளால்
மோதப்பட்ட, தாழை வெண் பூ - தாழையினது வெள்ளிய
பூ, குருகு என மலரும் - நாரையை ஒத்த தோற்றத்தோடு
மலர்தற்கு இடமாகிய, பெருந்துறை - பெரிய துறை]**

என்பன அவரது சொற்களாகும். வாள் போன்ற விளிம்பைக் கொண்ட கொழுவிய இலைகளையுடைய - தாழை வரிசை வரிசையாக இருப்பதானது வேல்களை வரிசை வரிசையாக நட்டு வைத்திருப்பதைப் போன்றிருக்கிறது என்கிறார் மாலை மாறன்.

“வாள்போல் வாய கொழுமடற் றாழை
மாலை வேனாட்டு வேலியாகும்...” (கு.தொ. 245)

**[வாள்போல் வாய - வாளம் போன்ற விளிம்பையுடைய,
கொழு மடல் தாழை - கொழுவிய மடலையுடைய
தாழையானது, மாலை வேல் நாட்டு வேலி ஆகும் - வரிசை
வரிசையாக உள்ள வேல்களை நாட்டிய வேலியைப்போல்
பயன்தரும்.]**

கடற்கரையை அடுத்துள்ள மணல் மேடுகளில் பனைமரங்கள் வளர்ந்துள்ளன. சுழல்காற்று அடுப்பங் கொடியோடு கூடிய மணலைக்கொண்டு வந்து அப்பனை மரங்களின் அடிமரங்கள் மறையும்படி குவிக்கின்றன. அதனால் மணலால் அடிமரம் மூடப்படுதற்கு முன்பு உயரமாகக் காட்சியளித்த மரங்கள் இப்போது குறுகி விட்டன போலத் தோன்றுகின்றன.

“.....கானல்

ஆடரை புதையக் கோடை யிட்ட

அடும்பிவர் மணற்கோ டு நெடும்பனை

குறிய வாசுந் துறைவனை.....” (கு.தொ, 248)

, [கானல் ஆடு அரை புதைய - கடற்கரைச் சோலையினிடத்து உள்ள அசைந்த அடியிடம் புதையும்படி, கோடை இட்ட - மேல் காற்று கொணர்ந்து இட்ட, அடும்பு இவர் மணல் கோடு ஊர - அடும்பங்கொடி படர்ந்த மணற்குவியல் பரவ, நெடு பனை - நெடிய பனை மரங்கள், குறிய ஆகும் - குறியன ஆனதுபோலத் தோன்றுகின்ற, துறைவனை - கடற்கரையை உடைய தலைவனை.]

இப் பாடல் புலவர் உலோச்சன் அவர்களால் பாடப் பெற்றதாகும். வெள்ளிய மணலின் கண்ணே தழைத்த பசிய அடியையும், கருக்கையையும் உடைய பனை மரத்தினது உச்சியில் வெள்ளிய குருத்தோலை தோன்றுகிறது.

மாமரங்கள் மருத நிலத்திற்குரியதாயினும் சிறுபான்மை நெய்தல் நிலத்திலும் வளர்ந்திருக்கக் காணலாம். கடற்கரையில் உள்ள அழகிய மாமரத்தினது தாதுகள் பொருந்திய மலர்களில் வண்டுகள் வீழ்வதாக அம்முலவன் என்பார் உரைத்திடக் காண்கிறோம். குரா மரங்களையும் கானலினிடத்தே காண முடிகிறது.

நெய்தலில் உள்ள மலர்ப் பரப்பு, மிக்க புனலையும் சேற்றையும் கொண்டது. அச் சேற்றில் ஒற்றைக் காலில் நின்ற வண்ணம் கொக்கு, மீனாகிய இரையை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றது. அதன் சிறகுகள் முள் முருங்கை மலரின் இதழைப் போல மிக மென்மை வாய்ந்தவையாயுள்ளன. அதன் அலகுகளோ செம்மை நிறம் கொண்டவை. வாடை வீசுகின்றது. அது நீர்த்திவலைகளைக் கொக்கின்மீது

தெறிக்கின்றது. நீரால் நனைந்த கொக்கு வாயையால் வருந்துகிறது. வாயிலான் தேவன் என்பாரின் பாடல் மேற்கண்ட நெய்தல் நிலக் காட்சியை உள்ளடக்கியதாயுள்ளது.

“கடும்புன் றொகுத்த நடுங்களு ரள்ளற்
கவிரித முன்ன தூவிச் செவ்வாய்
இரைதேர் நாரைக் கெவ்வ மாகத்
தூஉந் துவலைத் துயர்கூர் வாயையும்” (கு. தொ. 103)

[கடும் புனல் தொகுத்த - மிக்க புனலால் தொகுக்கப்பட்ட, நடுங்கு அஞர் அள்ளல் - நடுங்குதற்கு ஏதுவாகிய துன்பத்தைத் தரும் சேற்றினிடத்து, இரை தேர் - மீனாகிய உணவைத் தேர்கின்ற, கவிர் இதழ் அன்ன - முள் முருங்கை மலரின் இதழைப்போன்ற, தூவி - மெல்லிய இறகையும், செவ்வாய் - செம்மையாகிய அலகையுமுடைய நாரைக்கு, எவ்வம் ஆக - துன்பம் உண்டாகும்படி, தூஉந் துவலை - தூவுகின்ற நீர்த்துளிகளையுடைய, துயர்கூர் வாடை - பிரிந்தார் துயர் கூர்தற்குக் காரணமாகிய வாடை.]

நாரைகள் ஆரல் என்ற ஒருவகை மீனை ஆசையோடு அருந்துகின்றன. ஆரலை விருப்பத்தோடு ஒரு நாரை நிறைய உண்டதால் அதன் வயிறு பெருத்துத் தோன்றுகிறது என்கிறார் பொன்னாகன் என்ற புலவர். ஒரு நாரைக்கு வயது முதிர்ந்து விட்டது. அதனால் சிறகுகளின் வலிமை போய்விட்டது. இனி அது பறந்து சென்று இரை தேடுவது என்பது முடியாத காரியம். இதனால் துன்புற்ற நாரை வருத்தத்தோடு ஒரு புன்னை மரத்தின் கிளைபில் உட்கார்ந்திருக்கிறது. அக் கிளை தாழ்ந்து வளைந்து தண்ணீரைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கிளை தண்ணீரைத் தொடும் இடத்தில் நாரை உட்கார்ந்த வண்ணம் தன் அருகே ஏதாவது மீன் வராதா என்று ஆசை கலந்த துன்பத்தோடு ஏங்கியிருக்கிறது. முன்னர்ப் பறந்து சென்று மீனைக் கொத்தியுண்ட நாரை சிறை வலி கெட்டதால், திரை தானே கொணர்ந்து தரும் மீனைப் பெற்றாலன்றி வேறு இரை பெற வழியில்லையாதலால் நீரைத் தோய்ந்த கிளையில் ஏக்கத்தோடு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது.

“..... பழவிறற்

பறைவலந் தப்பிய பைத னாரை
திரைநோய் வாங்குசினை யிருக்கும்
தண்ணந் துறைவ(ன்).....”

(கு.தொ. 125)

[பறை விறல் பறை வலம் தப்பிய பைதல் நாரை - பழைய விறலையுடைய சிறகின் வன்மை தவறியதனால் உண்டாகிய துன்பத்தையுடைய நாரை, திரை நோய் - அலைகள் தோயப் பெற்ற, வாங்கு சினை இருக்கும் - வளைந்த மரக்கிளையில் தங்கியிருக்கும், தண்ணைத் துறைவன் - குளிர்ந்த கடற்கரையுடைய தலைவன்.]

நாரைகள் கழியின் மீனைக் கொத்தி உண்ணும் போது அடும்பினுடைய அழகிய மலர்கள் சிதைகின்றன. மலர்களைச் சிதைத்து மீனை உண்ட நாரைகள், அருகில் உள்ள மணல் மேட்டில் சென்று தங்குகின்றன. கடற்கரைச் சோலைகளில் கொக்குகள் சத்தமிட்ட வண்ணமிருக்கின்றன. கொக்கு, சத்தமிடுவதைக் கொக்கு நரலுகிறது என்று குறிப்பது மரபு, ஒரு புலவர் கடற்கரைச் சோலையைக் குறிப்பிடும்போது “வெண் குருகு நரலுந் தண்கமழ் கானல்” என்று கூறுகிறார். சோலையில் மீன் உணவை எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்துள்ள கொக்கின் தொகுதியானது சிறிய தலையையுடைய வெள்ளாட்டின் தொகுதி பரவினாற் போன்றிருக்கிறது.

புன்னையின் கிளைகளில் வீற்றிருக்கும் நாரைகள் கழியிலுள்ள சிறுமீன் உணவை வெறுத்ததாயின் வயலிலுள்ள கள் மணக்கின்ற பூக்களை நெற்கதிர்களோடு விரும்பும்.

“.....புன்னை

அலங்குசினை யிருந்த வஞ்சிறை நாரை
உறுகழிச் சிறுமீன் முனையிற் செறுவிற்
கண்ணாறு நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும்
தண்ணைத் துறைவன்.....”

(கு.தொ. 266)

[புன்னை அலங்குசினை இருந்த அம் சிறை நாரை - புன்னையினது அசையும் கிளையினிடத்தே தங்கியிருந்த அழகிய சிறகினையுடைய நாரை, உறுகழி சிறுமீன் முனையின் - மிக்க கழியிடத்துச் சிறுமீன் உணவை வெறுத்ததாயின், செறுவில் - வயலில் உள்ள, கள் நாறு நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும் - கள் மணக்கின்ற நெய்தற் பூவை நெற்கதிரோடு விரும்புகின்ற - தண் அம் துறைவன், தண்ணிய அழகிய துறைகளையுடைய தலைவன்.]

மீனை உண்டு உண்டு நாரைக்கு அவ்வுணவின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. நாள்தோறும் ஒரே உணவை

உண்டால் வெறுப்புத் தோன்றாதா? ஆகவே அதை வெறுத்து நெய்தற் பூவையும் நெற்கதிரையும் உண்ணலாமா என எண்ணுகிறது. மீனை வெறுத்து, நெற்கதிரை விரும்புகின்ற நாரையைப் படைத்துக் காட்டுபவர் பெரும்பாக்கன் என்ற புலவர். மீனுணவின் பொருட்டுக் கழியின் நீரை ஆராய்ந்து உணவை உண்ட கரிய காலையுடைய வெள்ளிய நாரை இரவு நேரத்தில் தாழையில் தங்கி வருகிறது. கடலில் ஒலிக்கின்ற அலையின் ஓசையைச் செவிமடுத்த வண்ணம் அது தூங்குகிறது.

கடற்கரையில் சாம்பல் நிறம் பூண்ட காக்கைகள் இருக்கின்றன. அவை கழி நீரில் யானையினது செவிகளைப் போன்று படர்ந்துள்ள பசிய இலைகளைக் கலக்கி, குளிர்ந்த நீரில் இரையைத் துழாவுகின்றன.

“பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
களிற்றுச்செவி யன்ன பாசடை மயங்கிப்
பணிக்கழி துழவும்.....” (கு.தொ. 246)

[பெருங் கடல் கரையது - பெரிய கடற்கரையின்கண் உள்ளதாகிய, சிறுவெண் காக்கை - சிறிய வெண்மையையுடைய காக்கை, களிற்று செவி அன்ன - களிற்றினது காதைப் போன்ற, பாசு அடை மயக்கி - பசிய இலையைக் கலக்கி, பணிகழி - குளிர்ச்சியையுடைய கழிநீரை, துழவும் - இரையின் பொருட்டுத் துழாவும்.]

குறிஞ்சியைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதில் மட்டுமன்று, நெய்தலையும் அதேபோன்று சிறப்பித்துப் பாட முடியும் என்பது போன்றிருக்கிறது, கபிலரின் இவ்வழகிய செய்யுள்.

கழியிலுள்ள இரையைத் தேர்ந்து உண்ட பின்னர் இக்காக்கைகள் பூமணம் வீசுகின்ற கடற்கரைச் சோலையில் தங்கியிருக்கும் என்று மற்றொரு புலவர் அறிவிக்கிறார்.

“பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
நீந்துநீ ரிருங்கழி யிரைதேர்ந் துண்டு
பூக்கமழ் பொதும்பிற் சேக்கும்.....” (கு.தொ. 313)

[பெருகடல் கரையது சிறு வெள் காக்கை, நீந்து நீர் இரு கழி இரை தேர்ந்து உண்டு - வெள்ளமாகிய நீரையுடைய கரிய கழியிடத்து மீனாகிய இரையைத் தேர்ந்து உண்டு, பூக்கமழ் பொதும்பில் சேக்கும் - மலர் மணம் வீசும் சோலையினிடத்தே தங்கும்.]

இக் காக்கைத் தொகுதியின் சிறகுகளை, கழியினிடத்தே வீசுகின்ற அலைகளினால் ஏற்பட்ட நீர்த்துளிகள் நனைக்கின்றன. வாடையும் வீசுகிறது. நீர்த்துளியால் நனைக்கப்பட்டமையால் உண்டான குளிரை வெறுத்தனவாய், அக் காக்கைகள் பல வகையான பூக்கள் மலர்ந்துள்ள கடற்கரைச் சோலையில் சென்று தங்குகின்றன என இளம்பூதனார் என்பார் குறிப்பிடுகிறார்.

“சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோ
டெறிதிரைத் திவலை யீர்ப்புற நனைப்பப்
பனிபுலந் துறையும் பல்பூங் கானல்” (கு.தொ. 334)

[சிறு வெண் காக்கை செவ்வாய் பெருந்தோடு - செவ்விய வாயையுடைய பெரிய தொகுதி, எறி திரை திவலை ஈர்ப்புறம் நனைப்ப, பனி புலந்து - அக் குளிரை வெறுத்து, பல் பூ கானல் உறையும் - பல மலர்களையுடைய சோலையினிடத்தே தங்கும்.]

முழவினைப் போன்ற அடிமரத்தினையுடைய பனை மரத்தினது கொழுவிய ஓலையின் கண்ணே, அன்றில் பறவைகள் சிறு சுள்ளிகளால் கூடுகள் கட்டி வாழுகின்றன. அன்றில் ஆணும் பெண்ணும் எப்போதும் சேர்ந்து வாழும் இயல்பினைக் கொண்டவை. பனை மரத்தில் உள்ள கூட்டில் இருக்கின்ற கரிய காலையுடைய பெண் அன்றில் முதற் கரு உற்றிருக்கிறது. அதனால் உண்டான துன்பத்தால் அப் பெண் அன்றில் பாதியிரவில் தனது ஆணை அகவி அழைக்கிறது.

“முழவுமுத லரைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக்
கொழுமட விழைத்த சிறுகோற் குடம்பைக்
கருங்கா லன்றிற் காமற் கடுஞ்சூல்
வயவுப்பெடை யகவும் பானாட் கங்குல்” (கு.தொ. 301)

[முழவு முதல் அரைய - முழவினைப் போன்று அடி மரத்தினை உடைய, தடவு நிலை பெண்ணை - வளைந்த நிலையையுடைய பனையினது, கொழு மடல் இழைத்த - கொழுவிய இலையின் கண்ணே இயற்றிய, சிறுகோல் குடம்பை - சிறிய சுள்ளிகளாலாகிய கூட்டிலுள்ள, கரு கால் அன்றில் - கரிய காலையுடைய அன்றிலினது, காமர் கடுஞ்சூல் வயவு பெடை - விருப்பத்தையுடைய முதற் சூலினால் உண்டான நோயையுடைய பெண் பறவை, அகவும் - ஆண் பறவையை அழைக்கின்ற, பானாட் கங்குல் - பாதி இரவு.]

பனை மரத்தின் அடிமரத்தை முழவுக்கு ஒப்பிடுகின்ற இப் புலவரின் பெயர் குன்றியன் என்பதாகும். இப் பனை மரங்களில் தூக்கணாங் குருவிகள் கூடு கட்டியிருக்கின்றன. காற்று வீசும்போது அக் கூடுகள் ஒன்றோடொன்று மோதி அலைந்த வண்ணமிருக்கின்றன.

பரதவர்கள் எறியுளி என்ற ஒரு வகை ஆயுதத்தைக் கொண்டு கொம்பையுடைய சுறாமீனை எறிகின்றனர். எறியுளி என்பது மூங்கில் கழி ஒன்றின் முனையில் கூரிய இரும்பைச் செருகி வைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு கருவி. இதனை இறா மீன்மீது பரதவர்கள் பாய்ச்சுவதை, கரையில் உள்ள அன்னத்தின் தொகுதி கண்டு அஞ்சி ஓடி மறைகிறது.

“கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டும் னெறிய
நெடுங்கரை யிருந்த குறுங்கா லன்னத்து
வெண்டோ டிரியும் வீததை கானற்” (கு.தொ. 304)

[கொடு திமில் பரதவர் - வளைந்த மீன் படகையுடைய பரதவர், கோடு மீன் எறிய - கொம்பையுடைய சுறாமீனை எறிய, நெடுகரை இருந்த - நெடிய கரையினிடத்தே இருந்த, குறுகால் அன்னத்து - குறிய கால்களை உடைய அன்னப் பறவையின், வெள் தோடு - வெள்ளிய தொகுதி, இரியும் - அஞ்சி ஓடும், வீததை கானல் - மலர்கள் நெருங்கிய சோலை.]

வலிய மரக் கிளைகளில் புள்ளினங்கள் குழுமி நிறைந்திருக்கின்றன. அவை தத்தம் துணைகொண்டு சேர்ந்துள்ள மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால், துணை புரிந்தார் படும் துயரை நினையாது இன்பக் குரலெடுத்துக் கூவுகின்றன.

“நோன்சினை யிருந்தோட்டுப் புள்ளினம்
தாம்புணர்ந் தமையிற் பிரிந்தோ ருள்ளா
தீங்குர லகவக் கேட்டு.....” (கு.தொ. 191)

[நோன் சினை இருந்த - வலிய மரக்கிளையில் இருந்த, இரு தோடு புல் இனம் - பெரிய தொகுதியையுடைய பறவைக் கூட்டங்கள், தாம் புணர்ந்தமையின் - தாம் துணைகளோடு சேர்ந்தமையால், பிரிந்தோர் உள்ளா - துணைவரைப் பிரிந்தாருடைய துன்பத்தை எண்ணாதனவாய், தீங்குரல் அகவக்கேட்டு - இனிய குரலால் அழைக்கக் கேட்டு.]

நெய்தல் நிலத்திலுள்ள குளங்களின் கரைகளில் பிரப்பங் கொடிகள் தூறு தூறாக வளர்ந்திருக்கின்றன. அவை எப்போதும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்த வண்ணம் வளரும் இயல்புடையவை. பிரப்பம் பழங்கள் மேற்புறத்தில் வரிகளைக் கொண்டிருக்கும். குளத்தில் உள்ள கெண்டை மீன்கள் துள்ளி மேலெழும்போது, பிரப்பங்கொடியில் உள்ள முதிர்ந்த பழங்களைக் கவ்வுகின்றன.

“அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி

குண்டுநீ நிலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉம்

தண்டுறை யூரன்.....”

(கு.தொ. 92)

[அரில் - ஒன்றோடொன்று பிணங்குதலையுடைய, பவர் பிரம்பின் - பிரப்பங் கொடியின், வரி புற விளைகனி - புறத்தே வரிகளைக் கொண்டுள்ள விளைந்த பழத்தை, குண்டு நீர் இலஞ்சி கெண்டை - ஆழமாகிய நீரையுடைய குளத்திலுள்ள கெண்டை மீன், கதூஉம் - கவ்வுதற்கிடமாகிய, தண் துறை ஊரான் - தண்ணிய துறைகளையுடைய ஊர்த்தலைவன்.]

இறா மீன்கள் வளைந்த கால்களையும் வளைந்த முதுகினையும் கொண்டவை. கடலில் அலைகள் கரையை நோக்கி வீசும்போது இம் மீன் தொகுதியைக் கரையில் எறிந்துவிட்டுச் செல்லுகின்றன.

“முடக்கா லிறவின் முடங்கு புறப் பெருங்கிளை

புணரி யிகுதிரை தருஉந் துறைவன்”

(கு.தொ. 10)

[முடம் - வளைந்த காலையுடைய, இறைவின் - இறாமீனின், முடங்கு புறம் பெருங்கிளை - வளைந்த முதுகையுடைய; பெரிய இனத்தை, புணரி யிகு திரை - கடலில் தாமும் அலையானது, தருஉம் - கொண்டு வந்து தருதற்கு இடமாகிய, துறைவன் - துறையையுடைய தலைவன்.]

கழிகளில், வளைந்த கால்களையுடைய கொல்லுதல் வல்ல ஆண் முதலை, நீர் வழிச் செல்வோரைத் தடுத்துத் துன்புறுத்துகிறது.

ஞாழல் மரத்தின் வேரின்கண் நண்டுகள் வளைகளை அமைத்துள்ளன. கடல் அலைகள் புரண்டு வருகின்ற ஒலி குறுந்தடியால் அடிக்கப்பட்ட முரசின் முழக்கம் போல

இருக்கிறது. அவ்வாறு வந்த அலைகள், நண்டுகளின் இருப்பிடங்களாகிய வளைகளை அழித்துச் சென்று விடுகின்றன. அலைகளின் இச்செயலை நமக்கு அறிவிப்பவர் பரணர்.

“சிறுவீ ஞாழல் வேரளைப் பள்ளி
அல்லல் சிறுமனை சிதையப் புணரி
குணில்வாய் முரசி னிரங்குந் துறைவன்” (கு. தொ. 328)

[சிறு வீ ஞாழல் - சிறிய மலரையுடைய ஞாழல் மரத்தின், வேர் அளை பள்ளி - வேரின் கண் அமைக்கப்பட்ட வளையிடத்திலுள்ள, அலவன் சிறுமனை சிதைய - நண்டினது சிறியவீடு அழியும்படி, புணரி - அலைகள், குணில் வாய்முரசின் இரங்கு துறைவன் - குறுந்தடி வாய்ந்த முரசைப் போல, வீசி முழங்கும் கடற்றுறையையுடைய தலைவன்.]

வளைந்த காலையுடைய நண்டுகள் ஈரமான மணலில் ஓடும்போது, அவற்றின் கூரிய நகங்கள் பட்டுக் கோடுகள் உண்டாகியுள்ளன. கடலிலிருந்து இழுமென்ற ஓசையோடு வீசும் அலையானது நண்டுகள் உண்டாக்கியுள்ள அக்கோடுகளை அழித்துவிட்டுச் சென்று விடுகிறது.

“.....விரைவுறு கொடுத்தாள்
அளைவா ழலவன் கூருகிர் வரித்த
ஈர்மணன் மலிர்நெறி சிதைய இழுமென
உருமிசைப் புணரி யுடைதருந் துறைவர்க்கு(கு)

(கு. தொ. 351)

[விரைவுறு கொடுத்தாள் அளை வாழ் அலவன் - விரைதலையுடைய வளைந்த காலையுடைய வளையின்கண் வாழும் நண்டு, கூர் உகிர் வரித்த - தன் கூரிய நகத்தினால் கீறிய, ஈர்மணன் மலிர் நெறிசிதைய - ஈரமுள்ள மணலையுடைய நீருள்ள வழி சிதையும்படி, இழுமென - இழுமென்னும் ஓசையுண்டாக, உரும் இசை புணரி உடைதரும் துறைவர்க்கு - இடியினது முழக்கத்தையுடைய அலைகள் உடையும் துறையையுடைய தலைவர்க்கு.]

கடற்கரையில் அமர்ந்துள்ள மகளிர் மாலை தொடுக்கின்றனர். நெய்தல் மலர்கொண்டு மாலை தொடுக்கும் அவர்கள் இடையிடையே ஆம்பல் மலரையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றனர். அதை அணிந்த வண்ணம் நீரில் குதித்து விளையாடி, நீரொழுகும் கூந்தலுடன் கரைக்கு வருகின்றனர்.

அப்போதுதான் வெளியில் தலைகாட்டிய ஒரு கடல் நண்டு, மகளிரைக் கண்டு அஞ்சி, கடல் நீரிலே சென்று மறைந்து விடுகிறது.

“அடும்பி னாய்மலர் விரைஇ நெய்தல்
நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்தல்
ஓரை மகளி ரஞ்சி யீர்ளுண்டு
கடலிற் பரிக்குந் துறைவன்” (கு.தொ. 140)

[அடும்பின் ஆய் மலர் விரைஇ - அடும்பினது அழகிய மலரைக் கலந்து, நெய்தல் நெடு தொடை வேய்ந்த - நெய்தலாகிய நெடிய மாலையை அணிந்த, நீர்வார் கூந்தல் - நீர் ஒழுகிய கூந்தலையுடைய, ஓரை மகளிர் அஞ்சி - விளையாட்டு மகளிரை அஞ்சி, ஈர்ளுண்டு - ஈரத்தையுடைய நண்டு, கடலில் பரிக்கும் துறைவன் - கடலுக்குள் ஓடும் துறையையுடைய தலைவன்.]

கடற்கரையில் நண்டு ஒன்று விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அங்கே கொக்கு ஒன்றும் உட்கார்த்திருக்கிறது. கொக்கின்மேல் நீர்த் திவலைகள் படிந்திருப்பதால் அது மழையில் நனைந்த ஆம்பல் மலரைப் போலத் தோன்றுகிறது. அந்தக் கொக்கைக் கண்டுவிடுகிறது நண்டு. அந்த நண்டின் வளை தாழை மரத்தின் வேர்களுக்கிடையே இருக்கிறது. கொக்கின் பார்வையைக் கண்டு அஞ்சி வளையை நோக்கி வேகமாக ஓடுகிறது நண்டு. அதனைக் காணுகிறார் குன்றியன் என்ற புலவர். கொக்கைக் கண்டு அஞ்சி ஓடுகிற நண்டின் ஓட்டம், இடையரால் பிணிக்கப்பட்ட கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற எருதின் ஓட்டத்தைப் போல இருக்கிறது என்கிறார்.

“மாரி யாம்ப லன்ன கொக்கின்
பார்வ லஞ்சிய பருவர லீர்ளுண்டு
கண்டல் வேரளைச் செலீஇய ரண்டர்
கயிறரி யெருத்திற் கதமுந் துறைவன்” (கு.தொ. 117)

[மாரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கின் - மாரிக்காலத்து ஆம்பல் மலரைப் போன்ற தோற்றத்தையுடைய கொக்கினது, பார்வல் அஞ்சிய பருவரல் - பார்வையைக் கண்டு அஞ்சிய துன்பத்தையுடைய, ஈர் ளுண்டு - ஈரமான நண்டு, கண்டல் வேர் அளை செலீ இயர் - தாழை வேரினிடையே உள்ள வளைக்குச் செல்லும் பொருட்டு, அண்டர் கயிறரி எருத்தின்

- இடையராற் பிணிக்கப்பட்ட கயிற்றை அறுத்துச் செல்லும் எருதைப் போல, கதழும் - விரைந்து செல்லுதற்கு இடமாகிய, துறைவன் - கடற்றுறையையுடைய தலைவன்.]

மகளிர் சிலர் கடற்கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒரு நண்டினைப் பார்த்து விடுகின்றனர், அதை அங்குமிங்கும் ஓட்டி அலைத்துத் துன்புறுத்துகின்றனர். நண்டு படாதபாடு படுகின்றது. நல்ல வேளை! அப்போது வந்த அலை ஒன்று நண்டினைக் கடலுக்குள் இழுத்துச் சென்று விடுகிறது. எதிர்பாராவிதமாக வந்த அலை, நண்டினை மகளிர் செய்த தொல்லைகளிலிருந்து விடுவிக்கின்றது. தும்பிசேர் கீரன் என்பார் இதனைக் கூறும் வகையைக் காணுங்கள்!

“உரவுக்கடல் பொருத விரவுமண லடைகரை

ஓரை மகளி ரோராங் காட்ட

ஆய்ந்த வலவன் றுன்புறு துனைபரி

ஓங்குவரல் விரிதிரை களையும்

துறைவன்.....”

(கு.தொ. 316)

[உரவு கடல் பொருத - வலிமையுடைய கடலால் அலைக்கப்பட்ட, விரவு மணல் அடை கரை - மணல் விராவிய அடை கரையினிடத்து, ஓரை மகளிர் - விளையாட்டையுடைய பெண்கள், ஓராங்கு ஆட்ட - ஒரு தன்மையாக அலைக்க, ஆய்ந்த அலவன் - மெலிந்த நண்டினது, துன்புறு துனை பரி - வருந்தல் மிக்க விரைந்த செலவை, ஓங்கு வரல் விரி திரைகளையும் - உயர்ந்து வருதலையுடைய விரிந்த அலை அந்நண்டைக் கொண்டு சென்று நீக்குகின்ற, துறைவன் - துறையையுடைய தலைவன்.]

புலால் நாற்றம் வீசும் அலைகளையுடைய கடலையடுத்துக் கடற்கரைச் சோலை இருக்கிறது. இச்சோலையை அடுத்து நெய்தல் நில ஊர்கள் இருக்கின்றன. ஊரைச் சுற்றிலும் மடல்கள் தாழ்ந்த பனை மரங்கள் உள்ளன. இதனை வடமக் கண்ணன் பேரிசாத்தன் என்பார் ஒரு தோழி தலைவனுக்குச் சொல்லுவதாக அமைந்த பாடலில், “மடல்தாழ் பெண்ணை எம் சிறு நல்லூரே” என்று குறிப்பிடுகிறார். நெய்தல் நிலத்தில் வாழுபவர்கள் செம்படவர்கள். அவர்கள் கடலில் உள்ள பலவகையான மீன்களை வேட்டையாடும் பொருட்டுப்

படகுகளில் ஏறிச் செல்லுகிறார்கள். திமிங்கிலத்தை எறியுளியால் எறிந்து கொல்லுகிறார்கள். சுறா மீன்களையும் அவர்கள் எறியுளி கொண்டு தாக்கியே பிடிப்பர் என முன்னர் அறிந்தோம். சில சமயங்களில் சுறா மீன்கள் பரதவர்களைத் தாக்கிப் புண்படுத்தி விடுவதுமுண்டு. இவ்வாறு புண்பட்ட ஒருவன் சில நாட்கள் வீட்டில் தங்கிப் பிறகு மீண்டும் மீன்வேட்டைக்குச் சென்றான் என்று ஒரு புலவர் கூறுகிறார்.

“வயச்சுறா வெறிந்த புண்டணிந் தெந்தையும்

நீன்றப் பெருங்கடல் புக்கனன் யாயும்

உப்பை மாறி வெண்ணெற் றர்இய

உப்புவிளை கழனிச் சென்றன(ள்)...” (கு.தொ. 269)

[வய சுறா எறிந்த புண் தணிந்து - வலியையுடைய சுறா மீன் வீசியதனால் உண்டான புண் ஆறி, எந்தை - எனது தந்தையும், நீல் நிறம் பெருங்கடல் புக்கனன் - நீல நிறத்தையுடைய பெரிய கடலினிடத்துப் புகுந்தனன், யாயும் - என் தாயும், உப்பை மாறி - உப்பை விற்று, வெள் நெல் தர்இய - (அதன்மூலம் கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டு) வெண்ணெல்லை வாங்கி வரும் பொருட்டு, உப்பு விளை கழனி சென்றனள் - அவ் வுப்பு உண்டாகின்ற களத்திற்குச் சென்றுள்ளனள்.]

கல்லாடனாரின் இப்பாடலால் செம்படவப் பெண்கள் உப்பளத்திலுள்ள உப்பை எடுத்துச் சென்று விற்று அதன்மூலம் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு உணவுக்குத் தேவையான அரிசியை வாங்கி வருவர் என அறிகிறோம்.

நெய்தல் நில மகளிர் கழியினிடத்து மலர்ந்துள்ள காவி மலர்களைப் பறித்தும், கடலின்கண் தோன்றும் அலை நீரில் விளையாடியும் மகிழ்கிறார்கள். சோலை சூழ்ந்த பெரிய துறையினிடத்து வெள்ளிய பூவை உடைய தாழையை அலைகள் அலைக்கின்ற ஓசை நடு இரவிலும் கேட்கிறது. குளங்களில் உள்ள ஆம்பல் மலர்களை மகளிர் இறங்கிப் பறிக்கிறார்கள். அவர்கள் நீரில் இறங்கி அலைக்கின்றமையால் நீர் கலங்குகிறது. பூப்பறிக்கும் அவர்கட்கு நீர் வேட்கை தோன்றுமானால், அவர்கள் நீரின் உள்ளேயே இருந்தும் கூட, நீர் அருந்த முடியாத நிலையில் இருக்கின்றனர். கலங்கிய அக் குளத்து நீரைவிட்டு வெளியே வந்து தண்ணீர் அருந்திப்

பிறகு மீண்டும் சென்று குளத்தில் இறங்கிப் பூப் பறிக்கிறார்கள். நெய்தல் ஊர்களில் வீடுகளின் முன்றிலில் அலை வந்துவந்து மீளும். “கானம்நண்ணிய சிறுகுடி முன்றில் திரை வந்து பெயரும் என்ப” என்றார் புலவரும்.

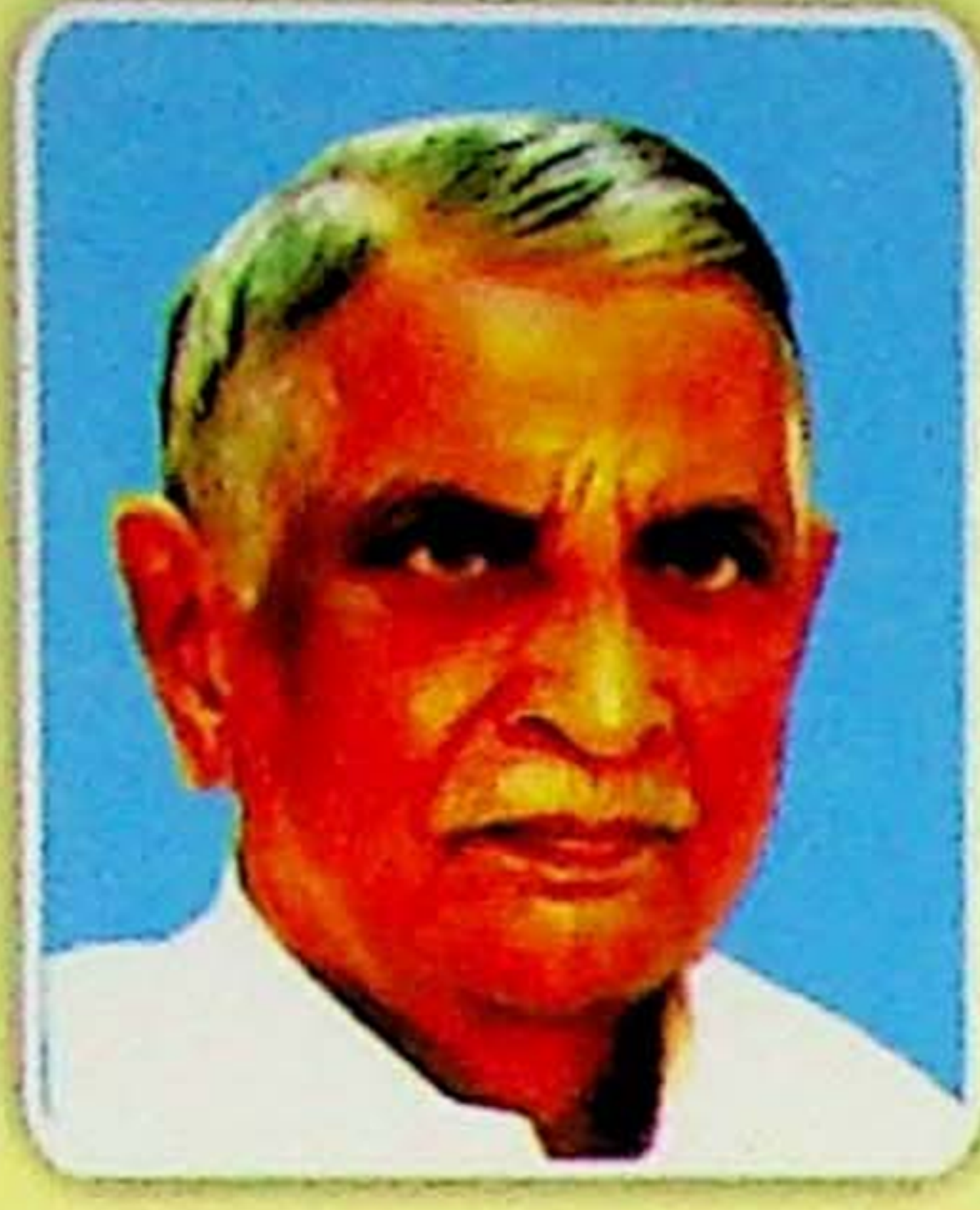
கடற்கரையில் குவித்துள்ள மணல் மேடுகள் குன்றுகளைப்போலத் தோன்றுகின்றன. வெள்ளிய மணலினிடத்துத் தாழ்ந்து வளர்ந்துள்ள புன்னை மரத்தினது மகரந்தம் சேர்ந்த ஒளியையுடைய மலர்களை மகளிர் கூட்டம் பறிக்கின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் உள்ள துறை புலால் நாற்றத்தை வீசிக் கொண்டிருக்கிறது அதனால்தான் புலவர்களும் “புலவுநாறகன்றுறை” என்கின்றனர். பரதவர்கள் கடலில் பிடித்த மீனையும் கழியில் பிடித்த இறாமீனையும் மணல் மீது கிடத்தி உலர்த்துவதாலேயே, நிலவு போன்ற மணற் குவியல் புலால் நாற்றத்தைப் பெறுகிறது என்கிறார் தும்பிசேர்கீரன் என்ற புலவர்.

“பெருங்கடற் பரதவர் கொண்மீ னுணங்கல்
அருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாலலொடு
நிலவுநிற வெண்மணல் புலவப் பலவுடன்
எக்கர்தொறும் பரக்குந் துறைவ(ன்)...” (கு.தொ. 320)

[பெரு கடல் - பெரிய கடலினிடத்தே, பரதவர் கொள் மீன் உணங்கல் - பரதவர் கொண்ட மீனினது உலர்ந்த வற்றல், அருகழி கொண்ட - நீந்துதற்கு அரிய கழியினிடத்தே அவர் கைக்கொண்ட, இறவின் வாலலொடு - இறாமீனின் வாடிய வற்றலொடு, நிலவு நிறம் வெண் மணல் புலவ - நிலவினது நிறத்தைக் கொண்ட வெள்ளிய மணல் புலால் நாளும்படி, பல உடன் - பல ஒருங்கே, எக்கர் தொறும் பரக்குந் துறைவன் - மணல் மேடுதோறும் பரவுகின்ற துறையை உடைய தலைவன்,]

கடல் நீரில் விளையாட்டை மேற்கொண்ட மகளிர், கடற்கரைச் சோலையினிடத்தே சிற்றில் கட்டி விளையாடியும் மகிழ்கிறார்கள்.

தமிழன்னையின் இனிய மகன், தமிழ் மக்களின் செல்மைகன், சிலம்பொலி செல்லப்பனார் 91-ஆம் அகவை, தமிழ் மண்ணுக்கும் தமிழ் விண்ணுக்கும் உவகை, பேருவகை. இன்னும் இவர் வாழ வேண்டும் எனச் சிலம்பு விரும்புகிறது. ஐயன் குறள் முதல் பல்லாயிரம் கவிதைகளும் விரும்புகின்றன.

மேடைத் தமிழுக்கு மேன்மை சேர்க்கும் மேதை இவர். உதடுகள் தொட்ட சொற்கள் எல்லாம் தமிழர் செவிகளில் தேனருவிகளாகக் கொட்டின. விடுமுறை போட்ட தென்றல்கூட, இவர் தொடவரும் நேரத்திற்குள் வந்து சுழன்று கொண்டிருக்கும். தொடர்நிலைப் பொழிவுகளை இவர் ஆற்றும்போது மேகங்களுக்கும் தாகம் வரும். பச்சைப் பழனங்களுக்கும் வளரும் வேகம் வரும். மாலைப் பொழுதுகளில், இவர் மேடை ஏறினால் மறையும் சூரியன் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டே மறைவான். இரவு வானம் இவர் உச்சரித்த பாடல்களை உடுக்களில் எண்ணி வைக்கும்.

தமிழகத்தில் அச்சாகாத நூல்களும், இவர் முன்னுரை வேண்டுமென்று ஆசை கொள்ளும். புத்தகத்தில் உள்ள அத்தனை வாக்கியங்களும் மொத்தமாய்க் கட்டிப் பிடித்து முன்னுரைக்கு முத்தங்கள் கொடுக்கும்.

பள்ளிக் கணக்காசான், தலைமை ஆசான், மாவட்டக் கல்விச் சிறப்பு அலுவலர், தமிழ் வளர்ச்சித் துறை இயக்குநர், தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் - இப்படியான பட்டியலில் புகழை நிறைநாட்டியவர் சிலம்பொலியார். வரத் தவறிய பதவிகளுக்குப் பட்டியலில் இடம் கிட்டவில்லையே என்கிற ஏக்கம் இருக்கும் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்.

எளிமை, இனிமை என்னும் பண்புகளின் மாறாத, மங்காத முகவரி செல்லப்பனார் என்னாம். முதுகில் தம்மைத் தட்ட மாட்டாரா என்கிற ஆசை இவரைக் காண வருவோர்க்கெல்லாம் முகிழ்த்திருக்கும் பாசப் பரிசு அது. முதிரும் அன்பின் முத்திரை அது.